DENISE ROBINS

O inimă săgetată

Traducerea și adaptarea în limba română de

VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS

Capitolul 1

Când telefonul sună în timpul micului dejun din acea dimineață teribilă de aprilie și Lucie sări în picioare roșind, sora ei vitregă, Margaret, căreia i se spunea Maggie în familie, știu că s-a întâmplat ceva. Cele două surori se aflau în bucătărie cu copiii, trecând prin rutina zilnică de a-i face să mănânce bine, de a se comporta bine.

Până atunci, lui Margaret i se păruse că sora ei era prea palidă și deprimată. Observase desigur, plină de teamă că în ultimul timp, Lucie era cam neliniștită. Nu era așa de obicei. Era genul de femeie calmă și liniștită.

– De ce, începu Maggie, crezi că acel telefon era pentru tine?

– Așa... așa am bănuit... ezită Lucie, apoi ieși din bucătărie, pentru a nu se observa că roșise.

Maggie ridică din umeri, apoi continuă să se ocupe de copii: Timothy avea șapte ani și Angela trei. Maggie îi adora pe cei doi, la fel și pe soțul ei, Dick, marinar, aflat acum pe un vas undeva, prin Mediterana.

Ca mai toate femeile cu familie și mijloace modeste de trai, Margaret Callow era mereu ocupată. Cu toate acestea, se întreba ce ar trebui să facă pentru a veni în ajutorul surorii sale vitrege. Se simțea obligată față de Lucie, care renunțase la o carieră rămânând la Hove pentru a o ajuta să-și îngrijească familia.

În ultima sa scrisoare, Dick menționase că era cazul ca Lucie să fie eliberată de aceste sarcini. Nu că ar fi fost cumva forțată să rămână acolo, ca o prizonieră. Ea se oferise să renunțe la slujba de asistentă medicală, când Maggie fusese operată, cu un an în urmă. Situația fusese disperată pe atunci. Singura rezolvare fusese Lucie, pentru că Maggie avusese complicații după operație.

De fapt, familia lui Maggie fusese singura în care trăise cu adevărat Lucie, de la moartea părinților.

Cândva, ea simțise că în inima ei era profund dedicată carierei de asistentă medicală. Făcuse cursurile la un mare spital din Londra, dar la sfârșitul celui de al doilea an de studiu, boala necruțătoare care o lovise pe Maggie, pusese capăt visurilor Luciei de a deveni asistentă. Trecuseră unsprezece luni de când părăsise spitalul.

Dick știa că soția lui se înzdrăvenise și putea avea grijă de familie, fără probleme. Margaret știa și ea acest lucru. Dar nu era încă pregătită pentru lovitura de dimineață, pe care i-o dădu Lucie când se întoarse de la telefon.

Margaret, care o cunoștea foarte bine, citi o urmă de vină, dar și de interes pe figura acesteia.

– Ce este cu tine, Lucie? o întrebă ea privind-o lung.

Atunci, Lucie izbucni:

– Maggie, telefonul a fost pentru mine. Mi s-a propus o slujbă.

Maggie, care tocmai înmuia o linguriță în gălbenușul oului micuței Angela, o scăpă pe masă. Fetița o luă repede și începu să bată cu ea în marginea mesei.

Lucie adăugă:

– Nu ți-am spus până n-am fost sigură că mă duc la interviu, dar acum sunt.

– Nu mai spune! exclamă Maggie, ai ținut totul secret!

Dar nu se abținu să-i zâmbească Luciei. Fata asta, căci așa o considera pe Lucie, pentru că era cu zece ani mai tânără decât Maggie, care ajunsese deja la treizeci de ani, arăta foarte frumos cu chipul îmbujorat, luminos și gura în formă de inimioară. De obicei, era cam palidă. Nici nu se bronza prea ușor. Fiind mioapă, purta ochelari cu lentile groase, din dosul cărora priveau doi ochi frumoși, mai mult verzi decât albaștri, cu gene dese, așa cum numai miopii au.

Lucie Reed era ceea ce se numește o femeie minionă. Avea mișcări rapide, precise și grațioase.

Avea o talie subțire ca de viespe, principala atracție a trupului ei. Cu toate acestea, nu se putea afirma despre ea că este o fată frumoasă, din cauza nasului cârn și a gurii cu buze prea pline. Avea părul castaniu deschis, strâns într-un coc la spate, ceea ce-i dădea un aer ușor demodat.

Fără ochelari, arăta ca o școlăriță, total diferită de sora ei vitregă, care era mică și dolofană, având deja un aer de matroană.

Lucie i se adresă, ușor vinovată.

– Mi-e greu să-ți spun, dar va trebui să vă părăsesc pe întâi mai, draga mea Maggie. Dacă interviul se va desfășura bine, nu văd de ce n-aș face-o.

O dată micul dejun terminat, Maggie trimise copiii în grădina din spatele casei și-și aprinse o țigară, în timp ce Lucie își continuă confesiunea.

Intenționase să nu-i părăsească până la sfârșitul anului, începu ea, dar mai apoi simțise că nu mai este atâta nevoie de ea și că putea să-și ia o slujbă, să aibă o viață separată de a lor. Nu mai suporta să depindă de Maggie și Dick, deși era conștientă că ajutorul ei le era de mare preț.

Lucie realizase că nu suporta să se întoarcă la spital; înțelegea că nu avea o vocație specială pentru această meserie, dar, după un an de absență, aflase că fostele ei colege erau acum instalate pe posturile lor și că trebuia să reînceapă cursurile cu alte tinere.

Apoi văzuse un anunț într-un ziar local, unde scria că școala de băieți Keynwood avea nevoie de o intendentă cu ceva experiență medicală și că postul era vacant de la întâi mai.

Maggie o ascultă cu atenție.

– Keynwood! exclamă ea. Nat Randall nu preda acolo?

Lucie roși violent.

– Așa este. Probabil se mai află acolo. Făcea parte din consiliul profesoral.

– Ți-ai pierdut mințile, Lucie? Am crezut că ultima persoană din lume pe care vrei s-o vezi este Nat!

Lucie își ținea privirea asupra cănii cu ceai, din față. Avea o stare de nervi destul de puternică, explicabilă de fapt.

Ce mult se înșela Maggie! Nat nu era ultima persoană din lume pe care voia s-o vadă, ci singura. De cum văzuse anunțul din ziar, simțise că-și pierde mințile, că nu se mai poate concentra. Numele lui Nat îi trezise atâtea amintiri!

– Cred c-ai uitat de aventura cu el, altfel n-ai fi optat pentru slujba aceea, observă sora ei vitregă.

Lucie trase aer în piept. Nici asta nu era adevărat. Nu uitase aventura, cum îi spunea ea: în timp ce scria scrisoarea către directorul școlii, inima începu să-i bată necontrolat numai la gândul va fi sub același acoperiș cu Nat... îl va vedea din nou... vor respira același aer... îi va auzi vocea... abia acum realiză cât îl dorea înapoi în viața ei.

Își făcuse datoria față de sora ei, Dick și copii, dar viața monotonă din familia lor n-o mai satisfăcea și simțea că irosește acei doi ani de experiență de la școala de asistente, pe care o putea pune în slujba copiilor de la Keynwood, unde putea câștiga și ceva bani. Nepotul ei mergea deja la școală, iar Maggie se putea descurca doar cu Angela.

Lucie suferise dintotdeauna din cauză că era o persoană prea inimoasă. Amintirea lui Nat și a dragostei lor din vara trecută îi reveni mai viu în minte. De ce oare dintre toate

femeile din lume tocmai ea se îndrăgostise de Nat? Nat, care era un tânăr mult prea dur pentru vârsta lui. Dar încântător, într-un fel anume... Părea că poate să cucerească pe oricine imediat după ce saluta... arăta bine, era isteț, profesor de istorie și engleză la acest liceu. Avea un fel anume de a face o femeie să se simtă importantă pentru el. Nu mai conta că acest lucru nu era real. Farmecul lui, se gândi Lucie, era ca un magnet care atrăgea pe oricine într-un mod irezistibil.

Se cunoscuseră la Brighton, la dans. După prima privire a lui Nat și primul dans, Lucie știuse că era fata din „My fair lady"... ar fi putut dansa ... toată noaptea....cu el.

Dar în timp, chiar când lucrurile păreau că merg bine între ei, Nat avea obiceiul de a dispărea brusc fără a o vorbă. Atunci, Lucie simțea ca și cum ar fi fost aruncată afară în frig și lăsată să înghețe.

Nu mai știa nimic de el, de vreo nouă luni. Dar acum, aflată în bucătăria lui Maggie, i se păru că-i aude glasul, spunându-i:

– Mai sună-mă când și când, Santa Lucia...și când voi putea, voi veni să te scot undeva...îmi place cum dansezi; este o schimbare atât de plăcută după ce auzi zile întregi zbieretele puștilor...

El o numise Santa Lucia, nume la care nu se mai gândise nimeni altcineva, iar ea, considerând că i se potrivește, începuse să râdă.

Era o tânără inocentă, prea inocentă pentru a putea atrage pentru prea mult timp atenția unui bărbat ca Nat. Ar fi vrut ca el să existe doar pentru ea...

De fapt, între ei nu fusese nimic concret. O scosese de câteva ori în oraș. Atunci, ei i se păruse că relația lor începe să intre pe făgaș. Ea, care nu fusese îndrăgostită până atunci, află cum era să începi să simți fiori, doar știind că bărbatul iubit te invita în oraș. Cum era să simți că te pierzi în ochii lui, sau atunci când el îți declară că ești cea mai frumoasă minioană din viața lui...

Atâta doar, apoi dispăruse. Poate nu știuse niciodată ce efect avuseseră vorbele lui asupra ei.

Iar acum, Maggie o bombarda cu întrebări. Lucie încercă să nu se mai gândească la Nat, și să-i explice surorii sale vitrege ce voia să afle.

Lucie avea aproape douăzeci și trei de ani și simțea că școala din Keynwood era exact ceea ce-i trebuia atunci.

O prietenă a ei fusese profesoară la această școală și începuse cu patru lire pe săptămână, iar acum avea șase. Nu era prea rău dacă ne gândim că existau și acele minunate vacanțe, așa că se grăbise să-i spună lui Maggie:

– Atunci, pot veni să te mai ajut cu Tim și Angela. Ai nevoie de mine vara, când Dick este plecat.

– Îi vei spune directorului că ești prietenă cu Nat?

Lucie își mușcă buzele.

– O să văd...

Vara trecută fusese cu Nat la Keynwood, la o manifestare sportivă. Atunci îl cunoscuse pe Hugh Friern și-l plăcuse. Nat îl lăuda că este un tip formidabil; dar ea nu era sigură acum că era cazul să menționeze în fața lui prietenia cu Nat.

Maggie o privea cu mult interes și simțea că Lucie este încurcată, după felul în care își ridicase bărbia și strângea din buze. Era o fată încăpățânată, în ciuda aparentei blândeți. Era plină de caracter, semăna mult cu tatăl lor.

– Mi se pare ciudat că vrei să reiei legătura cu Nat Randall, observă Maggie.

Aceasta îi atrase un torent de vorbe din partea Luciei. Ea afirma cu tărie că nu avusese o aventură cu Nat. Fuseseră doar buni prieteni. Nat o sărutase o singură dată când dansaseră. Maggie nu știa nimic, și nu trebuia să se pronunțe ....

– Dar ai fost îndrăgostită de el și ai suferit foarte mult după ce v-ați despărțit. Nu știu asta? exclamă Margaret.

Lucie își scoase ochelarii și le șterse lentilele. Clipi din genele sale lungi și admise că-i păsase cam mult de Nat, poate mai mult decât voise să admită.

– De fapt, este problema ta, Lucie! exclamase Maggie. Dar a fost un bărbat neserios.

Lucie nu era de acord.

– Ar fi absurd, zise Lucie, ca un bărbat să ceară în căsătorie fiecare fată cu care iese de câteva ori. Sau poate nu am fost eu cea aleasă...

Lucie îi aminti lui Maggie de Martha, o fostă colegă de școală, care era mereu cu capul în nori și se îndrăgostea foarte repede. Martha spunea că o fată trebuie să aibă curaj, să facă ea primul pas, să-i declare bărbatului că-l iubește. Iar acum, Lucie se ducea la Keynwood Hall să obțină o slujbă și să-l prindă în mreje pe Nat.

Maggie pufni în râs.

– Lucie, draga mea, ești o ciudată! Uneori ești mult prea retrasă, dar Dick susține că ești genul care nu se lasă până nu obține ce vrea.

Lucie începu să râdă. Apoi redeveni serioasă. Nu obținuse ceea ce dorea, din nefericire.

După ce Nat dispăruse din viața ei, își dorise cu disperare să se fi comportat ca Martha, care se îndrăgostise de un tip de la Foreign Office, Guy Traill. Acesta fusese trimis în Sudan, și Marta ajunsese la Khartoum, dovedind că știe ce vrea. Și într-adevăr, se întorsese cu inelul de logodnă pe deget.

Pe moment, Lucie închise ochii și în locul bucătăriei însorite, cu vasele nespălate așa cum le lăsaseră copiii, văzu chipul lui Nat. Acea figură extrem de frumoasă, trupul sculptural. Își aminti o seară când, aducând-o acasă, o sărutase la despărțire.

– Îmi placi mult, Lucie, și cred că mă voi îndrăgosti de tine. Oare din cauză că nu voia să se însoare dispăruse din viața ei? Lucie nu știa. Dar era sigură că viața o ducea înapoi, spre Nat. Trebuie să-l fac să se îndrăgostească de mine, își spuse ea. Să-i simt din nou sărutările... să uit nopțile în care am plâns până în zori pentru că el nu mai suna...Nat devenise o obsesie pentru ea.

Se retrase în camera ei, reproșându-și că nu apucase să facă ordine. Trebuia să încerce să fie mai ordonată. Își aminti că și la spital una dintre asistente o criticase pentru dezordine.

Se așeză în genunchi, trase un ultimul sertar de jos și găsi o cutie. În cutie, avea mai multe amintiri din acea lungă vară

din Sussex când ieșise foarte des cu Nat. Văzu un diapozitiv în care se aflau într-o barcă pe un lac. Nat era în șort.

Ea fusese extrem de fericită; Nat încercase s-o învețe să vâslească și râsese de eforturile depuse de ea. Mai apoi se așezaseră la umbra unui copac, unde mâncaseră cireșe. Își aminti cum se aplecase spre ea, îi atinsese buzele cu degetul, și-i șoptise:

– Ai gura ca o cireașă coaptă, Lucie. Ai chip de copil... este o combinație încântătoare...

Cuvintele murmurate de el o înfioraseră și se trezise ca după o vrajă.

Mai scotoci prin cutia ei cu comori; găsi o pisicuță de porțelan, pe care i-o cumpărase Nat, văzând că-i plăcuse mult. Un buchet de violete uscate, păstrate pentru că fuseseră dăruite de el. Un program de teatru...

Am păstrat tot de la el... se gândi. Dar voi fi din nou cu el. O, Nat, iubește-mă și nu mă mai părăsi de data asta!

Capitolul 2

Keynwood Hall fusese cândva o rezidență în stil georgian, mult râvnită, dar după ce devenise școală, lucrurile se mai schimbaseră. Cu toate acestea, era încă o construcție interesantă.

În acea după– amiază de aprilie, Lucie sosise de la gara Horsham și încerca să se concentreze asupra faptului că optase pentru această slujbă și că fusese chemată la interviu, unde trebuia să facă o impresie foarte bună pentru a fi angajată.

Iar acum trebuia să apară în fața directorului școlii, domnul Friern. Dar se gândea mai mult la Nat și la zilele petrecute alături de el, cu zece luni în urmă. Era foarte emoționată pentru că se afla în locul în care lucra el. Ar fi fost o grea lovitură să afle că Nat se mutase la altă școală.

Locul avea un aer părăsit. Multă tăcere, nu mai era nici un copil în școală, toți plecaseră acasă.

Un grădinar tăia iarba în fața biroului directorului. Lucie văzu florile viu colorate cu capetele scăldate în soare.

Keynwood nu era o școală prea grozavă, dar se făcuseră promisiuni de îmbunătățire.

Sună la intrare și avu emoții, sperând că arăta bine, că va fi plăcută de domnul Friern.

Discutase în contradictoriu cu Maggie în privința hainelor. Era o zi caldă și Maggie îi sugerase o rochie înflorată cu jachetă, dar ea alesese o bluză de jerse gri, cu fustă albă și pălărie asortată. Voia neapărat să aibă un aer studiat, iar ochelarii să-l convingă pe domnul Friern că era persoana potrivită.

Clopoțelul sună mult și după ce-și pierdu răbdarea, ușa fu deschisă de o fată înaltă și slabă, îmbrăcată în pantaloni verde închis. Părul roșcat îi era pieptănat spre spate, avea ochii mari, albaștri. Ar fi fost chiar frumoasă dacă n-ar fi avut buzele prea subțiri și n-ar fi fost prea trasă la față, ceea ce-i dădea, cum spunea Shakespeare, un aer hămesit. Vocea îi era cam stridentă.

– Da? zise fata privind-o lung.

Lucie se simți dintr-o dată nervoasă. Mormăi că se numea Reed și că venise la interviu cu directorul școlii.

În ochii aceia albaștri, tăioși se văzu un licăr. Fata cea înaltă ridică din umeri și-i făcu loc să treacă.

– Nu știu nimic de tine, poate știe tata. Eu sunt Barbara Friern.

Da, Lucie își aminti c-o mai cunoscuse vara trecută. Nat i-o arătase și-i spusese că toată lumea o poreclise Barbie. Era o tânără egoistă, o amenințare pentru toți bărbații.

Nat mai spusese că lui nu-i plăcea. Barbie avea douăzeci și patru de ani și trebuia să se mărite. Nu avusese un pretendent real până atunci așa că era o amenințare pentru toți bărbații. Lucra undeva ca secretară, parcă la Geneva. Dar când școala se extinsese, părinții o rugaseră să rămână la Keynwood, să-i ajute.

– Așteaptă aici, te rog, mă duc să-l caut pe tata, zise ea și o lăsă singură pe Lucie.

Lucie începu să se simtă așa cum se simțeau probabil, toți băieții care veneau să se înscrie aici; nervoasă. Se uită la biroul mare, scaunul directorial, la lucrările de pe birou. Pe pereți se aflau câteva litografii și fotografii ale unor băieți de diferite vârste, grupuri de fotbaliști, de jucători de crichet.

Atenția îi fu atrasă în mod special de o fotografie cu cadru din piele din care-i zâmbea...Barbara, frumoasă și zâmbitoare, îmbrăcată într-o rochie de seară. În fotografie mai apărea o femeie cam slabă; probabil era doamna Friern.

Atunci se deschise ușa. Intră directorul. Lucie se ridică. Văzu un bărbat slab, cu chelie și ochelari cu lentile groase. Era un bărbat lipsit de farmec, pe care Lucie, fără să știe de ce, îl asocie tipului sportiv. El o salută cordial.

– Sunteți, miss Reed?

Avea o voce plăcută, își spuse Lucie. Ea observă că Friern n-o recunoscuse.

Bărbatul se așeză în scaunul său comod și împinse absent tot ce se afla pe birou– hârtii, fotografii, călimară, cărți, apoi își drese glasul, clipi de multe ori ca omul care are multe pe cap.

– Sunt foarte ocupat, se scuză el. Chiar când nu sunt copiii aici, nu poți avea o clipă liberă.

– Îmi imaginez, zise Lucie.

– Bine, să vedem despre ce este vorba. Mi-ai spus la telefon că ai douăzeci și doi de ani, miss Reed, mi s-a părut că ești prea tânără și nu știu cum se face că ai petrecut deja doi ani într-un spital. Vei lucra sub controlul soției mele, care a fost asistentă pe front.

Lucie încuviința, cu toate acestea nu se gândea decât cum să-l întrebe dacă Nat mai preda istoria și engleza la această școală.

– Ai ceva experiență medicală, presupun... zise Friern.

Lucie îl asigură că așa era, că era o persoană serioasă, care se mai ocupase de copii, atât la spital cât și acasă, și avu impresia că l-a convins, pentru că omul începu să-i spună care-i erau îndatoririle.

Stella, soția lui, ar fi trebuit să discute cu ea, dar era plecată două zile la mama ei, care era cam bolnavă. Trebuia să angajeze imediat o persoană care să se ocupe de școală. Cea pe care o așteptaseră până în ultimul moment anunțase prea târziu că nu mai poate veni, iar el dorea ca toate problemele legate de angajarea personalului să fie rezolvate înainte de începerea trimestrului.

Nu-i plăcea să schimbe personalul, așa îi spuse. Lucie va trebui să aibă grijă de felul în care se îmbrăcau copiii, de masa lor, de starea lor de curățenie. Va trebui să acorde o atenție specială celor de șapte și opt ani. Va fi ocupată de dimineața

devreme până seara, pe la șapte. Va lua micul dejun și masa de prânz cu copiii, iar cina în salonul privat al familiei Friern cu restul personalului.

– Dorim ca personalul să se simtă aici ca în familie, zise Friern zâmbindu-i de parcă ar fi vrut s-o asigure că așa era.

Mai discută și alte probleme cu ea, în privința verificării stării de sănătate a băieților, a reparării hainelor acestora. Avea duminica liberă și încă o după-amiază pe săptămână. Salariul era două sute de lire pe an, pentru început.

– Dorința mea ar fi să preiei din mers cam toate sarcinile soției mele, pentru ca ea să se poată ocupa de predare.

Lucie încuviință.

– Sunt sigură că voi reuși, domnule Friern, zise ea.

– În acest caz, dacă referințele îți sunt bune... te voi angaja pentru început de probă, un trimestru. Bănuiesc că ești o tânără calmă și liniștită, că-ți plac copiii. Avem mulți profesori buni aici, începând cu miss Day, care predă geografia. Limbile străine sunt asigurate de Geoffrey Mallow, Nat Randall predă istoria și engleza, iar eu matematica și științele.

Lucie simți cum inima începe să-i bată necontrolat, la auzul numelui atât de drag. Așadar, Nat era încă aici!

Ce va spune când va afla că este noua intendentă a școlii? Poate va fi uimit, dar și fericit. Iar domnul Friern se pare că o angaja cu adevărat, pentru că îi ceru să-i facă primele rapoarte la întâi mai. Dar până atunci, îi ceruse referințe corespunzătoare.

Lucie menționă numele cumnatului ei și rangul pe care-l deținea acesta în marină, și pe vicarul bisericii unde se ducea mereu cu Maggie. Și nu se putu abține să nu adauge:

– De fapt, domnul Randall mă cunoaște; și pe sora mea. L-am cunoscut la o manifestare sportivă anul trecut.

Directorul înclină din cap.

– Foarte bine! Soția mea abia așteaptă să te cunoască!

Lucie se ridică. Din păcate, la plecarea de acasă nu fusese atentă la perechea de ochelari pe care o luase; aceștia îl alunecară de pe nas și căzură. Văzu cum directorul o privește cu îndoială.

Îi luă repede și-i așeză la loc pe nas. Friern nu mai zise nimic în afară de faptul că fiica lui trebuia s-o conducă, să-i arate școala.

Lucie îi mulțumi și peste câteva momente se îndrepta cu Barbie spre cealaltă aripă a școlii, pe coridoarele bine lustruite cu ceară, apoi urcară și la dormitoarele cu câte șase paturi.

Lucie observă că Barbie era cam plicitisită de școală și de tot ce avea de făcut, așa că realiză imediat că nu-și va putea face o prietenă din ea. Dar nu-i păsa. Nu-i păsa decât de Nat, care preda în această școală.

După ce văzură și sala de sport, dușurile și băile, apoi își văzu și propria cameră în care constată cu bucurie că avea și un radiator, îndrăzni să se laude cu faptul că-l cunoștea pe Randall.

Barbie o privi dintr-o dată cu interes.

– Îl cunoști pe faimosul Nat?

– Faimos? întrebă Lucie. Prin ce?

– Este un bărbat fascinant, inteligent.

Lucie constată că disperare că ajunsese prea târziu, pentru că Barbie era îndrăgostită de Nat. Imediat n-o mai suportă, simțindu-se geloasă. Se întrebă dacă Nat o iubea pe Barbara.

După ce vizitaseră școala și Lucie ar fi vrut să ia un autobuz până la gara Horsham, să economisească niște bani, apăru o mașină sport și un tânăr coborî zâmbindu-i cu prietenie.

Miss Friern zise:

– Ce caută aici? Apoi, îi spuse Luciei: este Geoffrey Mallow, unul dintre profesori.

Lucie își aminti că Friern îl menționase, spunând doar lucruri bune despre el, mai ales că juca crichet.

– Ce te aduce pe aici, Geoff? îl întrebă Barbie.

– Am niște probleme cu tatăl tău. Tocmai m-am întors din Alpi, am găsit niște specimene fabuloase acolo.

– Te-ai bronzat grozav! remarcă Barbie.

El îi aruncă o privire nedumerită Luciei și Barbie i-o prezentă:

– Miss Reed este viitoarea noastră intendentă.

Mallow dădu mâna cu ea, timp în care Lucie îl examină rapid; era un tânăr foarte hotărât, care părea să știe ce vrea, cu o statură atletică, trăsături comune, dar nu urâte. Poate maxilarele îi erau prea proeminente. Dar avea niște ochi

minunați de culoarea castanei și un fel de a te pătrunde cu privirea până în adâncul sufletului. După ce le salută, el plecă imediat, iar Barbara nu se abținu de la comentarii:

– Geoff este burlac convins; pasionat doar de floră și faună, femeile nu-l interesează.

– Are privirea unui om bun, remarcă Lucie.

– Bunătatea lui mă plictisește.

Da, probabil te interesează bărbații de genul lui Nat, se gândi Lucie.

Dar când vru s-o întrebe pe Barbie de stația de autobuz, îl auziră pe Mallow:

– Miss Reed?

– Da? răspunse ea surprinsă.

– Directorul mi-a spus că trebuie să prindeți trenul. Vă voi conduce eu, dacă mă așteptați puțin să discut cu el. Încotro?

– Hove, răspunse Lucie.

– Este în direcție opusă! Păcat că nu vă pot duce până acasă!

– Nu contează, răspunse Lucie. Este bine dacă mă puteți duce la gară.

Rămasă singură să-l aștepte pe Mallow, Lucie începu să studieze fotografiile agățate pe pereții holului și deodată găsi ceea ce căuta: Nat în mijlocul unui grup de elevi, cu brațele strânse la piept.

Inima Luciei începu să bată necontrolat, la vederea chipului acela frumos, ale cărui buze zâmbeau așa cum numai ele știau s-o facă. Deodată, Lucie nu mai știu dacă

făcuse o nebunie să vină până aici să se înconjoare din nou de vraja lui sau era foarte fericită că Nat va reintra în viața ei.

Oare era apropiat de Barbara Friern? Lucie își aminti că la începutul prieteniei ei cu Nat, Barbie se afla la Geneva, unde lucra ca secretară...

Auzi zgomotul făcut de motorul unei mașini și se îndreptă spre Mallow, care o aștepta cu motorul pornit.

– Scuze, n-am știut că vei termina atât de repede, zise ea.

– Nu-ți face probleme, nu este cazul să te scuzi, răspunse Geoffrey.

Imediat ce ieșiră din școală, Lucie îi spuse că era fericită să aibă o slujbă chiar aici.

– Mă surprinde, zise Geoff.

– De ce?

– Pentru că pari foarte tânără. Dar asta nu înseamnă că mă îndoiesc în privința calificării tale!

– Și domnul Friern spunea cam tot așa ceva.. dar vorbește-mi despre restul personalului, domnule Mallow, îl rugă ea.

– Sunt plăcuți cu toții, zise el cam indiferent. Apoi, continuând drumul, începură să discute mai liber

– Viața în comun, așa cum este aici, nu este întotdeauna simplă, i se confesă Mallow. Poți fi imediat înregimentat precum școlarii, pierzându-ți individualitatea, lucru regretabil. Viața pe cont propriu este mai interesantă. De aceea, prefer să plec singur în vacanță.

– Înțeleg, zise Lucie, voi face la fel.

Mallow o privi lung.

– Va trebui să lupți pentru asta. Întotdeauna va exista câte cineva care va vrea să te includă în viața și preocupările sale și este greu să scapi fără să fii dur sau prost crescut. Eu nu sunt prea iubit pe aici, pentru că-mi place să fiu de capul meu. Sunt pasionat de speciile rare de orhidee, sau altele de acest gen. Nu că nu mi-ar plăcea teatrul, din când în când. Numai că nu-mi place să fiu dus cu de-a sila acolo.

– Nu-ți place să ai prieteni? se aventură Lucie.

– Prietenii mei sunt din fara școlii; știu că nu sună bine, dar așa este.

– Nici directoarea adjunctă nu este mai plăcută?

– A, da, miss Day. Berryl Day. Îi spunem Berry. Este o femeie de treabă în general, dar face parte din multe societăți și secte și te va trage după ea dacă nu opui rezistență la timp.

– Nu mă speria! exclamă Lucie.

Apoi, desigur, nu rezistă și pronunță numele lui Randall.

Mallow înclină din cap, și nu mai scoase o vorbă după aceea, iar ei nu-i fu greu să înțeleagă că Nat nu-i plăcea. Nat era un extrovertit, total diferit de cel de lângă ea.

Când ajunseră la gară ea îi mulțumi, el îi dori noroc și își luară rămas bun până la întâi mai.

Lucie urcă în trenul de Hove și uită de el.

***

Când Stella Friern se întoarse la Keynwood, soțul ei o informă cu mândrie că angajase o nouă intendentă.

Scoțându-și eșarfa, ea își privi lung soțul, cu îngrijorare:

– Nu crezi că este cam riscant c-ai angajat-o fără mine?

Directorul, care-și ridicase privirea de pe scrisoarea pe care o scria unui părinte cam dificil, explodă imediat:

– Chiar nu înțeleg de ce ar trebui să te consult! Mă consider un bun psiholog.

Stella strânse din buze. El pufni disprețuitor; înțelegea prea bine ce voia să spună ea prin acel gest. Ținea mult la Stella și erau căsătoriți de douăzeci și cinci de ani. Ea era cu cinci ani mai mare. Era o femeie inteligentă, lucru pe care-l apreciase mult la ea, muncea cu toată convingerea, uneori chiar exagerând pentru această școală, ceea ce o făcea să fie cam nervoasă.

În opinia lui Friern cei ce lucrează cu tineretul nu trebuie să fie nervoși, să-și piardă cumpătul prea ușor, pentru că astfel cad țintă foarte ușor curselor pe care i le pot întinde aceștia.

Stella nu fusese niciodată o femeie frumoasă, doar drăguță poate și avusese un păr minunat, moștenit de fiica lor Barbie. Dar acum, părul nu mai era atât de îngrijit ca înainte, tenul i se cam ofilise, nu mai știa să se îmbrace. Devenise ceea ce el n-ar fi vrut ca ea să fie vreodată: o femeie dificilă. Dar pentru că era un om bun încerca să se înțeleagă cu ea și făcea aceleași eforturi și cu fiica lor. Barbie avea frumusețea și vioiciunea care acum îi lipseau mamei sale, dar era egoistă și dură.

– Lucie Reed este o tânără deosebită, foarte drăguță.

– Ce vârstă are?

– Cam tânără, zise Friern, evitând privirea nevestei amintindu-și că Lucie era aproape un copil, dar se va descurca. Are referințe foarte bune și nu cred că va ieși din cuvântul tău, Stella.

– Ei, bine că am rezolvat și problema asta! exclamă Stella, vădit ușurată.

Stella porni să-și caute fiica. Împărtășea în secret convingerea soțului ei că Barbie era o problemă, o dezamăgire și o amenințare a liniștii lor iar ea știa și din ce cauză: Nat Randall era aici.

O găsi pe Barbie în dormitor și o întrebă dacă o cunoscuse pe noua intendentă angajată de Friern.

Barbie încuviință căscând plictisită și-i spuse că era o individă insignifiantă, cu figură de copil.

– O, draga mea! exclamă Stella, sper că tatăl tău știe ce face! De fapt, el nu se pricepe la femei. Trebuia să mă aștepte.

– Nu-ți va face probleme, mamă, este o tipă comună. Îl cunoaște pe Nat, mai adăugă ea.

– Nu-mi spune că este vreo iubită de-a lui! începu Stella Friern.

– În mod sigur nu este. Nu este o femeie atrăgătoare, zise Barbie și ieși din încăpere.

***

Seara, când luă cina cu Maggie, Lucie își aminti de Mallow. Abia acum, după ce culcaseră copiii puteau să mai discute și ele.

– Pare interesant ce-mi spui, se entuziasmă Maggie.

– O, nu, deloc, o dezamăgi Lucie, cu Nat acolo nu mă poate interesa Mallow.

Maggie făcu o grimasă.

– Este viața ta, Lucie, dar te previn că va trebui să fii foarte atentă dacă vei locui sub același acoperiș cu un bărbat de care ai fost îndrăgostită.

Lucie nu se temea, abia aștepta să-l vadă din nou.

– O să mă descurc. Mallow mi-a dat și el câteva indicații. Oricum, Nat va deveni sclavul meu mai repede decât îți imaginezi.

Maggie pufni în râs.

– Lucie, draga mea, tu nu ești genul de femeie care să fure mințile unui bărbat.

– Atunci... o să mă schimb!

– Îți urez mult noroc, draga mea!

Mult noroc! O să am nevoie de el, se gândi Lucie.

Când veni și ziua în care începu noua slujbă, Lucie era foarte încrezătoare.

Își părăsise cu inima strânsă nepoții, care o rugară cu lacrimi în ochi să nu plece. Maggie se descurcase; găsise deja o tânără nemțoaică numită Brunhilda, care s-o ajute la gospodărie. Surorile se sărutară la despărțire, iar Maggie făcu glume despre un eventual inel de logodnă cu care se va întoarce Lucie în prima vacanță.

Ajunse la timp la școală, pe o ploaie câinească. Grădina nu mai era la fel de frumoasă și clădirea avea un aer pustiu.

De această dată Lucie fu invitată să intre de către o servitoare într-o salopetă. Anna avea nouăsprezece ani, părul lung până la umeri și două pasiuni: bărbații și dansul.

Acum, Keynwood era ca un viespar plin de activitate. Mai erau două zile până când părinții își aduceau odraslele.

După sosirea ei, femeile de serviciu încetară măturatul și spălatul coridoarelor. Sosiră și unii copii, ceva mai înainte de data programată, iar Lucie, care vru să observe cum reacționau, observă că aceștia îl îndrăgeau pe director. La fel și pe Geoffrey Mallow, cu care jucau crichet.

Lucie o cunoscu și pe doamna Friern; o femeie înaltă, autoritară, care-i va face probleme, se gândi ea imediat ce o văzu.

– Așa am făcut și vom face aici la Keynwood, obișnuia ea să repete, timp în care Lucie înțelese că nu va trebui să aibă inițiative personale. Se interesă cu insistență de referințele Luciei, apoi plecă, promițând că vor relua discuția.

O atenție specială trebuia acordată gemenilor Peter și Paul Graham, de opt ani. Erau niște copii foarte delicați, cam debili, cărora Lucie trebuia să le ia mereu temperatura, la cel mai mic semn de boală.

– Vom fi foarte atente cu ei, dar nu-i vom cocoloși, o atenționă Stella.

Lucie își duse lucrurile în cameră și despachetă. La ora unu era masa anunțată de gong, oră la care îl va revedea pe Nat, se gândi ea cu bucurie.

Privind pe fereastră, o văzu pe Barbie Friern, care se îndrepta spre terenurile de sport. Avea o pelerină transparentă și o umbrelă cu buline. Era foarte elegantă și acum pe ploaie și era bronzată frumos.

Lucie renunță la ochelari pe care-i puse în suport, pentru că voia să arate foarte bine, când se întâlnea cu Nat.

Pe coridor se lovi pe Geoffrey Mallow, care mergea mereu în viteză; el murmură o scuză, apoi se întoarse spre ea după ce o depășì și o întrebă:

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, mulțumesc, răspunse Lucie, fericită că urma să-l vadă pe Nat.

Deodată, văzu un alt bărbat care venea spre ea pe coridor cu o servietă în mână. Era Nat. Nat, așa cum îl știa ea atrăgător, elegant.

– Nat! exclamă Lucie. El ridică privirea. Lucie citi uimirea din ochii lui. Apoi, ea care trebuia să aibă multă încredere de sine, și-o pierdu cu totul. Ești surprins să mă vezi?

– Puțin spus. Ce faci aici, Lucie?

– Sunt noua intendentă.

– Tu?

– Da, eu.

Se priviră câteva clipe.

Indiferent ce gândea Nat Randall, Lucie își cam pierduse curajul pentru că el nu zâmbea, nici măcar nu-i luă mâna. Iar când îi vorbi, o făcu pe un ton foarte rece:

– Mă tem că nu prea înțeleg...

Lucie îl întrerupse. Îi explică imediat cum citise ziarul, văzuse anunțul și se prezentase.

– Am crezut că ai ajuns asistentă, zise Nat.

Ea se uită nervoasă la ușă, fiindu-i teamă că va intra cineva.

– Îți voi explica mai târziu.

Îl văzu cum își mușcă buzele, după un obicei al lui. Lucie își cam pierdu din entuziasm. Zile și nopți nu se gândise decât la clipa asta.

– Nu te bucuri să mă vezi, Nat?

El o privi din nou cam încurcat, cu servieta în mână. Figura lui nu avea expresie. Nu că n-ar fi fost impresionat de reîntâlnirea cu Lucie, cu figura ei drăgălașă. Acum lucrau amândoi în același loc. Într-un fel asta nu-i prea convenea. Mai precis, era șocat. Nu fusese niciodată capabil s-o privească pe Lucie Reed în ochii aceia cu gene lungi, fără a admite că erau foarte frumoși. Nu putea să nu citească dragostea în ochii ei. Se simțea flatat.

– Sunt atât de fericit că te revăd, Luce, că nu știu ce să mai spun. Sper că te vei simți bine aici. Ești o femeie eficientă.

– Eficientă? Ce vrei să spui cu asta, Nat?

– Vom avea ocazia să discutăm mai târziu, acum mă grăbesc, mă așteaptă directorul în biroul său.

Lucie îngheță când văzu că pleacă pur și simplu fără alte comentarii.

Era conștientă că-l iubea mai mult ca oricând. Dar avea sentimentul că-l deranjase cumva, nu știa prin ce, dar mai ales prin sosirea aici.

Își acoperi fața cu mâinile, deznădăjduită.

– Ar fi fost mai bine să nu fi venit!

Stella Friern însă, o striga pe coridor:

– Unde este intendenta? Am nevoie de ea! N-a văzut-o nimeni?

Capitolul 3

Pentru o clipă, Lucie ezită să răspundă la chemare, dezamăgită peste măsură. Apoi reuși să se adune. Mândria o făcu să ridice bărbia, cu obrajii roșii de indignare, să vrea să revină la realitatea solicitantă. Își luase o slujbă aici la Keynwood. Foarte bine, va rămâne aici, indiferent prin ce va fi nevoită să treacă. Nu se va târî umilită în vreun colț, să-și plângă de milă că Nat nu reacționase așa cum ar fi vrut ea. Îi va arăta că este o femeie puternică; nu mai este fata timidă care se pierdea la o simplă privire a lui.

Străbătu coridorul unde o aștepta doamna Friern cu un teanc de ziare în mână. Figura ei acră nu exprima nimic bun.

– Abia te-am găsit, miss Reed. Este o zi foarte aglomerată pentru noi, am nevoie de ajutor.

– Desigur, doamnă Friern.

– Urmează-mă la clasele mici. Acolo vom putea discuta. Am uitat să stabilesc orarul. Știi, cu boala asta a mamei, îmi este foarte greu... s-au înscris mulți copii noi anul acesta...și acest lucru cere timp în plus...

Lucie o urmă pe femeia aceea înaltă la clasele mici.

Doamna Friern se așeză la catedră, iar Lucie îi urmări sfaturile cu privire la modul de întocmire a orarelor.

O ascultă cu multă atenție. Ore fixe pentru duș, culcare, mese și verificarea stării de sănătate, toate acestea erau problemele ei. Doamna Friern începu să le așternă pe hârtie. Lucie trebuia să le afișeze pe un panou care trebuia să fie gata foarte repede.

Lucie se apucă de treabă, dar nu-l putea da uitării pe Nat. Îi stricase totul. Nu se putea gândi decât la ceea ce citise în privirea lui, la felul rece în care o primise. Era foarte nefericită.

Când termină, duse panoul la doamna Friern. Dar înainte de a intra auzi vocea lui Nat și știu că se afla acolo. Îl găsi zâmbindu-i cu farmec insolent soției directorului; nu mai era bulversat. Îi zâmbi chiar și ei.

– Regret că nu ești de acord cu mine, Stella, zicea el.

Ce spusese oare Stella cu care nu putea să fie de acord? Și-i spusese Stella... sau poate pentru faptul că lucra de mult timp aici, Stella era deja o prietenă a lui. Dar Stella era și ea femeie. Nat știa să se facă plăcut și celei mai pretențioase femei. Iar Stella îi zâmbea lui Nat plină de încântare, pentru că asta se putea citi pe chipul ei comun. Era evident acum că Nat avea puterea de a o face până și pe soția directorului să-i zâmbească.

Lucie evită să privească în direcția lui Nat.

– Am terminat ce mi-ați dat de făcut, doamnă Friern, zise ea.

– O, mulțumesc, răspunse Stela Friern, apoi adăugă: ți-l prezint pe domnul Randall, profesor la această școală.

Acum, Lucie îndrăzni să se uite la Nat. Dar, spre uimirea ei, nu mai citi dezinteres în ochii lui. Ba chiar, îi zâmbi.

– Ne-am cunoscut, deja.

– Da, murmură Lucie.

– Adevărat? întrebă Stella Friern cu nepăsare. N-o interesa cum și unde se cunoscuseră cei doi. Se ridică, luând acel mic panou adus de Lucie.

– Trebuie să mă apuc de treabă...

În timp, Lucie se va obișnui cu aceste cuvinte foarte des uzitate de Stella Friern.

Lucie vru s-o urmeze, dar se auzi strigată de Nat.

– Luce...

Se întoarse cu capul sus, țanțoșă, spre el.

– Poftim, domnule Randall.

El începu să râdă.

– Cât formalism!

– Cred că este modul cel mai corect de abordare, acum când lucrăm amândoi în aceeași instituție.

– O, da este foarte corect! exclamă el râzând și Lucie se simți luată în derâdere. Își dori să-l poată urî. Cum putea fi atât de prietenos acum, iar cu o oră în urmă o privise ca pe ultimul om pe care avea chef să-l vadă?

– Nu mă pot obișnui cu faptul că lucrezi aici, draga mea, asta este! zise el râzând.

Lucie îl privi lung. Știa că este un tip capricios, instabil.

El o privi, observă încă o dată cât de frumoși erau ochii ei și-și dori să nu fi purtat ochelari. Această Lucie Reed emana candoare, inocență și tocmai asta îl atrăsese vara trecută la ea. Realizase că prefera ca în jocul bărbat– femeie să se confrunte cu cineva care știa regulile. Iar Lucie nu putea fi aceea. Așa că dispăruse din viața ei.

Iar acum avea alte planuri, alte visuri, cu Barbara Friern. Nu putea să nege că Barbara nu era o femeie atrăgătoare și că o relație bună cu ea nu-i aducea avantaje.

Uitase de Lucie. N-o dăduse cu totul uitării. Când o văzuse mai devreme, se temuse că fata își luase această slujbă pentru a-l prinde din nou în mrejele ei și ideea îl iritase.

Dar enervarea îi trecuse repede, pentru că tot ce simțise pentru ea se estompase. Așa se întâmpla cu Nat. Nimic nu dura la el. Vanitatea masculină îi fu însă atinsă văzând din nou ochii aceia mari, plini de reproș. Nu voia să fie brutal cu ea și de aceea încercă să fie mai generos.

– Te rog să ierți felul în care am reacționat când ne-am întâlnit mai devreme, îi spuse el. M-ai luat prin surprindere; mă bucur să te revăd, Santa Lucia.

Faptul că folosi vechiul nume îi făcu mare plăcere Luciei.

– Poate că n-ar fi trebuit să vin aci, începu ea, cel puțin nu fără să-ți fi spus, Nat, dar am crezut că te vei bucura...

– Sigur că mă bucur.... personalul de aici nu este prea plăcut... va fi infinit mai bine să te știu aici.

Ea se înfioră.

– Ce vrei să spui, Nat? Sau, mai precis, crezi ceea ce spui?

– Sigur că da!

– Ar fi mai bine să-mi continuu treburile... începu Lucie...

El observă că era o fată foarte frumoasă, chiar așa cu ochelari. De aceea îi spuse:

– Nu fugi, Luce. Mai spune-mi despre tine. Stella nu-mi interzice.

Începură să discute, iar ea să se simtă mai bine. Îi povesti despre operația surorii sale, despre faptul că întrerupsese școala de asistente.

Apoi se întrebă dacă Nat înregistrase tot ce i se spusese. Ochii lui o cercetau minuțios, cu același neastâmpăr și nu renunțase nici un minut la țigară.

– Acum chiar trebuie să plec, îi spuse ea, temându-se că directorul școlii ar putea intra.

– Ne vedem la masă, zise el. Vom mai vorbi atunci pentru că și eu am multe să-ți spun. Întotdeauna mi-a plăcut să stau de vorbă cu tine, Luce. Vom găsi o modalitate să stăm mai des de vorbă. A, știu, o să-ți las un bilet în cutia poștală.

– O să mă uit zilnic, să văd dacă am ceva, promise Lucie.

– O să-ți scriu ceva minunat, glumi el.

– Trebuie să plec, repetă Lucie.

– Cred că nu mă mai placi, Luce, zise el aparent trist. Dar nu mă surprinde.

Dintr-o dată, vanitatea să-i zicem, îl făcu pe acest bărbat, care avea în față o fată frumoasă despre care realiză acum că-i lipsise mult, s-o dorească numai pentru el. Era mai frumoasă

și mai puțin aducătoare de probleme decât Barbie Friern, pe care trebuia s-o flateze permanent, sau poate pentru că între el și Lucie Reed era ceva anume... Numai că pentru Nat ceea ce simțea acum nu mai era valabil și peste cinci minute. Cu toate acestea, Lucie îl făcea să simtă ceva...

– Te rog să nu-ți mai iei niciodată rămas-bun de la mine, Luce...

Ea roși.

– Adevărat?

El o luă de mână și o trase mai aproape. Apoi îi sărută ambele mâini și Lucie dădu uitării toate teoriile auzite de la alte femei; uită ce-i spusese Maggie, că trebuia să lase bărbatul să se simtă cuceritor și se simți bine în brațele lui.

– Draga mea Lucie, ai fost atât de apropiată cu mine anul trecut... lasă-mă să te ajut aici, unde viața într-un internat de băieți poate fi foarte dură. Ne vedem la masă.

Lucie simțea că prinde aripi. Porni spre sala de intendență, dar pe drum se întâlni cu Mallow, care discuta cu o femeie scundă cu păr cărunt. Avea ochi albaștri, un ten foarte proaspăt dar nu se putea numi frumoasă din cauza unei danturi urâte. Era miss Day. Lucie află că i se spunea Berryl Day Horsey– căluțul– din cauza acelor dinți mari.

– Mă bucur să te cunosc, miss Reed. Ce bine că avem o intendentă atât de tânără, Geoffrey!

– Da, este foarte bine, zise Mallow.

Miss Day o luă pe Lucie de braț.

– Cred că te simți pierdută în prima ta zi aici. O să te ajut să cunoști locul și lumea. Te rog să-mi spui Berryl.

– Mulțumesc pentru atenție, Berryl, zise Lucie.

Intră o altă tânără înaltă și slabă; era Joanna Parish, care preda muzica.

– Ce bine că avem o intendentă atât de tânără, nu, Joanna? începu Berryl Day. M-am săturat de acriturile bătrâne, cu care nu poți schimba o vorbă!

Geoffrey le conduse spre sala de masă.

Lucie rămase câteva clipe cu profesoara de muzică; părea foarte rezervată. Lucie realiză că nu-i va fi ușor să se împrietenească imediat cu ea.

Mai apoi, Berryl îi mărturisi Luciei că Joanna își luase această slujbă pentru că părinții ei își pierduseră averea și astfel renunțase la a fi pianistă, așa cum se pregătise. Lucie își imagină ce tortură era pentru ea să-i audă pe puștii care cântau fals, în timp ce sufletul ei tânjea după muzica bună. Dar nu se plângea niciodată.

– Sper că te vei integra ușor aici. Sunt oameni amabili. Câteodată și eu îmi doresc să fiu rezidentă. Dacă locuiești aici ajungi să fii devotată trup și suflet școlii.

– Atunci tu de ce nu...

– Tata are o formă foarte gravă de artrită, iar mama nu s-ar descurca fără mine.

Lucie îi spuse că începuse să cunoască personalul școlii și-i vorbi despre Nat. Observă că ochii profesoarei de muzică se luminară într-un fel ciudat.

– Adevărat? Este un tânăr foarte capabil!

Imediat, Lucie se întrebă dacă Nat își exercitase farmecele și asupra acestei tinere tăcute, nobile, care preda muzica unor copii pe care nu-i interesa această disciplină, și nici n-o încurajau în vreun fel.

Imediat ce se așeză la masă nu se mai gândi decât la clipa în care Nat îi sărutase mâinile.

Directorul școlii și soția lui se așezară la masă, Geoffrey la dreapta doamnei Friern, iar Nat la stânga.

Barbara Friern întârzie puțin și se așeză de cealaltă parte a lui Nat. Chiar dacă făcea eforturi să nu se uite la el, privirea Luciei era atrasă permanent în acea direcție, ca de un magnet. O dată sau de două ori, îi surprinse privirea, ba chiar i se păru că-i zâmbise. Dar nu putea să i se adreseze pentru că Barbara nu-l scăpa din ochi. Acum, Barbie era alta strălucea, monopoliza conversația.

Era destul de inteligentă, dar prea malițioasă. Iar Nat se amuza teribil de glumele ei. Era foarte atent cu ea, îi oferea condimente, șervețele, ba chiar îi ridica de pe jos ceea ce scăpa... era un încântător cavaler.

Directorul discuta doar cu Mallow, care-i povestea despre nu știu ce școală, pe care o vizitase în Alpi.

Miss Day discuta cu Lucie. Joanna Parish era tăcută, pierdută în tristele ei gânduri.

Prânzul le era servit de Herta, servitoarea daneză. Era alcătuit din friptură de miel, plăcintă cu mere și brânză.

Lucie știu că Nat va refuza plăcinta. Își aminti că lui nu-i plăceau nici cremele, deși era un gurmand. Dar probabil se înscrisese în viața de la această școală.

Mallow luă două bucăți de plăcintă, apoi renunță.

Continua să descrie elevii pe care-i cunoscuse la Cortina, felul în care organizau ascensiuni montane. Menționă câteva denumiri latinești de flori pe care doar directorul părea să le înțeleagă.

– Este uimitor, zise Geoffrey, că gențiana poate să dea cincisprezece la sută zahăr. Nu este cristalizabil desigur, dar poate fi folosit la băuturi.

Barbara Friern își întoarse ochii spre Geoff, lăsându-l liber pe Nat.

– Pare o denumire greu de pronunțat, parcă din operele germane, constată ea.

Aici Joanna Parrish intră în discuție.

– Credeți că opera germană are denumiri înspăimântătoare, miss Friern?

– N-aș putea spune că sunt o specialistă, știu doar despre Valhalla, recunoscu Barbara.

– Opera lui Wagner este frumoasă și stimulantă, zise Joanna cu gravitate.

– Fiecare cu gusturile sale, ripostă Barbara.

După ce ascultă o vreme, Lucie se hotărî să vină în ajutorul Joannei.

– Am fost o singură dată la Covent Garden, la Tristan și Isolda. A fost minunat.

– Sentimentalismele teutonice mă lasă rece. Și nici nu înțeleg primadonele supraponderale, care încearcă să-și ascundă grăsimile în spatele scutului lui Siegfried.

Situația devenise ușor încordată. Mallow o salvă.

– Este ciudat să constați că o floare atât de frumoasă și modestă poate produce otravă, zise el.

Lucie nu se mai uită la Barbara, dar simți că aceasta se ridicase de la masă împreună cu Nat. Privi cu coada ochiului și i se păru că aceștia se țineau de mână. Poate era un accident. Se mai ridicară și alții de la masă, iar Lucie constată că de fapt, mai rămăsese doar Mallow, care-și aprinsese pipa.

– Îmi ții companie la cafea? Eu beau cafea doar la micul dejun și la prânz, zise el.

Lucie înregistră invitația lui ca pe o încercare de a o face să se simtă bine, nu ca un pește scos din apă.

– Mai târziu te voi invita la plimbare prin grădină, o anunță Geoff. Am cultivat acolo niște plante în culturi experimentale. Te interesează să vezi rezultatele?

Lucie mărturisi că nu știa mai nimic despre grădinărit, dar că i-ar făcea plăcere să vadă plantele lui.

Mallow își aprinse pipa. Avea niște mâini mari, puternice, mâini care puteau arunca ușor o minge de crichet. Se gândi la mâinile lui Nat, cu degete subțiri și unghiile îngrijite. Acele mâini o atingeau acum pe Barbara Friern, își spuse ea cu amărăciune. Era îndrăgostit de fata directorului?

Mallow se ridică brusc și ieși după ce-și reînnoi invitația, iar Lucie se duse la spălătorie, unde verifică masa aceea lungă pe care stăteau hainele băieților, făcu liste de necesar cu Herta sau chiar cu doamna Friern.

Inspectă dulapurile cu medicamente și luă cheile.

Trecu prin toate dormitoarele cu Stella Friern și ascultă cum aceasta îi spunea cine doarme în care pat, cum trebuia să-i supravegheze pe băieți la baie.

Directorul însuși, îi spuse doamna Friern, se ducea în fiecare seară să le spună noapte bună tuturor copiilor, după care Lucie trebuia să stingă luminile.

Nu-l mai văzu pe Nat decât la cină.

Cu toată activitatea pe care o avea de îndeplinit, nu putea să nu se simtă atrasă de avizier, unde, în spațiul ei avea să găsească un mesaj de la el.

Când îl va găsi? Ce-i va scrie? Poate îi va spune unde și când se vor vedea. Poate în afara școlii.

Trebuia să creadă că lui Nat îi părea bine că venise să lucreze aici, se gândi ea.

Simțea că este foarte îndrăgostită de el. Își verifică avizierul, dar nu găsi nimic.

Seara era supraîncordată și obosită. Numai după ora șapte termină toate treburile date de doamna Friern. Își scoase halatul, îmbrăcă o rochie bleu și se îndreptă spre sala de mese, căutându-l pe Nat din priviri. Dar fu dezamăgită. Se aflau acolo doar două persoane, Mallow și miss Day.

– Nat Randall a ieșit în oraș, o informară.

Lucie se așeză cu mâinile încleștate în poală. Era atât de dezamăgită...

– Dar familia Friern? Miss Friern?

Geoffrey o lămuri:

– A ieșit cu Randall. De fapt, el este doar șoferul ei, pentru că Barbie avea o întâlnire undeva, la Brighton.

Lucie nu vru să mănânce nimic. Dintr-o dată nu-i mai era foame.

Nu-l va vedea pe Nat în seara asta și nici nu va găsi vreun bilet de la el.

Capitolul 4

Ziua următoare, Lucie nu mai avu răgaz să se gândească la Nat. Era ziua începerii trimestrului, iar la Keynwood sosiseră vreo patruzeci de școlari, însoțiți de părinții lor. Unul din ei, veni în cel mai luxos Rolls pe care-l văzuse vreodată. Nu va uita niciodată felul în care cunoscuse familia Finch.

Era o zi frumoasă, iar soarele uscase deja urmele ploii din ziua precedentă. Terenurile școlii erau verzi, acel verde pe care numai o ploaie recentă îl conferă câmpului. Rândurile de lalele erau mai frumoase ca oricând. Clădirea școlii era proaspăt renovată.

Lucie încercă să lase deoparte din problemele sale și urmări cu interes sosirea elevilor. Se salutară încântați de revedere, apoi, în grupuri, începură să discute, să spună glume, să-și amintească din vacanță.

Cu toate că era multă lume, Lucie observă că mai era câte un băiat care nu voia să se desprindă de fusta mamei, temându-se de clipa despărțirii. Simți milă pentru ei.

Dar de fapt, fu realmente mișcată când îl văzu pe Jeremy Finch mergând între mama și tatăl său, cu o servietă nouă în mână. Toate hainele îi erau noi, dar păreau puțin prea mari pentru el. Pușiul nu era dezvoltat corespunzător vârstei sale; părea mai mic de șapte ani, cât avea. Era proaspăt tuns, dar Lucie își imagină că avusese bucle blonde, iar acum nu i se vedeau de sub șapca uniformei decât ochii enormi, speriați. Bietul copil, se gândi Lucie, de ce l-au dat atât de devreme la școală?

Mai apoi, Lucie află că părinții lui, sir Mark și lady Finch urmau să se despartă și aceasta era ultima lor vizită împreună la școală. În lunile care urmară, avea să afle cât de mult rău poate face divorțul părinților asupra unui copil. Suferințele micuțului Finch fuseseră provocate doar de egoismul părinților.

Sir Mark îi păru un om de treabă, cu toate că era foarte tras la față. Dar avea maniere ireproșabile și se vedea că este foarte atașat de copil.

Lady Finch se vedea o femeie egoistă, cam dură și fără prea multă minte. De la ea moștenise Jeremy ochii aceia albaștri și părul blond. Era o femeie care strălucea, frumoasă, elegantă, dar avea o voce extrem de sâcâitoare și enervantă.

Directorul școlii o prezentă cuplului Finch.

Sir Mark o salută cu un zâmbet obosit, așa i se păru ei.

– Sper că micuțul nostru nu vă va da prea mult de cap. Am încercat să-l civilizăm pe cât posibil.

Anthea Finch puse o mână pe umerii copilului și exclamă:

– Băiatul se comportă divin. Îl veți găsi adorabil; îmi pare rău că-l las aici, dar mâine plec în Statele Unite.

Lucie nu știa dacă era cea mai bună soluție pentru acel copilaș plăpând din fața ei, dar văzând-o și mai ales auzind-o pe lady Finch, consideră și ea în cele din urmă că așa era mai bine.

– Vă promit că mă voi ocupa de el în mod special, pentru ca să nu fiți îngrijorată, promise Lucie.

– Uite ce intendentă tânără aveți acum Jerry, zise Anthea, sunt sigură c-o să vină în fiecare seară să-ți spună noapte bună în locul meu.

– Nu cred că mai are nevoie de dădăceală la vârsta asta, dragă Anthea, spuse tatăl copilului. A fost mult prea răsfățat.

Anthea îi aruncă o privire care spunea multe... dar mai ales, lăsa să se vadă că femeia nu-l prea înghițea pe soțul ei.Începu să discute în contradictoriu cu el în fața celor prezenți reproșându-i că fusese prea dur cu fiul său, iar sir Mark încheie spunând că acum copilul era lăsat pe mâinile domnului Friern și că va veni să-l vadă peste o lună.

Anthea Finch exclamă:

– Copilașul meu! N-o să-și vadă o lună întreagă părinții!

Ce femeie proastă, se gândi Lucie când văzu că puștiul nu-și mai poate stăpâni lacrimile.

Lucie încercă să-l ia cu blândețe de lângă părinți.

– N-ai vrea să vedem acvariul, Jeremy? Domnul Friern a adus mulți pești noi. Mă gândem că fiind ora mesei i-am putea hrăni. Apoi vom merge să-ți vedem dormitorul și cine va dormi lângă tine.

Lucie îi vorbi așa cum făcea cu nepotul său Tim, care era de aceeași vârstă și cam plângăcios.

Nu putu să stea prea mult cu el pentru că mai erau și alți copii de care să aibă grijă. Veniseră și gemenii Graham, niște copii cam slăbuți și delicați dar foarte inteligenți; aceștia nu părură deloc afectați de despărțirea de părinți. Maiorul și doamna Graham erau niște oameni sensibili și plăcuți. Urmau să plece în Germania, unde se afla regimentul maiorului.

Lucie îi luă și pe ei împreună cu Jeremy Finch și reuși să închege o conversație. Se simți chiar fericită văzând că familia Finch a plecat fără probleme.

Urmară indicațiile și rugămințile părinților: „te rugăm să-i dai aceste pastile lui Jimmy, pentru că are mare nevoie de ele. Trebuie să le ia o dată pe zi", sau: „Martin și-a făcut un obicei prost din a-și trage nasul, sperăm ca aici să scape de el", „am uitat cel de al treila rând de pijamale al lui Oliver, dar îl vom trimite prin poștă..."

Ordine, scuze, reclamații adresate fostei intendente.

O mamă reclamă că fiul ei nu trebuia forțat să învețe înotul, pentru că se temea de apă; alta, dimpotrivă, ceru ca fiul ei să înoate mai mult pentru că se îngrășase. Un alt băiat era somnambul...și tot așa...

Toți se purtară frumos cu ea, ba unii chiar glumiseră, spunând că ar vrea să fie în locul fiilor lor, care rămâneau cu o intendentă atât de tânără și de drăguță.

Avea acum foarte mulți copii în grijă, încât nici nu știa cu care să înceapă. Din fericire, avea memorie bună și nu încurcă medicamentele lor.

O dată sau de două ori, îl zări pe Nat. Arăta foarte frumos, într-un costum gri, discutând cu părinții copiilor. Nu se văzură față în față, decât la cină.

Lucie se simțea obosită dar acum era relativ liniște, pentru că elevii se culcaseră. Fusese atâta zarvă, toată ziua, atâtea probleme, atâtea cereri, încât era epuizată. Dar de acum, știa cine îi va fi prieten și cine i se va împotrivi.

Un băiat de doisprezece ani, Brian Olifant, era cel care voia să pară un dur. Într-adevăr, avea o constituție solidă, părul negru, sprâncenele negre și groase ca niște omizi. Trimestrul trecut obținuse rezultate excelente la sport, dar comportamentul lui cam lăsa de dorit.

– N-am nevoie să-mi spună nimeni noapte bună, o repezi el. Sunt prea mare pentru asta. Apoi se uită în jur ca să vadă cine-l încurajează. Câțiva îl aplaudară. Lucie fu foarte fermă cu acest Olifant, și-i spuse că rolul ei era să aibă grijă de toți copiii, așa că ar fi mai bine să se culce, fără să facă demonstrații de nici un fel. Când se întoarse, observă că băiatul o maimuțărea.

Da, va avea probleme cu acest băiat, era sigură de asta. De obicei, în fiecare școală să găsea câte unul de acest fel.

Lucie descoperi că Mallow știa să se poarte cu acest gen de băieți. Îi trimitea pe terenul de sport, unde îi punea să joace crichet până nu mai aveau chef de glume proaste.

Numai Jeremy Finch reuși să-i frângă inima.

Îl găsi plângând, cu așternutul tras peste cap, sughițând. Se așeză pe marginea patului lui încercând să-l îmbărbăteze, dar

gemenii aflați la dreapta lui începură să chicotească. Băiatul aflat la stânga lui Jeremy, un puști pistruiat, cârn cu ochii mari, îi zâmbi Luciei. Ea își aminti că-l chema Iain Roberts. Acesta, deși știa că este văzut, întinse mâna la colțul noptierei de unde luă o bucată de gumă lipită acolo și începu s-o mestece.

– Ce faci acolo? îl întrebă Lucie.

– Mestec la guma asta de două zile, nici mama nu m-a văzut când am luat-o.

Lucie făcu o grimasă.

– Și în seara asta o s-o mai lipești pe undeva?

– Este cumva interzis? ripostă puștul.

– Nu interzis, dar este un gest oribil. Gândește-te și la microbii pe care-i introduci în gură.

– Tatăl meu este doctor și știe cum să se descurce cu ei, răspunse puștiul cu promptitudine.

Lucie încercă să nu râdă.

– Jeremy este cam mămos, continuă Iain.

– Nu este adevărat; unor copii le este mai greu să se desprindă de casă, de familie, îi explică ea. Apoi i se adresă lui Jeremy:

– Jeremy, lasă plânsul, hai să discutăm puțin, îl invită ea.

– Vreau acasă, continua acesta să plângă.

Lucie îi spuse că toți băieții avuseseră probleme, dar se obișnuiseră cu timpul; așa va trebui să facă și el. Mâine vor începe lecțiile și lucrurile vor sta altfel.

Jeremy însă nu putea fi liniștit nicicum.

Atunci, apăru directorul școlii, care preluă problema numită Jeremy. Ea descoperi cu această ocazie că Friern era foarte apropiat de copii, că era și foarte sensibil, că se străduia să-i înțeleagă. Curând, teama din ochii lui Jeremy se risipi și băiatul chiar zâmbi. Domnul Friern îi spunea o poveste despre un fazan cu penele aurii, care fusese găsit de profesorul Mallow, rănit; îi făcuseră un adăpost și-i aduseseră și o făzăniță. Mallow era foarte priceput cu păsările.

Jeremy va vedea fazanul auriu chiar mâine. Puștiul începu să pună întrebări despre pasărea rănită și treptat se calmă.

– Bietul puști! spuse Friern, după ce închiseră lumina în dormitor. A fost prea răsfățat.

– O să mai trec pe la el peste o oră, să văd dacă doarme, se oferi Lucie.

– Mulțumesc mult pentru grija pe care i-o arăți. Am auzit că te-ai descucat destul de bine în prima zi. Nu mai sunt atât de gălăgioși.

În timpul cinei, Lucie se simți iar singură, neștiind când va reuși să se întâlnească cu Nat, așa cum promisese. Pălăvrăgeala continuă a lui miss Day o făcea s-o cam doară capul. Îl auzi pe Nat care, ca profesor de engleză, vorbea foarte frumos, cu un accent demn de un profesor, citând din clasici. El și directorul discutau despre un poem scris de un băiat din școală.

– Wynters mi l-a dat să-l citesc și trebuie să spun că am fost uimit de talentul lui, remarcă Nat. Tatăl lui mi-a spus că

băiatul citește prea mult. Dar se pare că ne confruntăm mereu cu aceeași problemă; copii care sunt ai unor părinți ce nu-i înțeleg, nici nu-i merită...

– Eu și soțul meu i-am spus mereu că are un fiu deosebit, interveni și Stella Friern. Școala are marele avantaj de a-l avea aici.

– Păcat că tatăl lui nu poate aprecia sonetul.

– Haideți să mai citim odată, zise Friern și sonetul trecu din mână în mână, făcând înconjurul mesei.

Lucie nu știa mare lucru despre clasici, dar înțelese de ce-l aprecia Nat pe băiat. Sonetul era foarte frumos, iar tema era chiar Paștele.

Când îi întinse sonetul lui Nat privirile li se întâlniră, iar ea roși inima bătându-i cu putere.

– Ei, ce zici? o întrebă el.

– Este minunat, mai ales dacă avem în vedere că băiatul are doar treisprezece ani. Putea fi scris de ...

– De cine? interveni Barbara Friern.

Lucie se întrebă dacă Barbara încerca s-o facă să pară incultă în ochii celorlalți și pe moment nici nu-și aminti numele poetului. Dar deodată, îl rosti grăbită, de parcă ar fi vrut să scape de aceste nume:

– O, de Shelley sau Keats!

– Nici vorbă! exclamă Barbara.

Dar Nat, spre uimirea ei, o susținu:

– N-aș afirma că nu aduce cu Shelley!

Barbara ridică indiferentă din umeri și-și aruncă părul pe spate, cu un gest nervos. Lucie repurtase prima victorie.

Acum, își spuse Lucie, va trebui să stau de vorbă cu Nat, altfel îmi voi pierde mințile. Trecând pe lângă ea, Nat îi strecură doar:

– Ai un bilet, Luce.

Ea simți dintr-o dată că revine la viață. Știa ce însemna asta. Probabil îi scrisese acest bilet înainte de masă. Inima îi bătea atât de repede, încât nici nu știu cum ajunse în holul principal, unde se aflau cutiile. Dar Geoffrey agravă lucrurile fără să vrea:

– Ce zici, Lucie, mergi cu mine să vezi păsările rare?

Lucie se întoarse spre el și încercă să i se adreseze pe un ton cât se poate de natural.

– Îți mulțumesc pentru invitație, dar am primit niște scrisori și mă grăbesc să le citesc.

El îi zâmbi și lansă invitația pentru altă dată.

– Bei o cafea cu noi? o invită Berryl Day.

Lucie se simțea deja ca un căluț pe care cineva încerca să-l înșeueze, dar nu reacționă ciudat.

– O secundă, am ceva de luat, răspunse ea ca o școlăriță.

Berryl Day se uită după ea și-i spuse lui Geoffrey:

– Pare un copil.

– Și mie îmi place, răspunse Geoff. Este foarte sensibilă.

– Și drăguță, adăugă Berryl.

Mallow nu mai adăugă nimic. Trecuse mult timp de când se gândise la o femeie atrăgătoare. În anii de când predase la această școală, se dăruise cu trup și suflet meseriei. Era convins că un profesor trebuia să rămână holtei, pentru a se dedica în întregime meseriei.

Între timp, sensibila Lucie ajunsese la cutia ei, unde văzu plicul alb, pe care-l așteptase atât. Îl deschise și văzu că nu conținea decât un rând.

„Ne vedem la bazin la ora 9".

Rupse biletul, dar pe măsură ce făcu asta regretă că trebuia să se despartă de el.

O, îl iubesc, își spuse ea. Sunt pierdută. Îl iubesc și-l voi iubi întotdeauna, repeta mereu.

Dar apoi realiză că bazinul de înot al unei școli de băieți nu putea fi un loc prea romantic. Ei bine, în seara asta va avea un aer romantic și misterios. Biletul pe care abia îl rupsese însemna că Nat nu uitase povestea lor și indiferent ce făcea cu viața lui, tot voia s-o vadă în seara asta.

Abia aștepta să treacă timpul până atunci. Dar ora de la opt la nouă i se păru interminabilă.

Joanna Parish era la fel de rezervată ca de obicei, și era greu să te apropii de ea. Berryl vorbea foarte mult, ca de obicei, captându-i atenția lui Lucie o singură dată când rosti numele lui Nat. Îi făcu o confidență.

– Nat a făcut o pasiune pentru Joanna, mai demult. Nimeni nu știe prea bine ce-a fost, dar s-a terminat la petrecerea de Crăciun. Acum, abia își mai vorbesc.

Lucie o ascultă uluită. Nu i se părea posibil ca Joanna, sau orice femeie, să-l refuze pe Nat.

Berryl îi mai vorbi despre un club al doamnelor din Brighton din care făcea parte și ea, apoi despre faptul că se

ocupa de o casă de bătrâni din Horsham. O invită să meargă cu ea la club, dar Lucie o refuză cu mult tact. Îi promise însă că va vizita cu ea azilul de la Horsham.

În cele din urmă, sosi și ora nouă. Ceasul mare din salonul în care luau masa profesorii bătu ora nouă, puternic, dar nu strident, cu gravitate chiar, făcând-o să sară în sus.

– Scuză-mă, miss Day... am uitat ceva...

Fugi spre grădină, nu fără a observa însă că pe cer era un milion de stele. Keynwood era minunat în această noapte de mai.

El era deja acolo. Îi simți aroma țigării, al cărui miros îl cunoștea atât de bine. Nat fuma doar țigări egiptene. De cum o văzu stinse țigara.

– Bună seara, Nat, îi spuse ea, am cam întârziat dar am avut ceva de făcut.

Nat murmură:

– O, noapte, binecuvântată noapte! Mă tem să nu fie doar un vis...

– Recitai Romeo și Julieta la nivelul clasei a cincea, domnule profesor?

– Încercam doar s-o adaptez momentului, zise el.

– Am jucat o dată rolul Julietei, începu ea pentru a-și calma bătăile inimii. Eram la școală pe vremea aceea. Din păcate, Romeo s-a împiedicat și a căzut la picioarele mele și lumea a început să râdă. Asta m-a lecuit de sentimentalisme.

Nat observă că Lucie nu purta ochelari. Ochii ei verzi păreau enormi în lumina lunii. Nat uitase cât de frumoasă era.

Barbie Friern îl invitase să vadă o piesă la televizor, dar el se scuzase și asta o înfuriase. Câteodată, Barbie era amuzantă când se enerva, dar în seara asta simți că se cam plictisise de ea. Lucie era cu totul altceva. Părea că i se oferă cu totul, dintr-o dată.

Fii atent, Randall, ia-o mai ușor... se pare că ai multă putere asupra acestei fete. N-o folosi aiurea...

Lucie se apropiase de bazin.

– Ce limpede este, simt nevoia să mă arunc chiar acum, spuse ea.

– Limpezimea, zise Nat, este înșelătoare ca ochii unei femei. Pot fi inocenți dar să ascundă adâncimi sinistre.

– Ce analogie! exclamă Lucie.

– Te rog să nu te arunci în bazin pentru că este plin de clor, iar eu n-am chef să mă arunc după tine în acest costum!

– Nu va trebui s-o faci, Randall, îl liniști ea. Înot destul de bine.

Amândoi pufniră în râs. Deodată, auziră muzică; venea printr-o fereastră deschisă, de undeva din compartimentul profesorilor. Probabil un televizor sau radio. Un câine lătra de undeva din preajmă, apoi se lăsă tăcerea din nou, iar sufletul Luciei se umplu de emoție și fericire.

O, Nat, se gândi ea, dacă ai ști ce bine mă simt alături de tine!

Ea făcu o mișcare laterală, de parcă ar fi vrut să se uite în apă, iar Nat o prinse de umeri.

– Te rog, nu face asta! O întoarse cu fața spre el.

Ea privi în ochii aceia negri și încercă disperată să reziste.

– Dă-mi drumul, domnule, nici o intendentă nu poate permite astfel de intimități!

– Chiar așa? murmură Nat, flatat să observe că ochii ei plini de candoare străluceau plini de emoție. Simți că prinzând-o în brațe avusese în mâini trupul tremurând al unei păsări, dar nu avu dorința de a o elibera pentru ca ea să-și recapete libertatea.

O trase mai aproape și-i desfăcu agrafa din păr.

– De multe ori am simțit nevoia să-ți văd părul frumos liber... astfel... șopti el trecându-și mâna prin mătasea părului ei. Uită că ești intendentă aici, iar eu profesor, Lucie, să ne amintim că suntem tineri și am avut o momente foarte frumoase vara trecută...

Ea încuviință și se abandonă brațelor lui... dar imediat înțelese primejdia în care se afla. Nat nu era un om serios. Nu fusese niciodată serios cu ea. Venise aici pentru că voise să stabilească impactul pe care-l avusese prezența lui asupra vieții ei. Dar acum, în brațele lui, simți primejdia. Nu trebuia să-și piardă capul.

Încercă să-l evite.

– Nat, stai puțin... începu ea.

Dar el n-o mai auzi, continua s-o sărute.

– Draga mea, iubita mea, micuța mea Santa Lucia, îi șoptea printre sărutări. Bine că ai venit la Keynwood! Mă mai iubești, Luce? Ai venit aici doar pentru mine, nu?

Pe moment, Lucie simți că va ceda sărutărilor lui Nat. Nu putea vorbi. Apoi, reuși să se controleze. Reveni brusc, mult

prea brusc la realitate. Scutură capul, prinzându-și obrajii cu mâinile, pe care cu câteva clipe înainte ar fi vrut să le încolăcească în jurul gâtului lui Nat.

– Nu, Nat, te rog să ne oprim aici.

– Draga mea, de ce faci asta?

– Pentru că n-o să meargă, izbucni ea, încercând să-și calmeze inima, care bătea cu disperare.

El ridică din umeri și scoase o țigară din tabacheră.

– Bine, dacă așa crezi.

– Așa simt.

– Și atunci, de ce ai venit la Keynwood pentru mine?

– Am venit pentru că aveam nevoie de o slujbă, răspunse ea, conștientă că astfel evitase răspunsul doar pe jumătate.

El începu să râdă.

– Chiar așa, Lucie? Numai pentru slujbă?

– Ce crezi că-ți dă dreptul să-mi pui această întrebare?

– O, draga mea, facem statistici acum, cu bune și rele? zise el cam încruntat.

Imediat, Lucie fu cuprinsă de teama că-l va pierde. Resimți acea tristețe cumplită, pe care o cunoscuse când îl pierduse prima dată. Cu toate acestea, era evident că n-o iubea; o plăcea doar. Voia să facă dragoste cu ea, atâta tot. De aceea, era hotărâtă să-i reziste. Îl privi în ochi, spunându-i:

– Suntem buni prieteni; întotdeauna am fost. În multe privințe ne asemănăm și cred că ne-am și înțelege. Nu ajunge?

Vorbele ei îl descumpăniră pe moment.

– Ești neschimbată, Santa Lucia! Iei viața prea în serios, draga mea. Dar nu voi încerca să te schimb. Ești grozavă așa cum ești.

Laudele lui o făcură să se detensioneze. Simți că, dintr-o dată, Nat s-a întristat foarte tare. Momentul petrecut în îmbrățișarea lui însemnase foarte mult pentru ea. Știa că băuse dintr-o fântână care nu reușise să-i potolească setea. Probabil însemn ceva pentru el, își spuse Lucie.

– În ce mod se pot comporta un profesor și o intendentă!

El îi răspunse vădit ușurat.

– Din contră, mi se pare că suntem fermecători! N-am putea relua scena de acolo de unde am rămas?

– Nu, domnule Randall, nu putem.

– Te-ai maturizat, zise el mai serios. Ești foarte schimbată, copila mea!

– Copila mea, repetă ea. Ce vârstă crezi că am?

– Ești prea matură în unele privințe, prea tânără în altele...

Acest bărbat era o enigmă, se gândi Lucie. Niciodată nu puteai ști cum va fi momentul următor cu Nat. Sau poate tocmai acesta era farmecul lui. Dar ea știa de la Martha că așa trebuie să fie o femeie. Tentantă și imprevizibilă.

– Hai să facem câțiva pași, Lucie, o invită el. Este o noapte prea frumoasă s-o pierdem în interior.

– Bine, zise ea, știind că ar fi trebuit să refuze.

Nat începu să-i vorbească pe un ton obișnuit și rezervat, iar ea se întrebă cum era posibilă o astfel de trecere de la starea pasională, în care ar fi făcut dragoste cu ea, la această stare de

indiferență. Poate aceste situații erau mai simple pentru bărbat decât pentru femeie. Femeile sunt mai sentimentale.

Nat îi aminti de o zi din vara anului trecut, când o dusese la Londra să ia masa într-un restaurant, unde, ca aperitiv, li se servise avocado.

– Mie mi-a fost servit cu maioneză, dar pentru tine am cerut cu zahăr ars. Este tipic pentru fete să adore lucrurile dulci.

– Da, îmi amintesc, zise Lucie cu nostalgie.

Nat îi demonstrase atunci că știa foarte multe despre mâncarea bună și despre ceea ce numea el un trai civilizat. Pe atunci, ei i se păruse că Nat vrea să prindă viața ei cu ambele mâini și s-o schimbe, făcând-o să simtă că până la el nu trăise, nici nu respirase. Oare sesizase că putea fi schimbată, că voia să fie schimbată? Se întorseseră la Hove, iar ea se dusese la culcare, după ce schimbase vreo două cuvinte cu Maggie. Apoi, Nat o părăsise.

Luni de zile tânjise să afle de ce procedase astfel. De ce rupsese prietenia lor atât de brusc, dar fusese prea mândră să-l întrebe. Nici în seara asta nu făcu vreo referire.

Maggie îi spusese că era un bărbat ușuratic, neserios, care probabil curta mai multe femei. Apoi le dădea uitării, la cel mai mic semn de plictiseală.

– Lucie, te-a deranjat că am dispărut dintr-o dată? o întrebă el brusc, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Nu, de ce, Nat?

El păru încurcat.

– Nu m-am purtat prea elegant, nu? Tu te-ai purtat frumos cu mine, am petrecut clipe frumoase împreună și atunci...

– Atunci, ce?

– Mă tem că n-am fost prea cavaler. Uneori nu mă înțeleg nici eu. Singurul lucru pe care l-am luat în serios în viață a fost meseria, Luce, și deși mă cam calcă pe nervi băieții, am și satisfacții, mai ales acel Wynters, cu minunatele lui sonete.

– Asta înseamnă că vei continua să muncești cu plăcere...

– Te înșeli! Am alte planuri.

– Nu mai spune! Nu pot să cred că te vei însura cu vreo văduvă bogată sau vreo moștenitoare! exclamă ea gândindu-se la veniturile ei mai mult decât modeste.

El nu-i răspunse imediat.

– Nu știu, Luce, nu știu ce voi face. Mă tem că m-am atașat cam mult de Keynwood. Dar să nu mai discutăm despre muncă, Luce, mă bucur că ne-am reîntâlnit. Am fost un prost că am renunțat la tine și de multe ori am vrut să te sun să reluăm totul, m-am gândit că...

– La ce te-ai gândit?

– E greu de spus. Nu mai contează acum, știu c-am fost un prost, dar mă bucur că ne-am regăsit. Voi apela la tine cu toate problemele mele, doar acesta este rolul tău aici.

– Desigur...

– Ai știut întotdeauna să mă asculți....

– Iar tu să vorbești, Nat...

– Spune-mi, îți place munca de aici?

– A trecut o singură zi, dar îmi plac mult copiii. Acum, ne-am putea întoarce la școală, zise ea. În ceea ce privește

prietenia noastră, eu n-am spus nimănui că te cunosc atât de bine, dar sunt sigură că doamna Friern n-ar fi de acord cu o relație între unul din profesori și intendenta școlii. Într-un loc ca acesta este nevoie de multă discreție.

– Desigur, încuviință Nat.

Nu era rece afară, dar Lucie simți că începe să tremure pe drumul de întoarcere. Nu rezistase să nu menționeze numele Barbarei, lăsându-se sub imperiul geloziei.

– Ce crezi de Barbara Friern, Nat? Ea pare interesată de tine!

– Crezi?

Lucie regretă imediat că-i pusese această întrebare, dar o dată discuția declanșată trebuia să continue.

– O consideri frumoasă?

– Are părul foarte frumos, ador acel roșu tițian. Mi-au plăcut dintotdeauna maeștrii florentini.

Lucie simți scânteia geloziei întunecându-i privirea.

– Așa este. Miss Friern este și o fată inteligentă.

– De multe ori cred că îmi seamănă, zise Nat, cu un zâmbet. Se află întotdeauna pe muchia așa zisei inteligențe. De fapt, amândoi suntem malițioși.

– Tu, nu.

Nat zise cu o sclipire în priviri:

– Asta mă face să-mi amintesc că mi-ai luat mereu apărarea, deși n-am meritat. Mai ții minte seara aceea petrecută în casa surorii tale, când ea mi-a spus că sunt egoist, iar tu ai încercat s-o convingi că nu este așa? Dar tu știi prea bine, Luce, că sunt egoist.

– Toți oamenii inteligenți sunt.

– Inteligent, spui? Nat scoase o altă țigară. Lucie privi cu durere în inimă tabachera de piele pe care o cunoștea atât de bine, cu inițialele NCR într-un colț. Nathaniel Charles Randall.

– Nu este nevoie de prea multă inteligență să fii profesor într-un liceu, la vârsta mea.

– Dar ai muncit mult, Nat, ai acumulat atâtea cunoștințe.

– Cunoștințe acumulate fără nici un scop. Desigur, lucrurile ar sta altfel dacă aș avea propria-mi școală.

Era prima oară când îi spunea că-i dorea poate, să fie asociat la Keynwood. Pe lângă gelozie, Lucie mai simți și invidie pentru că pe Nat nu-l atrăgea la Barbie doar părul ei tițian, ci mai mult faptul că era fiica directorului.

Câteodată, când o persoană este nefericită sau îngrijorată, are un fel ciudat, chiar masochist de a vorbi despre problemele sale, căutând chiar să-și facă rău singură, doar amintindu-și de ele. Așa se întâmpla cu Lucie în acea seară. Ura chiar și ideea că Barbie Friern era îndrăgostită de Nat, dar continua să discute despre ea.

– Barbie are vreun iubit? îl întrebă ea.

Privi cu coada ochiului pentru a vedea cum reacționează Nat. Observă un zâmbet greu de interpretat, aproape invizibil.

– Poate, draga mea. Cine știe? Cred că are un iubit la Geneva unde a lucrat o vreme. Probabil că are un prieten, dar...

– Dar ce?

– Cu toate astea, nu știu nimic concret.

– Îți face confidențe, Nat?

– Într-un fel... încuviință el.

Lucie trase aer în piept. Era evident că Nat și Barbie aveau niște secrete, dar Nat nu afirmase că era iubitul lui Barbie. Și asta era destul. În seara asta, Lucie simțea o gelozie nebună față de Nat, nu suporta să-l știe al alteia. Voia să fie doar al ei, așa cum fusese cu câteva clipe în urmă. Cu toate acestea, se despărțiră brusc, ajungând la intrarea școlii.

– Noapte bună, Luce, zise el zâmbindu-i, mi-a făcut plăcere să mai stau de vorbă cu tine. Trebuie să mă mai inviți o dată acasă la sora ta.

Lucie simți că inima îi bate mai tare.

– Mi-ar face mare plăcere, Nat. Apoi, cu durere în suflet, din cauză că se despărțeau prea repede, simți nevoia să-l întrebe: îți pare bine c-am venit aici?

– Sunt încântat, Luce.

Lucie se duse direct în camera sa, unde își îngropă fața în palme. Încercă apoi să se calmeze. Retrăi fiecare clipă petrecută alături de el. Avea toate motivele să creadă că avea șansa să devină indispensabilă pentru el.

Se culcă în seara aceea cu inima încărcată de emoții, se trezi devreme și ieși în grădină să inspire aer proaspăt.

Capitolul 5

Era din nou rece, cerul înnorat. Pe drumul de întoarcere dădu peste Geoffrey. Se opriră să-și spună bună dimineața. Geoff purta o jachetă de tweed și Lucie observă ce culoare frumoasă avea părul lui în lumina dimineții. O întrebă cum îi merge, iar ea îi răspunse simplu: bine.

Geoff îi spuse că se întorcea de la locul în care ținea fazanii, pe care-i hrănea de obicei la această oră și că directorul fusese și el acolo cu micul Finch.

Lucie se miră că băiatul se trezea atât de devreme.

– Micul Finch mi-a spus că a simțit dintr-o dată că-i este dor de casă, așa că a pornit spre fazanerie.

– Bietul copil!

– O, nu trebuie să iei în serios smiorcăielile puștanilor ăstora... Ar fi trebuit s-o cunoști pe fosta intendentă. O chema Anna, nu puteai să-i smulgi nici o lacrimă, orice ai fi făcut. Spunea că acești puști sunt niște mici excroci sentimentali.

Lucie începu să râdă.

– Cred că se înșela.

– Și familia Friern spune cam tot așa. Ai grijă să nu te lași impresionată de puștii ăștia, Lucie.

– Cred că este mai bine să mă duc să-i trezesc pentru micul dejun.

– Lucie, spune-mi, joci crichet?

– Din copilărie. Chiar și luna trecută am jucat cu nepotul meu pe plajă.

– Perfect! Te invit la meciul de după-amiază. Miss Day este una dintre cele mai bune jucătoare.

– Bine, în acest caz voi juca și eu.

– Bine, Lucie, ne vedem mai târziu.

Era un tip simplu și plăcut acest Geoff, reflectă Lucie, urcând câte două trepte deodată spre dormitoarele celor mici. O, de ce nu se îndrăgostise de un astfel de bărbat fără secrete, lucruri de nedezvăluit, complexe, ca Nat Randall?

Toată ziua Lucie fu foarte ocupată. De fapt, îi plăcu această a doua zi la Keynwood. Începu să intre realmente în detaliile slujbei și nu-i păru rău c-o alesese. Regreta acum că întrerupsese studiile, că rupsese legătura cu spitalul, că nu mai apucase să-și ia diploma de asistentă.

Toată ziua o urmări imaginea lui Nat. Îl văzu în timpul meselor când atenția lui se concentra în special asupra lui Barbie. Dar îi zâmbi și ei iar la sfârșitul cinei veni spre ea și o întrebă:

– Cum s-a desfășurat cea de a doua zi?

Ea îi răspunse scurt.

– Foarte bine, domnule Randall.

În prima zi liberă, Lucie se duse acasă cu autobuzul, hotărâtă să-i povestească totul lui Maggie, chiar și acele momente de neuitat, petrecute cu Nat la piscină. Dar când veni momentul s-o facă descoperi că îi este imposibil. Se temea, nu voia să strice amintirea acelor clipe petrecute cu el. Nici despre teama că el ar putea fi îndrăgostit de Barbie nu voia să vorbească.

Îi povesti orice altceva lui Maggie. Despre Geoff Mallow, Joanna Parish; ba chiar și despre Berryl Day. Veni însă inevitabil și clipa în care Maggie o întrebă de Nat.

– Lucie, nu mai vorbi vrute și nevrute; spune-mi despre Nat, cum îl găsești?

– Nu sunt prea multe de spus, începu Lucie cu ochii în pământ.

– Ei bine, dacă nu-l mai lași să-ți pătrundă în suflet, nu ai de ce te teme.

– Nu vreau să las pe nimeni să-mi mai pătrundă în suflet, Maggie.

– Cred că acel profesor, Geoff Mallow este un tip interesant, insistă Maggie. Mi se pare c-a făcut eforturi de a se împrieteni cu tine.

Lucie se ridică brusc și se îndreptă spre fereastră, de unde se putea vedea marea.

– Poate, zise ea. Poate o să-l aduc să-l cunoști într-o zi. Știu că lui Dick i-ar plăcea.

– Nu pot spune că Nat ne-a plăcut.

– Știu asta, zise Lucie.

Maggie o privi nu numai cu îngrijorare, ci și cu afecțiune. Simțea că Lucie nu-i spusese chiar totul. Telefonul din holul mare sună.

Lucie se duse să răspundă cu gândul la Nat, desigur. Își aminti privirea lui, își aminti cum așteptase luni întregi ca acest telefon să sune, să fie el, apoi cum căzuse în brațele disperării.

– Tu ești, Luce? auzi ea.

Lucie își simți dintr-o dată gura foarte uscată, de parcă n-ar fi putut vorbi.

– Da, Nat, zise ea dintr-o suflare.

– Mi-am imaginat că te vei duce acasă în ziua ta liberă.

– Așadar, n-ai uitat telefonul lui Maggie...

– Numărul tău, o corectă Nat. Chiar acum câteva minute a apărut aici o prietenă a ta, miss Rivers. Ea stă aproape de Keynwood și a venit aici cu mașina unor prieteni să te vadă. M-am oferit s-o aduc eu la Hove, vrei s-o fac?

– Sigur că da! Numai după ce lăsă să-i scape această exclamație se întrebă cum îl va primi Maggie pe Nat. Dar draga ei Martha era aici și voia s-o vadă. Te rog, ad-o cât mai repede ! insistă Lucie. Imediat auzi vocea prietenei ei.

– Lucie, abia aștept să te văd! Prietenul tău mi-a promis că mă va aduce la Hove...

– Grozav, Martha! Numai că... Nat nu este prietenul meu. Te rog, nu vorbi prea multe despre mine, situația noastră este cam neclară.

Martha începu să râdă.

– Am înțeles asta din scrisoarea ta. O să fiu foarte discretă și plină de tact. Dar este un bărbat grozav... este normal că te-a vrăjit cu acei ochi minunați...

Martha vorbea de la telefonul din coridorul de la intrare. Nat o lăsase acolo să aducă mașina. Dar întâmplarea făcu să apară tocmai atunci Barbara Friern și să asculte toată discuția.

Barbara tremura de gelozie și revoltă; în această stare urcă în camera ei. Va aștepta ca Nat să se întoarcă și va stabili imediat cum stăteau lucrurile. Dacă se adeverea ce auzise despre Lucie, aceasta va zbura foarte repede de la Keynwood. O voi face pe mama s-o concedieze, izbucnise Barbara cu lacrimi în ochi.

Între timp, Nat conducea spre Hove alături de cea mai bună prietenă a Luciei. Opri mașina la un moment dat spre a-i arăta acesteia priveliștea care se deschidea la Chanctonbury Ring și-i oferi o țigară.

– Lucie nu mi-a spus că are o prietenă atât de frumoasă. Trebuie să-i fiu recunoscător c-am avut ocazia să te conduc la Hove.

Martha se gândi:

– Ce curtezan! Biata Lucie!

Dar îi zâmbi lui Nat, de parcă n-ar fi fost vorba de ea, îi puse întrebări despre zonă, despre drum, și-și începu acțiunea de a-l apropia pe Nat de Lucie.

– Și mie îmi pare bine c-am avut ocazia să te cunosc, Nat, zise ea. Abia așteptam să trec prin zona asta s-o văd pe Lucie. Sunteți prieteni de mult, nu?

– Ne-am văzut de câteva ori vara trecută, când Luce mi-a vorbit mult de prietena ei, Martha.

– Țin foarte mult la ea, Nat.

– Dar păreți foarte diferite, începu Nat, după ce trecu în revistă silueta fără cusur a Marthei, eleganța ei. Martha era o femeie sofisticată. Dar desigur, Luce este unică...

– Chiar crezi asta?

Nat ridică din sprâncene.

– Sunt convins. Ea nu este ceea se numește o fată modernă. O putem numi chiar victoriană... este plină de idealuri... este o fată dulce... Când închid ochii o văd într-o crinolină...

Martha îl privi lung.

– Domnule Randall, o cunosc bine pe Lucie. Are un caracter foarte puternic sub aerul ei fragil.

Nat zâmbi. Nu se putea gândi acum la caracterul Luciei, când avea în față trupul și ochii minunați ai Marthei, pe care ar fi vrut foarte mult s-o sărute.

– Da, Luce are foarte mult caracter.

– Dar n-o arată oricui. Își păstrează afecțiunea pentru cei foarte apropiați. Nu cred că-mi trădez amica dacă spun că ești unul dintre ei. Dar bănuiesc că știi asta.

– Da, Martha, oftă el, știu. Luce este o bună prietenă.

Cu un oftat, Nat își spuse că era păcat că lumea era plină de multe femei frumoase, căci pe el îl atrăgeau toate. Cu Martha, n-avea rost să mai încerce să flirteze. Era logodită, era

prietena Luciei, iar el avea deja destule probleme pe cap acum... își aminti că Barbie era foarte supărată când auzise că o va duce pe Martha la Hove.

Nu era nevoie ca Martha să-i enumere calitățile Luciei, le știa prea bine.

Martha vorbi din nou.

– Lucie este foarte vulnerabilă, asta este problema ei.

– Știu, știu, zise Nat. Și întrucât tu ești prietena ei, iar eu sunt atras de ea, aș vrea să mă pot destăinui.

– Desigur, Nat, tot ce-mi vei spune este confidențial.

– Martha, te rog, dacă vei discuta cu Lucie despre mine, fă-o să înțeleagă că o ador dar eu nu iau viața în serios, așa cum face ea. Iar acum, soarta sau cine știe cine a făcut să ne reîntâlnim în această școală. Nu vreau ca ea să sufere. Mă înțelegi, Martha?

Martha era destul de experimentată ca să înțeleagă prea bine ce spunea el. I se strânse inima de milă pentru Lucie. Ea știa că pentru Lucie, Nat era centrul universului, iar ea pentru el nimic mai mult decât o prietenă încântătoare. Va trebui s-o previn, reflectă Martha. Se întrebă dacă Nat avea intenții cu Barbara Friern. Iar dacă va fi vreo dispută între ea și Lucie, își dori ca amica ei să câștige. Lucie va trebui să facă totul pentru a-i pune bețe în roate Barbarei, se gândi ea.

Nat era un bărbat pentru care merita să lupți. Nici ea nu era străină de atracția lui.

– Nu mă surprinde că Lucie abia aștepta să te vadă, Martha, începu Nat, prinzând-o după umeri. Cum arată logodnicul tău? Cum îl cheamă?

– Guy.

– Este un tip norocos.

Martha se întoarse spre el, privindu-l cu suspiciune.

– Abia mă cunoști, așa că nu poți face o astfel de afirmație.

– Pot să văd foarte bine că ești o femeie frumoasă.

– Iar tu dragul meu Nat, nu prea ai o atitudine de dascăl.

Nat începu să râdă.

– Să mergem, spuse Martha, căreia îi displăcea întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Nu uita că Lucie are încredere în tine, mai adăugă ea.

Nat ridică din umeri, nedumerit că această Martha nu marșa la complimentele lui. Nu avusese intenții rele, voia doar să se amuze puțin. Oricum, se gândi el, o prefer pe Santa Lucia acestei tentații sofisticate.

Un sfert de oră mai târziu, erau deja în Hove, iar Lucie îi primea cu ochii strălucind de bucurie în casa surorii sale.

Nat trecu peste antipatia surorii Luciei, care știa că se datorează purtării lui de anul trecut. De aceea, o prinse de mână așa cum numai el știa să facă, îi zâmbi, spunându-i:

– Nici nu știi cât mă bucur să te văd, Maggie. Mă întreb cum mi-ai mai dat voie în casă știind cum m-am purtat cu tine, și mai ales cu sora ta anul trecut. M-am gândit de multe ori la voi, totuși. Dacă aș fi știut că ai fost bolnavă, aș fi venit la spital să te văd. Îmi pare tare rău acum. Văd că te-ai pus pe picioare și arăți minunat. Ești mai frumoasă ca oricând.

Maggie nu prea suporta lingușeala. Nu fusese curtată de bărbați; nici măcar Dick nu-i prea spusese că este frumoasă.

Cu toate acestea, nu era o femeie urâtă și avea personalitate. Îi displăcea Nat Randall pentru felul în care o tratase pe Lucie, provocându-i suferință.

Dar oricum, Nat revenise și Lucie părea atât de fericită!

– Bine ai venit, Nat, mormăi Maggie.

– Unde sunt scumpii tăi copii? o întrebă el.

– În curtea din spate, cu Brunhilda.

– O, ne întoarcem din nou la opera lui Wagner! râse Nat. Ce nume pentru o dădacă !

Lucie arăta foarte frumos, era odihnită, ochii îi străluceau. Își schimbase pieptănătura, ceea ce o făcea să aibă un aer mai sofisticat.

Martha o luă deoparte pe Lucie.

– Nat este un tip extraordinar! Nu mă mir că ești îndrăgostită de el! O să-ți spun mai multe când vom rămâne singure.

Nat și Lucie rămaseră singuri. Nat se duse spre fereastră unde se sprijini cu coatele de pervaz.

– Mă bucur c-ai venit, Nat. Martha este o prietenă bună a mea, poate cea mai bună.

– Da, este încântătoare. Când se va căsători?

– Curând.

– Sper că va avea un soț bun, zise Nat, privind-o pe Lucie, conștient de strălucirea din ochii ei. Era îmbujorată, iar el uită de toate femeile din viața sa, bucurându-se de frumusețea chipului ei.

– Trebuia să fiu aici din nou cu iubita mea, Santa Lucia, declară el.

Lucie se simți în al nouălea cer.

– Am putea s-o convingem pe Martha să rămână aici, să organizăm o super cină!

Nat vru să accepte imediat, dar își aminti de mânia din ochii Barbarei și decise că trebuia să se întoarcă la cină la Keynwood, ca să nu aibă probleme cu Barbie... Ea era calea spre ceva ce el dorea mai mult ca orice....mai mult chiar ca pe o femeie... nu mai suporta gândul că va rămâne toată viața un simplu profesor. Știa că este foarte bun în meseria sa, dar voia mai mult. Cu Barbara putea spera la mai mult.... aici la Keynwood. Nu hotărâse să se căsătorească, mai ales cu ea. Nu avea chef să se lege de Barbie pe viață. Dar îi făcea plăcere să se relaxeze cu ea după o zi lungă plină de ore. Și de fapt, Barbie era o provocare pentru orice bărbat. Nu era ușor de stăpânit și tocmai pentru asta o socotea o provocare. Era opusul Luciei.

– Ar fi o mare plăcere, draga mea, dar trebuie să mă întorc la Keynwood.

– În acest caz, vom anula totul pentru că și Martha trebuie să se întoarcă acolo, să-și ia mașina, zise Lucie atât de dezamăgită, încât Nat nu se abținu să-i dea un sărut.

– Lucie, ești delicioasă, este ca și cum aș fi atins o piersică pârguită... Trebuie să ieșim undeva într-o seară. N-ai vrea să vedem acel film care este în mare vogă?

– O, Nat, ar fi grozav! Poate duminica viitoare.

– Va fi minunat. Vom merge la cinema, apoi te invit la cină. Ne vom strecura separat afară din școală.

– Abia aștept să ies cu tine, Nat.

– Bine, rămâne stabilit. Ne vedem la Royal Albion la trei și jumătate, da?

***

Scena dintre Nat și Barbie se termină destul de repede, lăsându-le amândurora un gust amar. Imediat ce văzu mașina lui Nat de la fereastra sa, Barbie observă că acesta o ajuta pe Martha Rivers să urce în mașina ei. După ce Martha plecă Barbie alergă la Nat. Îl invită la o discuție în biroul tatălui ei.

Directorul se afla în acel moment la sala de gimnastică, unde erau probleme cu circuitele electrice.

Nat fluiera degajat, ceea ce o enervă și mai mult pe Barbie. Când se întoarse să-l privească, pe fața ei nu era nici urmă de zâmbet.

– Am ceva de discutat cu tine, Nat, începu ea.

– Nu poate fi decât ceva foarte plăcut, încheie el, și o sărută cu insolență pe gură.

Barbie roși de furie. O, de ce se simțea atât de atrasă de acest bărbat?

Îi spuse că auzise discuția telefonică dintre Martha Rivers și Lucie Reed. Îl acuză pe Nat c-o înșela.

– Nu mi-ai spus c-ai fost iubitul intendentei, Nat. De ce?

Nat își aprinse o țigară.

Nu suporta să fie spionat nici măcar de ea, fiica directorului, și de aceea îi răspunse pe un ton foarte rece.

– Draga mea, ai un comportament copilăresc, dar o să te iert pentru asta. O cunosc de multă vreme pe Lucie și familia ei. Dar nu sunt și nici n-am fost iubitul ei. Poate că miss Rivers a folosit un termen generic pentru legătura dintre un bărbat și o femeie.

Barbie se lumină la față. Se calmă numaidecât. Realiză că nu trebuia să-l înfurie pe Nat și-și ceru scuze.

– Iartă-mă, Nat. Am fost cam bulversată, imaginându-te cu intendenta...

Nat scutură scrumul simțindu-se și el mai bine, gândindu-se ce frumoasă era femeia din fața lui, cu părul ei roșu tițian și pielea aurie. Era înaltă, zveltă, frumoasă, și-l iubea. Abia aștepta să fie cerută în căsătorie. Da, el știa asta prea bine, dar nu era pregătit încă s-o facă. Voia mai degrabă să continue aventura lor, care-i lăsa o oarecare libertate de mișcare. Când se va decide să-și unească forțele cu tatăl ei și să ceară un statut mai important în această școală, da, poate o va cere de soție. Iar gelozia ei față de Lucie îl amuza.

O prinse de umeri cu gingășie.

– Nu sunt iubitul nimănui, așa că, te rog, nu mă eticheta, începu el.

Barbara îl privi cu înțelegere.

– Nici măcar al meu?

– Asta este o întrebare de șaizeci și cinci de mii de dolari. Iar tu ești foarte frumoasă, Barbara. Dar nu încerca să-mi sucești capul, n-o să-ți meargă. Am mult de lucru. Mă așteaptă puștanii pe care-i cunoști prea bine. Mă vor lua în primire mâine la prima oră. Trebuie să– mi pregătesc lucrările, așa că nu mă mai supăra legându-mi numele de al Luciei Reed.

– Promit că n-o s-o mai fac, zise ea.

Nat o lăsă într-o dispoziție ceva mai bună, deși în ceea ce o privea pe Barbara, sămânța îndoielii fusese sădită și o mai chinui o vreme. Nat își spuse că femeile erau o pacoste pentru un bărbat care trebuia să dea dovadă de tact și artă pentru a trata cu ele.

Lucie călcă pe nori până luni dimineața. Nu se gândea decât la seara pe care o va petrece cu Nat.

Când se întâlniră la masă, își vorbiră foarte puțin, ca de obicei. Lucie era de acord cu Nat că nu trebuia să afle nimeni din școală de iubirea lor. Iar pentru ca timpul să treacă mai repede, se apucă de muncă.

Trecuse o lună de când se afla la Keynwood. Era atașată deja de copiii de aici, de munca ei.

Munca ei începea foarte devreme, când îi ajuta pe cei mici să se trezească și să se îmbrace, apoi să-i ducă la salonul în care Herta le servea micul dejun. După ce începeau orele, trebuia se verifice cum erau făcute paturile, dacă hainele erau în ordine, dacă le lipseau nasturi....

Pauza era la zece și jumătate, când copiii primeau biscuiți și lapte.

Urma apoi masa de prânz, odihna de după-amiază a copiilor, întâlnirea cu personalul, masa de seară, dușurile copiilor apoi culcarea acestora, după care putea să respire și ea liniștită.

Lucie găsi o admiratoare înfocată în Berryl Day. Nu încercă s-o evite, așa cum fusese sfătuită, pentru că biata femeie avea nevoie de o prietenă, deși pe Lucie n-o interesau defel cluburile în care voia aceasta s-o atragă.

Lucie înțelese că munca într-o asemenea școală era ca traiul pe o insulă departe de lume.

În clipele ei de liniște, nu se gândea decât la Nat și la imensa ei dragoste pentru el. La bucuria de a fi reluat prietenia lor.

Martha o sfătuise să insiste, pentru că Nat era un bărbat special, să stea în expectativă, să vadă care erau reacțiile lui și să fie înțeleaptă.

Iar când o întrebase care erau șansele ei, Martha o sărutase și-i spusese:

– Ai toate atuurile, draga mea, ești frumoasă și diferită de alte femei. Și el crede asta.

Sărutările lui Nat erau pentru ea ca o armură împotriva gândurilor negre, îndoielilor și tristeții. Iar acum aștepta întâlnirea cu el.

Se gândi să confirme ora întâlnirii abia duminică, la întoarcerea de la biserică. Dar nu-l găsi nicăieri. Poate se dusese direct la Brighton, de la biserică.

Luă autobuzul fericită, se duse acasă și după ce schimbă câteva vorbe în grabă cu sora ei, se schimbă cu o rochie bleu de lână și o pălărie de primăvară cu flori la bordură care se asorta cu rochia și se duse la întâlnirea cu el.

Dar începu ploaia și autobul întârzia așa că își strică sandalele din cauza apei. Dar nu disperă pentru că urma să fie cu el. Ce mai conta vremea?

Așteptă în holul hotelului, urmărind cuplurile care se încăpățânau să se plimbe pe acea vreme imposibilă. De fiecare dată când se deschidea ușa hotelului, inima îi tresărea crezând că este el.

Trecu o oră, dar Nat nu apăru. Apoi o alta. Ieși din hotel pentru a se uita după mașina lui Nat. Se întoarse în holul hotelului simțindu-se dintr-o dată foarte rău. Începu să se întrebe dacă va mai veni. Va veni, desigur, ar fi fost prea nemilos, prea crud s-o facă să-l aștepte... dacă avusese un accident? Nu, ar fi putut să sune...

Dacă Friern l-a reținut la Keynwood? Și de acolo putea să sune...

La șase și jumătate, nu mai credea că Nat va mai veni. Probabil uitase de întâlnire.

La ora șapte, un chelner veni s-o întrebe dacă-i putea oferi ceva. Lucie decise să se înapoieze la Keynwood. Nu se putea duce acasă la Maggie să-i spună că Nat de purtase abominabil; Maggie i-ar fi răspuns cu bineștiutul „ți-am spus eu“

Iar acum, ca o ironie, cerul se limpezi, iar soarele de mai reuși să străbată dintre nori. În inima ei era numai disperare. Încercă să-și stăvilească lacrimile.

– O, Nat, Nat! șoptea ea.

Apoi urmă mânia. Cum îndrăznise să nu vină?

Tocmai când se îndrepta cu durere în suflet spre stația de autobuz, se întâlni cu Geoff Mallow, îmbrăcat într-un fulgarin; încercă să-l evite, dar era prea târziu. Privirea lui se lumină dintr-o dată.

– Bună, Lucie! Ce bine că te-am întâlnit! exclamă el.

Ea încercă să-i răspundă pe un ton firesc, dar Mallow observă imediat că plânsese. O privi cu milă, văzând că ochii ei erau tare triști în spatele ochelarilor.

– Ești singură? o întrebă el.

– Da, se bâlbâi ea. Tu ce faci aici?

– Am făcut câteva mile pe stânci; ce priveliște, mai ales pe furtună! Apoi am venit aici pentru că te-am văzut stând în holul hotelului singură și m-am gândit să stăm de vorbă, dacă nu te deranjez.

Lucie ridică privirea spre el. Era cât se poate de nefericită de ceea ce-i făcuse Nat. Mallow o privea cu înțelegere și dintr-o dată i se păru că făcuse un gest foarte frumos s-o invite undeva. Îi spuse cu jumătate de voce:

– Ce idee minunată! Mulțumesc, Geoff... n-am nimic special de făcut.

Capitolul 6

Când ieșiră din hotel, Geoff ridică privirea spre cerul limpede al serii cu nori mici care se deplasau repede și se întrebă ce se întâmplase cu micuța intendentă. Ce fețișoară tristă avea! Iar când își scosese ochelarii să-i șteargă, observă că plânsese.

Nu știa dacă să-i pună întrebări personale. El era mai priceput la flori decât la femei. Cu toate acestea, de multe ori în viață găsise asemănări între ele. Cu ambele trebuia să fii foarte atent. Erau sensibile, dacă nu chiar capricioase. Dar femeile uneori îl speriau. Nu se putea spune același lucru despre flori.

Lucie începuse să vorbească prea mult, parcă pentru a nu lăsa să se vadă ce era în sufletul ei.

– Berryl mi-a spus că-ți dactilografiază lucrările în timpul ei liber.

– Da, zise el, mergând alături de ea, este foarte atentă.

– Da, e o persoană drăguță, adăugă și Lucie.

– Ca tot personalul școlii de fapt, zise Geoff.

– Dar parcă-mi amintesc că la început mi-ai spus să nu mă apropii de nimeni!

– A, da instinctul meu de sihastru...

– Unde ai ajuns cu cartea?

– Nu prea departe, n-am timp să scriu. Abia am început „crichetul în anii optzeci“

– Iar florile tale speciale cum o duc? Am trecut deunăzi pe lângă ele; arătau bine, după părerea mea.

– Da, anul acesta trebuie să se dezvolte foarte bine. Le-am pus îngrășăminte, le-am schimbat pământul.....

– Cred că mă voi apuca și eu de grădinărit. Florile par mai bune, mai apropiate decât...

– Decât?

– Decât oamenii, încheie ea.

Geoffrey înțelese că Lucie era dezamăgită de cineva, cel mai probabil de un bărbat.

Lucie se lupta cu gândurile care i se îndreptau toate spre Nat. Dar durerea, în loc să cedeze, era și mai puternică. Nu putea crede că Nat i-a făcut așa ceva. Îl auzi pe Geoff spunând:

– Da, sunt de preferat ființelor umane. Câteodată însă, oricâtă atenție le-ai acorda, te decepționează și ele. Și nu poți ști din ce motiv.

– Viața este frustrantă uneori, zise Lucie cu un oftat.

– Ei, dacă nu ceri prea mult de la ea, nu este.

– Nu, suspină Lucie.

O, Nat, se gândi ea, oare ți-am cerut prea mult...?

Încercă din nou să-și abată gândurile de la el.

– Ce crezi despre tânărul Olifant? îl întrebă pe Geoff.

El se încruntă.

– Olifant.. repetă el. A, da, este un copil dificil. Intră mereu în probleme, deși simt că are o natură bună. Îi spuse că discutase cu directorul cazul Olifant, iar acest era cam îngrijorat. În timpul orelor, puștiul era impertinent și-i plăcea să-i domine pe ceilalți. Dar era foarte bun la sport. Alerga cel mai bine din școală.

– Puștiul are curaj, l-am văzut. Și asta este un lucru bun. Trebuie însă canalizat într-o direcție potrivită.

– Ai dreptate, zise Geoff.

El îi spuse că mama lui Brian Olifant murise și tatăl se recăsătorise. Mama vitregă nu-l suporta și probabil asta îl făcea pe băiat să aibă un comportament necontrolat.

– Randall, mi se pare, este cel care cere exmatricularea lui Olifant. Eu consider că este o greșeală, pentru că ar fi terminat dacă i s-ar face asta.

Lucie se crispă auzind numele lui Nat.

– Poate că Randall nu are răbdare, zise ea.

O, Nat, eu știu cât de nerăbdător poți fi, se gândi Lucie. O, Nat te cunosc atât de bine! Dar acum am început să te urăsc. Te urăsc pentru ce mi-ai făcut astăzi, pentru că m-ai umilit din nou. Totul s-a terminat între noi!

Geoffrey Mallow avea propriile sale convingeri în privința lui Nat.

– Randall este un bărbat inteligent, cu personalitate, amuzant, dar atât. De aceea, fu foarte surprins când Lucie îl întrebă:

– Îl cunoști bine pe domnul Randall?

-Suntem colegi, dar în afara școlii nu avem nimic în comun. Voi vă cunoașteți de multă vreme, nu?

– Da, răspunse Lucie, strângând din pumni încât unghiile îi lăsară o urmă adâncă în podul palmelor.

– Ce-ai zice de un film sau de un spectacol? o întrebă Geoff, dornic să alunge tristețea din ochii micuței intendente. Era evident că era atât de tristă și nefericită. Trebuia să-i distragă cumva atenția de la nefericirea ei.

– O, ar fi grozav! exclamă Lucie, mult prea entuziasmată. Se gândi apoi că nu trebuia să-l facă pe Geoff să spere în privința ei, dar era prea târziu, acceptase invitația.

Merseră la un film siropos care-l plictisi teribil pe el, și fumă chiar o țigară, după care chiar moțăi un pic. Deodată, când se trezi, observă că pe obrajii Luciei se scurgeau două lacrimi. Era o scenă în care eroina îi declara iubitului:

– Nu vreau să te mai văd vreodată. De acum știu cine ești... ar fi fost mai bine să nu ne fi cunoscut...

O, Doamne, se gândi Geoff, micuța intendentă are probleme sentimentale! Probabil este îndrăgostită de vreun neisprăvit. Nu știa cine este acela. Și nici nu era problema lui. Cu toate acestea simțea o dorință irezistibilă de a o consola. Lacrimile acestei tinere îl impresionaseră așa cum nu i se mai

întâmplase vreodată. Simți că l-ar fi făcut arșice pe acela care-i rănise sentimentele Luciei. Deodată el făcu un gest, care mai apoi îl amuză când și-l aminti. Puse mâna pe mâna Luciei. I se păru atât de mică și moale! Degetele ei se strânseră convulsiv în jurul degetelor lui de parcă ar fi așteptat această alinare. Geoff nu zise nimic. Era mai bine să nu spună nimic, dar păstră mâna Luciei până la sfârșitul filmului în palma sa.

Când pelicula aceea lacrimogenă se termină, Geoff răsuflă ușurat:

– Grozav! Totul s-a desfășurat conform planului, cu un sfârșit fericit, pe care puteam să-l intuim chiar de la început.

Lucie nu-i răspunse. Lacrimile i se uscaseră pe obraji. Ei, din păcate, îi era clar acum că povestea ei nu putea avea final fericit. Dar felul în care Geoff îi ținuse mâna în timpul filmului, fusese cald și apropiat. Era un bărbat deosebit se gândi ea, mulțumindu-i în gând pentru sprijinul moral. Dar când el îi sugeră să ia masa în oraș, refuză.

– Poți merge singur. Cred că-ți este foame. Eu... eu trebuie să prind autobuzul.

– Lucie! Mă dezamăgești dacă nu iei masa cu mine. Apoi, te conduc acasă.

Lucie avea o durere cumplită de cap și simțea nevoia să se ascundă într-un colț, unde să plângă nestingherită.

– Lucie, te rog să iei masa cu mine. Și nu mai fi tristă; lucrurile nu sunt chiar atât de rele precum crezi acum.

Ba sunt chiar mai rele decât îți poți închipui, se gândi Lucie. Am terminat-o cu Nat și nu mai pot rămâne în școală după primul trimestru.

Dar cedă, acceptă invitația lui și intrară în același restaurant, în care fusese de câteva ori cu Nat.

Lucie privi în jur, regretând că la începutul relației cu Nat nu-și imaginase că-i va aduce atâta nefericire și durere. Își aminti cum Nat o învățase să simtă buchetul vinului.

– Îmi place acest local, spunea el. Și tu trebuie să înveți să-ți placă mâncarea și să încerci toate felurile pregătite de John.

Și Lucie învățase să se bucure de acest loc. Era unic în felul său; proprietatea a doi bărbați care cunoșteau foarte bine bucătăria franțuzească. Erau puține mese. Pe masă se aflau lumânări, pe pereți portrete în ulei, lucrările unuia dintre proprietari. Într-un colț se afla o nișă în care, mai multe opere de artă erau aranjate săptămânal de mâna unui artist. Acum era expusă o singură lucrare tridimensională, o stradă din Roma.

– Aici te poți considera oriunde, numai la Brighton nu, zise Geoff. Ce-ai zice de puiul cu ciuperci și ananas, Lucie?

Ea nu răspunse, cu privirile ațintite spre farfurie încercând să-și stăvilească lacrimile. Geoff era un bărbat foarte bun și amabil, dar ea îl dorea teribil pe Nat. Se gândea doar de ce nu este cu ea în aceste clipe...

Geoff era un companion plăcut, dar spre deosebire de Nat, care strălucea în orice domeniu, o plictisea. Cu toate acestea, îi promise că va mai ieși cu el și că-l va invita acasă la sora ei.

Când o conduse în seara aceea la școală, el îi spuse la despărțire:

– Câteodată mă simt foarte singur; mi-a făcut plăcere să fiu cu tine, Lucie.

Și ei îi făcuse plăcere într-un fel, și-i mulțumi pentru seara pe care încercase să i-o facă frumoasă. Încercă să se gândească altfel la Nat Randall; doar nu era singurul bărbat din lume! Cu toate acestea, nu putea nega că-l iubește.

Toată noaptea vărsă lacrimi amare din cauza lui, iar dimineața se trezi cu ochii umflați și durere de cap.

Și pentru că se trezise devreme și o durea capul, Lucie se duse să facă o plimbare prin grădină.

Era o dimineață liniștită, roua strălucea pe frunze, ceața încă nu se ridicase de pe frunzele castanilor sădiți de directorul școlii, păsările însă cântau vesele.

Nat văzu silueta aceea mică, plăpândă, de la fereastra sa și se simți cuprins de remușcare. Știa ce simțea Lucie acum. Coborî repede la ea.

– Luce! o strigă el.

Speriată, ea se întoarse brusc. Sângele i se urcă în obraji când îl văzu.

– Luce, repetă el, te-am zărit aici. Îmi pare atât de bine că putem schimba câteva cuvinte înainte de începerea programului!

– Cred că n-ar trebui să riști să fii văzut cu mine, Randall...

– Nu te prosti, Luce...

– Te rog să nu mi te mai adresezi astfel!

– Bine, știu că ești supărată, dar...

– Supărată! Mai mult decât atât! izbucni ea. Sunt cea mai mare proastă din lume, pentru că am acceptat să mă mai întâlnesc cu tine. Trebuia să știu că nu vei veni! Te-am așteptat timp de trei ore.

– Luce, îmi cer scuze...

– Nu te mai obosi s-o faci.

– Luce, lasă-mă să-ți explic...

– Nu poți explica nimic. Puteai să-mi telefonezi dacă aveai probleme, sau să-mi fi lăsat un mesaj. Cu asta, totul s-a terminat.

Nat își mușcă buzele. Nu avea nici o scuză plauzibilă pentru că lăsase această fată frumoasă să-l aștepte în zadar. Nu venise la întâlnirea cu ea din cauza lui Barbie, desigur, care nu-l lăsase liber nici o secundă, forțându-l să meargă cu ea și părinții ei la Warnborough, o școală de băieți considerată mai bună decât Keynwood.

Familia Friern fusese invitată la masă de Alec Oldfield, directorul acestei școli, prietenul lui Friern. Îl luaseră și pe Nat, probabil la insistențele lui Barbie. Acest Oldfield era un bărbat cu relații, care merita să fie cultivat.

Își aminti de întâlnirea fixată cu Lucie, chiar în mijlocul mesei. Nu avusese intenția să se poarte astfel cu ea, dar se consolă repede la gândul că dacă o să vadă că n-a venit, va pleca. Apoi, uită complet de ea.

Se simțise bine alături de Barbara și părinții ei la acea întâlnire, iar la întoarcere chiar își permisese s-o sărute.

– Cred că ești conștient ce înseamnă pentru noi acest sărut, Nat!

El confirmase că o sărutase din toată inima, iar Barbie rămăsese convinsă că este îndrăgostit de ea.

Ciudat, dar sărutul Barbarei nu avusese asupra lui același efect pe care-l avuseseră buzele acestei micuțe intendente, această Santa Lucia, sau Luce, cum îi spunea el. Încercă să-i alunge supărarea.

– Draga mea, zise el, voi fi foarte cinstit cu tine. S-a ivit cea foarte important și am uitat de întâlnirea noastră. Asta este, ți-am spus cu toată sinceritatea. Când mi-am amintit, era deja prea târziu. Nu știu cum să mă mai scuz.

– Nici nu vreau s-o mai faci, nu mă intersează.

– Așadar, sunt excomunicat din sfera de interese a Santei Lucia, glumi el.

Ea trase aer în piept. Scuzele lui nu aveau nici o valoare și nu puteau compensa faptul că uitase de întâlnirea lor. Nat era teribil de atrăgător în dimineața asta, se gândi ea așa cum îi zâmbea ironic, așteptându-se să fie iertat, iar ea să i se arunce imediat în brațe.

– Nu mai contează că nu ne-am întâlnit. De fapt, când așteptam, mi-am dat seama că-mi irosesc timpul și că nu are rost să mai reiei o legătură din trecut.

– Te comporți ca un copil, Luce... începu el.

– Poți spune ce dorești, îl întrerupse ea, dar cred că am greșit acceptând această slujbă la Keynwood. Cu toate acestea, ce voi face de acum înainte nu este problema ta.

– Lucie, ți-am explicat ce s-a întâmplat și mi-am cerut scuze.

– Foarte bine. Scuzele tale nu mă interesează. Acum, trebuie să încep ziua de muncă.

– Deci, nu te interesează ce-am făcut aseară?

Nu în mod special, pentru că știu c-ai fost cu Barbara Friern, se gândi ea.

Nat, care-i citi gândurile, zise:

– De fapt, am fost cu Barbie dar nu singuri. Am fost...

– N-am timp să-ți ascult poveștile, îl întrerupse Lucie. Nu-ți mai pierde vremea, Nat. Cu mine, cel puțin...

Nat nu era obișnuit că o femeie să-l respingă în acest fel. Era amuzat dar și înfuriat. Ei bine, dacă așa vrea ea, n-o s-o mai deranjez niciodată...

***

Vremea din ziua „Sportului“ de la Keynwood n-a fost așa de frumoasă, cum s-au așteptat toți. Era destul de rece pentru luna iunie, iar soarele apărea și dispărea. Geoff Mallow era cam dezamăgit, dar și ocupat cu organizarea jocurilor, așa că doar din când în când mai avea timp să ridice ochii spre cer.

Hugh Friern și soția sa Stella, îmbrăcată într-o rochie cu flori mari, se ocupau de părinții veniți la acest spectacol. Copiii forfoteau la intrarea școlii, așteptând ca părinții să sosească la această zi mare pentru ei. Tot personalul școlii era

foarte ocupat: doamna Egbert cu prăjiturile la bucătărie, Herta Betty și Ann aranjau mesele, verificau pavilionul de crichet, steagurile, ca și obstacolele pentru sărituri.

Pentru Lucie, fusese o zi obositoare pentru că-i supraveghease pe cei mici la îmbrăcarea în costumele de sport sau ținându-se după doamna Friern, care-i dădea tot felul de ordine, pe care le contramanda aproape imediat. Lucie învățase că acesta era stilul soției directorului, o femeie mult prea autoritară. Abia avu o clipă liberă pentru a se machia puțin.

Dar înainte de a se întâlni cu mamele care voiau să știe ce fac odraslele lor, aruncă o privire spre terenurile de sport.

Se simțea chiar mândră de felul în care arăta Keynwood astăzi. Școala fusese frumos decorată. Ea trebuise deja să-l consoleze pe micul Finch, care izbucnise în plâns pentru că tatăl lui trimisese doar în ultimul moment o telegramă spunând că nu va putea ajunge la Keynwood.

Mai trebui să se îngrijească și de Olifant, să-i spună că tatăl său venea însoțit de mama vitregă și trebuia să se poarte bine.

– Toată lumea se așteaptă să câștigi cursa de o sută de iarzi. Nu ne strica ziua, Olifant.

Puștiul făcu o strâmbătură, dar nu la adresa ei. Nu se mai purta urât cu ea. De fapt, Nat îl raportase directorului.

Trecuse o lună de când Nat o lăsase fără o explicație plauzibilă. O lună de când, trecând unul pe lângă celălalt ea îi răspunsese foarte scurt la salut și atât. Îl considera pierdut pentru ea. Cu toate acestea, simțea o durere acută de câte ori îl vedea sau îi auzea glasul.

Îi trecuse de multe ori prin minte să-l ierte, să-i spună că-i acceptă scuzele. Dar nu făcuse asta, se rezumase să muncească din greu, să se ducă acasă, unde refuza să vorbească despre el, sau ieșea cu Berryl.

Ba chiar, o dată, se duse cu Geoff la un picnic. El se dovedise din nou un tovarăș plăcut, uimind-o prin cunoștințele lui despre flori și păsări.

Ziua Sporturilor se dovedi un mare succes. Lucie uită de necazurile ei pentru câteva ore și se lăsă purtată de spiritul sportiv al zilei.

Mamele elevilor n-o lăsară să răsufle, punându-i în permanență întrebări despre odraslele lor, așa cum se așteptase. Cu toate acestea, nu-l scăpase din ochi pe Olifant, pentru ca acesta să nu încerce să-și pericliteze situația la Keynwood, făcând vreun gest necuvenit.

Ceea ce se întâmplă nu avu cum să vadă, ci află mai târziu de la director.

Băiatul, după cum știau toți, era foarte bun la toate sporturile și primi nenumărate aplauze. Dar tatăl lui plecă mai devreme din cauza soției sale, care izbucni în plâns din cauza atitudinii fiului ei vitreg față de ea.

– Nu cred că-l mai putem ține aici, Lucie, începu directorul, cu părere de rău.

Lucie interveni încă o dată pentru el.

– Vă rog, domnule, mai dați-i o șansă, una singură... știu că face asta pentru că este gelos pe soția tatălui său. Iar doamna Olifant nu are prea mult tact, bănuiesc.

– Fapta de azi se adaugă la cea de ieri, când a fost reclamat de profesorul Randall. Am trimis pe cineva să-l cheme aici pe profesor, pentru ca, împreună cu el să avem ultima discuție cu Olifant.

Lucie se îndreptă dezolată spre holul de la intrare și fără să vrea privirea i se opri asupra unui căprior împăiat care se afla deasupra capului ei. Văzu ochii lui de sticlă și i se păru o secundă c -o sfidează. Fusese un animal foarte mândru, probabil. Căpriorii luptau până la moarte între ei. Oare era prea mândră? Luptase îndeajuns pentru omul iubit?

Deodată, îl văzu pe Nat venind spre ea. Ce elegant era; avea chiar și o floare la butonieră! Deși fusese ocupată, Lucie observase că Nat avusese foarte mare succes la mamele elevilor sau surorile acestora.

El i se adresă indiferent.

– Ești tot supărată pe mine, Lucie?

Pulsul ei se intensifică. Își dori cu disperare să nu fi roșit până în vârful urechilor.

– Măi să fie! continuă Nat. Mă urăști chiar, nu?

Lucie se simți reacționând prostește, nesigură pe sine. Deodată, fără să știe cum, începu să pledeze soarta lui Olifant, băiatul pe care nu-l iubea nimeni.

– Mi-a spus directorul că veți discuta despre Olifant. Aș vrea, Nat, să nu fii prea dur cu el.

Nat o privi uimit, apoi pufni în rs.

– Draga mea, nu se mai poate face nimic cu băiatul ăsta!

– Poate tu nu mai poți face nimic, pentru că nu-ți place, iar el simte asta și-i este teamă de tine. Dar trebuie să ai în vedere că acest copil a fost tratat rău acasă, i-a murit mama...nu are nevoie decât de puțină înțelegere.

– Cred c-ai fi o mamă foarte bună pentru el, dragă Lucie.

– Nu văd de ce este mai bine să-mi pierd timpul cu Wynters, pe care-l admiră toată lumea, sau cu micul Finch, căruia îi schimbăm toți scutecele. Toți aceștia sunt copii bine tratați, pe când Olifant nu este.

– Altceva mai ai de spus? o întrebă Nat.

– Da. Poate nu realizezi, dar acest Olifant îți seamănă mult, Nat. Nu este atât de frumos și fermecător ca tine, dar vulnerabil și foarte sensibil din cauza vieții din familie, tot ca și tine. De aceea, încearcă să ia de la viață totul cu forța. Dar tu l-ai alungat, l-ai nedreptățit pentru că știi prea bine să faci asta. Olifant nu mai are pe nimeni și nu are unde să se ducă. Dacă va fi exmatriculat de aici va deveni un psihopat.

Nat o privea, amuzat de izbucnirea ei.

– Mărturisesc că sunt foarte surprins de atitudinea ta, Luce. Nu pentru că mi-ai spus toate astea, îmi plac oamenii care spun ce gândesc. Mă deranjează însă faptul că te simt încă ostilă. Oricum, refuz să recunosc că ai dreptate în privința lui Olifant și neg că i-aș fi făcut ceva. Nu-mi iese însă din minte afirmația ta că alung oamenii de lângă mine cu gesturi brutale, apoi încerc să-i recâștig cu farmecul meu. Nu-mi place cum sună.

– Poate am spus prea mult. Acum trebuie să plec, pentru că am lăsat ferestrele deschise la dormitoare.

Înainte ca ea să plece, se auzi glasul Barbarei Friern.

– Vrei un pahar de cherry, Nat?

Lucie se aștepta ca el să accepte invitația fără ezitare, dar murmură că are ceva de făcut și le lăsă pe cele două față în față.

La cină, observă că Nat îi evita privirea. Sau poate nici nu observase că ea era acolo.

Când trebuise să supravegheze culcarea elevilor, Lucie avusese probleme cu Olifant. Acesta o repezi, ea îl amenință, dar nu fără să observe că ochii îi erau roșii de plâns.

– Toți profesorii mă urăsc, dar și eu simt la fel față de ei!

– Eu nu te urăsc Olifant, zise ea, dar băiatul roșise și-și întorsese capul. Nu-i mai răspunsese pentru că probabil, îi tremura glasul din cauza lacrimilor.

Nat era acum mai vorbăreț, purta o discuție cu Barbie Friern. Observă totuși că nu era în apele sale, că era încruntat și la sfârșitul cinei se ridică înaintea tuturor, cerându-și scuze de la director că se ridica mai devreme de la masă. Nu era într-o stare prea bună și poate ea era cauza.

Lucie simțea că prăpastia dintre ea și Nat se adâncise și mai tare .

Ploaia și furtuna puseseră stăpânire pe Keynwood. Lucie simțea că va ceda nervos și de aceea se hotărî să facă o

plimbare singură, fără Berryl, când ploaia va înceta. Dar poate tocmai de aceea fu surprinsă când directorul o anunță că voia să-i vorbească după masă.

Pe moment, îi fu teamă că poate Nat îi spusesse acestuia despre discuția cu ea.

Dar când ajunse în biroul lui Hugh Friern, acesta o întâmpină cu un zâmbet prietenesc.

– Am crezut că este bine să afli că întrucât ai pledat în favoarea lui Olifant, eu și Randall am decis să-i mai dăm o șansă.

Lucie roși. Era plăcut surprinsă.

– Ce bucurie să aflu această hotărâre, domnule! exclamă ea.

– Nu-l vom exmatricula trimestrul acesta, oricum. Voi avea o discuție lungă cu el, să văd ce se mai poate face. O să-i spun că domnul Randall i-a luat apărarea și că trebuie să-i fie recunoscător.

– Domnului Randall?

– Da, a promis că se va ocupa de Olifant. Sunt sigur că va reuși.

Lucie nu mai zise nimic. Și emoțiile ei erau greu de domolit. Directorul îi sugeră că se putea alătura în acțiunea de salvare a lui Olifant. Lucie plecă din biroul directorului cu sentimente contradictorii. Se părea că-l judecase greșit pe Nat.

Își dori să poată sta de vorbă cu el între patru ochi, să vadă ce este în inima lui. Dar nu putea da acum ochii cu el. Lucrurile erau prea complicate.

***

Revenind asupra celor întâmplate în seara aceea, ajunse la concluzia că nu trebuie să-i mai reproșeze nimic lui Nat pentru că poate din dorința de a nu fi de acord cu ea, o lăsase să creadă că nu-l va sprijini pe Olifant.

Dar ea era o natură bună și generoasă, care uita repede, și se apropie de Nat după micul dejun. Îl opri pe coridor în fața sălii unde copii se recreau între ore. Era duminică, așa că puștii puteau discuta liber, sau citi după dorință în locul acela, până venea ora la care mergeau la biserică.

– Da, domnișoară intendentă, ce pot face pentru dumneata? o întrebă Nat cu un formalism exagerat.

Lucie roși.

– Directorul mi-a spus că ai pledat în favoarea lui Olifant. Știu că am fost cam dură cu tine în ceea ce-l privește și poate nu te-am înțeles bine. Aș vrea să-ți mulțumesc pentru ajutorul dat acestui băiat.

– Mă bucur că am putut contribui în felul meu la întoarcerea oii rătăcite la turmă. Trebuie să recunosc că ai putea fi o păstoriță minunată.

Lucie roși și mai tare.

– Ei bine, dacă acesta îți este răspunsul... ea vru să plece dar Nat o reținu.

– Mai stai o clipă. Nu mi-a picat prea bine felul în care te-ai implicat ieri în acest caz. Protejatul tău n-a făcut nimic

pentru ca să-mi merite ajutorul. A trebuit să dau dovadă de o răbdare îngerească. Oricum, în urma recomandării tale de a-mi cerceta copilăria pentru a găsi similitudini cu Olifant, am făcut ce mi-ai cerut. Chiar dacă nu crezi, am conștiință...

Lucie nu-și găsea cuvintele potrivite, lucru care i se întâmpla foarte des în prezența lui Nat. Lui îi era foarte ușor s-o pună în dificultate.

Privind-o, Nat simți ceva ciudat, o tandrețe pe care numai pentru ea o putea simți. Cu Barbie era numai pasiune și proiecte de viitor.

Poate că era conștient c-o domina pe Lucie, dar ea nu avea cum să știe că-l făcea să fie mai bun.

– Mai ești supărată pe mine pentru că n-am venit la întâlnire? o întrebă el cu un zâmbet strengăresc. Vrei să-mi cer scuze din nou?

– Nu vreau scuzele tale, explodă Lucie.

– Vrei să continuăm războiul rece?

Ea scutură din cap.

– Nat, nu te înțeleg, poate n-o voi reuși niciodată. N-are rost să mai...

Brusc, el simți dorința s-o recucerească, să fie din nou stăpânul inimii ei.

– Ceea ce spui este un nonsens. Ești liberă după-amiază? Și eu sunt. Am o întâlnire seara, dar te pot duce până atunci undeva, ne vedem la două și jumătate la terenul de sport.

Inima ei înclina să accepte invitația singurului bărbat din lume cu care voia să fie. El i se adresase cu“draga mea“ . Așa

era Nat, trecea foarte ușor de la o stare la alta. Niciodată nu știa cum să se poarte cu el. Ar fi vrut să-și păstreze mândria și să refuze invitația pentru că jurase să nu se mai lase atrasă în magia vorbelor lui. Dar privind în ochii aceia fantastici simți că încep să-i tremure genunchii și se pierde cu totul.

– Bine...

– Ne vedem atunci, zise Nat.

El plecă, lăsând-o în același loc, din care Lucie porni supărată pe sine pentru că cedase prea ușor.

De ce oare Nat deținea astfel de puteri magice asupra ei? De ce mai venise la Keynwood? Poate pentru ca inima să-i fie frântă în mii de bucăți, apoi reconstituită la un zâmbet al lui? Sunt ridicol de neajutorată în fața acestui bărbat, își spuse ea. Dar de ce trebuia să se simtă astfel, dacă voia să fie doar prietenă cu el?

Se întâlniră și pe drumul spre biserică, dar Nat o salută scurt, fără a se opri să-i mai vorbească.

Nici nu se mai sinchisi că Barbie, într-un superb taior, se fâțâia în preajma lui Nat. Nu știa care este relația dintre ei.Totul era de partea Barbarei. Iar ea ce putea oferi, în afară de speranțe?

Soarele strălucea vesel pe cer când se întoarseră de la biserică. De la bucătărie se simțea aroma unei fripturi delicioase. Copiii își schimbară hainele iar ea rămase cu cei mai mici, care aveau nevoie de ajutor. Înainte de masă, toți trebuia să-și spele mâinile, să-și pieptene părul, să aibă un aer ordonat.

Lucie era mereu cu ochii la ceas, cu toate că mai erau destule ore până la întâlnirea cu Nat.

În timpul mesei îi evită privirea, dar când îl auzi discutând cu Barbie, avu un moment de triumf, spunându-și în sinea ei: cu mine are Nat întâlnire...

Dar urmă un moment de amară dezamăgire, pentru că, doar cu o jumătate de oră înainte de întâlnire, când se grăbea să se schimbe, Nat o prinse din urmă.

– De data asta nu mai este vina mea, Luce. Nu ne putem întâlni...

Ea clipi de câteva ori, simțind cum roșește.

– De ce? îl întrebă.

Încruntându-se, el îi explică ce se întâmplase în timpul mesei de prânz. Directorul îl întrebase dacă este ocupat, iar el răspunsese că ieșea în oraș, dar acesta îl rugase să-și anuleze întâlnirea, dacă era posibil. Un oarecare domn Arkwright, arhitect, sosea la Keynwood să discute planurile pentru o bibliotecă nouă și o cameră de studiu pentru elevi.

– Știu că directorul ține mult la acest proiect și vrea să mă implic, pentru că sunt profesor de istorie și engleză. Va trebuie să-l însoțesc pe Arkwright la Oxford câteva zile pentru ca să fie aprobate planurile. Știi că s-a primit o donație consistentă de la domnul Finch.

– Știu, zise Lucie, cu jumătate de glas.

– Regret sincer că nu ne putem vedea. Nu pot însă refuza cererea directorului.

– Nici o problemă, astfel voi avea ocazia să mai citesc câte ceva, zise ea.

Lui Nat i se citea dorința în priviri. Plănuise o plimbare cu ea pe malul lacului.

– Bine, ne vedem altă dată, Nat.

Nat se uită peste umăr, nu era nimeni prin apropiere. Deodată, o trase spre o ușă laterală care ducea spre garderobă. Se trezi în brațele lui, strânsă la piept.

– Iartă-mă, Santa Lucia. Te-am dezamăgit, dar acum nu mai este vina mea, murmură el.

Lucie nu răspunse. N-o putea face. Se simți sărutată ba chiar îi întoarse sărutările.

– Lucie, înțelegi acum cât de rău îmi pare? Vom stabili o altă dată... o să-ți las un bilet în cutia ta...

– Nat... începu ea.

Dar el dispăruse. Scurtul moment de extaz luase sfârșit. Lucie se rezemă de o grămadă de haine tremurând și încercând să-și regăsească echilibrul. Cum îl iertase pe Nat imediat ce o sărutase? De fapt, nu știa niciodată ce turnură lua relația lor, era atât de ciudată! Dar era prea atrasă de el. Cu câteva zile în urmă pierduse orice speranță și voia să părăsească Keynwood, iar acum se afla iar pe culme.

Când își regăsi calmul și consideră că putea părăsi acea încăpere urât mirositoare, care însă devenise paradis pentru câteva clipe, începu să se lamenteze:

– Biată Lucie! Ești o prostuță, și-a bătut din nou joc de tine!

Dar era ridicol de fericită, din nou. Ajunsă în camera ei, se învârti în fața oglinzii și-i rosti numele:

– Dragul meu, Nat! Nat! Nat!

Se auzi strigată de la fereastra vecină de Berryl Day:

– Lucie, îmi poți acorda o clipă, draga mea?

Lucie îi zâmbi fericită. Era chiar foarte fericită, cu toate că ar fi trebuit să-i fie milă pentru Berryl, care se vedea că este tulburată.

– Voiam să-ți spun despre o scrisoare primită de la o veche prietenă. Se referă la vacanța de vară.

– Deja? se miră Lucie.

– Va veni și vacanța, așa că trebuie să facem planuri. Am vrut să merg în Scandinavia cu ea, să facem un tur cu autocarul. Dar ea s-a logodit brusc și va pleca în luna de miere în locul vacanței cu mine.

Berryl era foarte afectată. Nu voia să meargă cu una din surorile sale pentru că erau amândouă căsătorite, așa că voia să afle care erau planurile ei și dacă ar vrea s-o însoțească.

Lucie era jenată. Biata Berryl încerca mereu să organizeze viețile altora. Știa că Berryl conta pe ea și nu voia s-o rănească în vreun fel, dar nu se putea gândi la o vacanță. Mormăi ceva legat de sora ei, Maggie, pe care trebuia s-o ajute cu copiii, dar apoi îi păru rău. Biata Berryl era o femeie foarte bună deși total neatrăgătoare.

Deodată, simți că este foarte fericită. Nu era singură. Nici neiubită și nedorită. Avea familie și pe Nat.

Sau, cel puțin, spera că-l are pe Nat.

Capitolul 7

Urmă o săptămână foarte aglomerată. Pentru ea însemna în plus de lucru la bucătărie, pentru că una dintre angajatele de acolo se îmbolnăvise. Se oferise să dea o mână de ajutor pentru că directorul nu găsise pe cineva care să lucreze temporar. Deși se oferise voluntar, auzi niște mormăieli ale doamnei Friern. Se părea că nici fiica, nici soția directorului n-o agreau. Nu știa din ce motiv, dar era prea ocupată ca să se gândească la asta.

Vremea era destul de bună, așa că băieții se aflau mult timp pe terenul de sport.

Ca de obicei, Lucie juca crichet și primi aplauze din partea copiilor.

Profesorii erau ocupați acum cu pregătirea examenelor de sfârșit de trimestru. Joanna Parish avea doi copii cu aptitudini muzicale deosebite, cărora le acorda multă atenție.

Pe Nat nu-l vedea decât în timpul meselor. Ori de câte ori reușea să-i adreseze vreun cuvânt, Nat era foarte bine dispus dar atât. Iar noaptea, rămânea singură cu gândurile ei să se întrebe dacă sărutul acela însemnase ceva pentru el.

De fapt, sărutul însemnase mai mult decât ar fi crezut Nat Randall vreodată că va însemna un sărut. De fiecare dată când închidea ochii vedea chipul Luciei. Dar în același fel îi apărea și chipul Barbarei, poate chiar mai mult decât al Luciei, pentru că aceasta era mai disponibilă decât Lucie.

Barbara devenise foarte nerăbdătoare. El încercă s-o mai domolească, dar nu pentru mult timp. Va trebui s-o ceară de soție și să obțină o dată cu ea și Keynwood; sau va trebui să demisioneze, să ia totul de la capăt în altă parte.

Nat nu era într-o situație de invidiat. Dar respectase dorința Luciei și Olifant făcuse oarecare progrese. Participa acum la ore cu mai multă docilitate.

La început, Olifant abia rostea răspunsurile la întrebările lui, dar cu răbdare, Nat reuși să-l facă să participe mai activ . Îi vorbi chiar și despre copilăria sa dificilă.

– Nu ești singurul cu probleme din cauza mamei vitrege: și mama s-a recăsătorit, iar eu am avut de suportat un tată vitreg. L-am urât din toată inima.

Brian Olifant ridicase spre el ochii triști.

– Adevărat, domnule?

– Da, așa a fost, și chiar mai mult. Mama a plecat în America, iar pe mine m-a lăsat cu niște rude, apoi cu altele, așa că n-am cunoscut siguranța unui cămin. Dar am luptat cu

neajunsurile; și tu poți face asta, Brian. Nu are rost însă să te împotrivești noii familii a tatălui tău. Le-ai complica și lor situația. Mă înțelegi, Olifant?

– Da, domnule.

– Apoi, când crești, nici atunci nu poți face tot ce-ți dorești.

– Așa este, sir.

– Când suntem tineri, suntem înclinați să credem că tot ce ni se cere să facem nu este just; dar când mai crești ajungi să înțelegi că poate nu este cazul să faci chiar tot ce vrei. Tu ești un bun sportiv. Mallow te susține din toată inima. Un sportiv trebuie să ducă o viață cumpătată. Ești de acord cu mine?

– Da, domnule.

– Până acum, nu te-ai comportat bine și l-ai supărat pe director. Va trebui să vadă că te căiești.

– Voi face asta, domnule. De altfel, i-am spus și intendentei acest lucru. A fost foarte înțelegătoare cu mine.

– Așa este ea, zise Nat zâmbind.

– Este singura care-mi place domnule, admise Olifant.

Nat rămase cu privirile ațintite undeva aiurea, cu gândul la Lucie. Nu știa cum să procedeze cu ea, temându-se să n-o rănească din nou. Va trebui să se decidă în privința lui Barbie, indiferent cum.

Mai trecu o săptămână și Lucie începu să-și piardă speranța că Nat o va mai invita undeva. Dar într-o seară, când se aștepta mai puțin, Nat îi făcu o vizită. Ea sărise în picioare, scăpând lucrul din poală.

– Bună seara, Luce, ai un termometru la îndemână?

– Nu te simți bine, Nat?

– Am o durere cumplită de cap și frisoane. Sper că nu am vreo gripă!

În timp ce Nat aștepta să vadă cum urcă mercurul în termometru, ea îl privi cu emoție. Semăna mult cu unul din puștii care veneau aici cu diferite probleme. După ce-i citi termometrul, Lucie îi spuse pe un ton autoritar:

– Te duci imediat în pat. Va veni doctorul Monk să te vadă.

Doamna Friern, care află imediat diagnosticul, o trimise pe Lucie să asiste la felul în care toți copii făceau gargară. Trecură douăzeci și patru de ore și primul bolnav din rândul copiilor, Roberts, făcu temperatură mare.

Gemenii, niște făpturi delicate, urmară, apoi micul Finch. Apoi Stela Friern.

Ea rămase aproape singură cu toate problemele pe cap. Se îmbolnăviră aproape toți copiii de acea gripă cu febră foarte mare. Era epuizată, dar nu contractă gripa.

Nat, care făcuse primul boala fu și primul vindecat. Apoi Barbara Friern căzu la pat. Stella Friern îi trimise un mesaj Luciei să aibă grijă de fiica ei în acea noapte.

Astfel, Lucie ajunse în camera Barbarei. De cum intră, fu fermecată de frumusețea mobilierului, de tapetul alb cu mici trandafiri albaștri. Era cea mai elegantă încăpere din Keynwood.

O veioză era aprinsă la capul Barbarei. Peste tot cărți, decorațiuni alese cu bun-gust, parfumuri scumpe.

Pacienta se afla în pat, îmbrăcată într-o cămașă de noapte transparentă, părul îi era răvășit, dându-i un aer aproape sexy. Cu toate acestea, Barbie nu părea bolnavă; era chiar mai atrăgătoare astfel. Probabil își făcuse manichiura, pentru că se simțea mirosul de acetonă.

– Bună, Lucie, zise aceasta, privind-o cu un ochi critic. Lucie își închipui că nu arăta prea bine, pentru că uniforma îi era șifonată, se cam încălzise din cauza efortului, și nu avusese timp să-și pudreze nasul.

– Îmi pare rău că v-ați molipsit, miss Friern. Mama dumneavoastră era îngrijorată și m-a trimis să va iau temperatura.

– Nu mai este nevoie, mi-am luat-o singură. Nu am temperatură, dar m-am gândit că este mai prudent să rămân în pat.

– Da, poate că așa este, zise Lucie.

– Pari cam răvășită, observă Barbara.

– Îmi cer scuze că am venit așa, dar am avut foarte mult de lucru... și oricum voiam să mă duc și eu la culcare.

– Nu este prea devreme?

– Am avut o zi foarte obositoare, mulți copii au făcut febră astăzi, ca și doamna Friern. Am nevoie de odihnă.

– Natural. Barbara căscă, apoi o privi pe sub gene. Domnul Randall a coborât în sala de mese?

– Da, răspunse Lucie.

– Și cum arăta?

Lucie rămăsese cu privirile ațintite asupra unei fotografii a lui Nat, aflată pe șemineu. Era probabil de pe vremea

studenției la Oxford. Cu siguranță, Barbara îi ceruse fotografia. Ei nu-i dăduse nici una... ceea ce o făcu să fie geloasă pe Barbara.

– Dacă nu pot face nimic aici aș vrea să mă duc la culcare, zise Lucie.

– Stai puțin, nu mi-ai spus cum arăta domnul Randall.

– Nu l-am observat cu atenție.

Barbara făcu o grimasă.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Nu l-am examinat.

Lucie era sigură acum că Barbara știa ceva despre relația ei cu Nat.

Porni spre ușă dar Barbara o chemă din nou.

– Mai stai un moment. Nu cred c-am luat gripa, dar mi-e foarte foame; n-am cinat. Te rog, spune-i doamnei Egbert să-mi pregătească ceva.

Lucie simți că, fără să vrea, privirea îi alunecă din nou spre fotografia lui Nat. Când i-o dăduse? De ce i-o dăduse?

O, numai dacă ar fi putut să-și înfrâneze inima, să nu mai bată prostește pentru acest bărbat!

Făcu un efort să se adune și-i spuse că doamna Egbert se culcase, având temperatură.

Barbie luă o mină dezamăgită.

– Ce păcat! Cine va găti de acum?

– Eu și Betty, până vom mai găsi un ajutor.

– O, gătitul este una din multele tale calități... ești prea perfectă pentru a fi adevărată...

Lucie încercă să nu-și piardă cumpătul.

– Majoritatea femeilor știu să gătească. Iar dacă mă consideri incapabilă, te rog să cobori, și să gătești singură pentru toată școala.

– Nu ți se pare că ești cam impertinentă pentru o simplă intendentă?

Lucie ieși din încăpere, încercând să nu trântească ușa.

Era foarte obosită și abia aștepta să se culce. Din nefericire, mai trebuia să aștepte o oră până venea asistenta din schimbul de noapte. Se hotărî să-i pregătească totuși ceva de mâncare Barbarei, deși aceasta nu era bolnavă și ar fi putut să se servească singură.

Îi pregăti cele cerute și i le duse în cameră. De data asta, simți mirosul de Je Revien, parfumul ei preferat, pe care și-l dorea de mult, dar promise să-și dorească altceva de acum înainte, pentru că acest parfum îi va provoca aduceri aminte extrem de neplăcute.

De data asta, Barbie nu mai avea ghearele scoase. Îi zâmbi, compătimind-o.

– Biata de tine, ce rău arăți!

– Noapte bună, miss Friern.

– Spune-mi Barbie, ca toată lumea.

– Noapte bună... Barbie.

– Dacă mă voi simți bine mâine dimineață, o să vin să vă ajut la micul dejun. Dar te-aș ruga să-i comunici lui Nat Randall că am nevoie de ceva de citit.

– O voi face.

– Spune-mi, insistă Barbara observând că Lucie cădea din picioare de oboseală și voia să plece. Tu ai un prieten?

– Nu, răspunse Lucie, fără alte comentarii.

Barbie o privi cu bunăvoință exagerată.

– Nu arăți prea bine în uniforma asta, dar bănuiesc că ai o talie destul de subțire. Parcă te-am văzut o dată la cină îmbrăcată mai omenește. Ai talia foarte subțire, nu?

– Da, așa este, murmură Lucie, amintindu-și că Nat afirmase odată că-i putea încercui mijlocul cu ambele mâini.

– Mă uimește că n-ai un prieten, cam toate fetele au.

– Tu ai unul?

– Îmi pare rău că nu vrei să răspunzi sincer la întrebări, nu sunt cu mult mai mare ca tine, dar am mai multă experiență.

„Fără îndoială, se gândi Lucie".

– M-ai întrebat dacă am un prieten. Ei bine, cred că da!

– Sunt sigură că ai mulți admiratori.

– Unul în special, zise Barbie, cu privirea spre fotografia lui Nat.

Fără o vorbă, Lucie ieși din încăpere; nu mai suporta să fie tratată astfel de Barbie cea frumoasă.

Lacrimile de gelozie și de neputință începură să-i brăzdeze obrajii. Se grăbi spre bucătărie imaginându-și că va fi singură acolo pentru că toată lumea se dusese la culcare. Dar acolo se afla Geoff Mallow care umplea un ibric cu apă. Observând-o, îl lăsă deoparte și veni îngrijorat spre ea:

– Ce este cu tine, Lucie?

Lucie se așeză la masă, dând frâu liber lacrimilor. Apoi, îi spuse lui Geoff o poveste despre o dragoste neîmpărtășită. Iubitul ei era îndrăgostit de alta.

Geoff știa acum jumătate din adevăr. Nu-i putea însă destăinui cine era cel pe care-l iubea, mai ales că era colegul lor.

Geoff continua să fumeze din pipă.

– Păcat de tine, Lucie, n-ai avut noroc. În același timp mă gândesc că nu este un bărbat de calitate, dacă nu te iubește.

– Geoff, știu că vrei să mă încurajezi, dar cealalată fată este mai strălucitoare, mai sexy, mai altfel decât mine.

Geoff se încruntă.

– Asta crezi tu că așteaptă un bărbat de la o soție?

– Așa se pare.

– Nu cred că lucrurile stau astfel. Acest gen de tinere este plăcut pentru o ieșire, două, o petrecere, dar nu pentru căsătorie. Tu ai alte calități, pe care nu multe femei le au. Ce vrea acest bărbat în plus?

– O, Geoff, cred că vrea mult mai mult. Este ambițios, vrea să se realizeze. Fata respectivă are bani și poziție socială.

Lucie îi spusese la repezeală adevărul ei privindu-l lung, dar el nu păru să ghicească despre cine era vorba. Își scoase pipa și, privind-o fix, îi spuse:

– Fată dragă, dacă este un oportunist, lasă-l în pace. Nu este îndeajuns de bun pentru tine.

Lucie simți că inima îi tresaltă de bucurie. Asta însemna că Geoff o aprecia.

– Ești foarte bun cu mine, Geoff, dar eu nu caut perfecțiunea, iar atunci când mă îndrăgostesc, o fac pentru totdeauna. Sunt gata să-i mai dau șanse...

– Bine că nu este profesor! De obicei, aceștia sunt săraci... să zicem că slăbiciunea acestui tip este ambiția, iar femeia aceea este atrăgătoare, de ce te mai lași atrasă de el.... ai fost minunată în timpul de când lucrezi aici și știu că ești și ambițioasă și nu vei ceda. Foarte bine, continuă această poveste de dragoste. Fie ca cea mai bună dintre voi să câștige! Sunt sigur că vei fi tu!

Lucie se simți mai bine, parcă își redobândi încrederea în sine. Geoff Mallow era un idealist, care avea multă admirație pentru ea și știa să privească dincolo de suprafață. Era prietenul care nu-i va trăda niciodată încrederea.

Simțise asta când îi venise în ajutor la Brighton. Numai dacă ar putea să renunțe la Nat pentru el!

Nu, nu putea să nu-l mai iubească pe Nat. Dorința pentru el era ca o săgeată adânc înfiptă în inima ei.

După ce-și aminti rândurile lui Hazlitt, scrise cu o extraordinară forță, cu o sută de ani în urmă, Lucie își aminti rândurile dedicate de el unei dragoste apuse:

„... simt că inima îmi este smulsă din piept...totul este un vis; un vis care mă chinuie, mă face să-mi pierd rațiunea. Întind mâna spre o umbră. Încerc să refac trecutul, plâng disperat de propria-mi slăbiciune și mizerie... dar săgeata este tot în inima mea, nu pot nici s-o mai suport dar nici s-o scot; este plină de sângele vieții mele."

Lucie își prinse fața în mâini. O vedea pe Maggie, care spunea ceva scuturând din cap, pe Martha fixând-o cu ochii ei

mari, pe blânda Joanna privind-o cu oarecare dispreț; toți aceștia nu erau de acord cu ea. Un poet care scrisese la 1823 nu putea fi înțeles de o tânără din 1960!

Poate aveau dreptate, se gândi Lucie. Chiar și în această lume tumultuoasă în care trăim, mai există încă izvoare de emoție – inima omului. O inimă ca a ei. De aceea, nu putea să scoată săgeata, ci doar să spere că va veni și ziua când Nat o va iubi și el.

Deodată, auzi vocea directorului:

– Miss Reed!

Ei i se păru că vine de undeva de foarte departe și încercând să depășească oboseala și deprimarea, o luă spre coridorul de la intrarea în școală unde dădu peste acesta, aflat cu Nat Randall în fața unei săli de clasă. Nat era palid, tras la față.

Hugh Friern i se adresă pe un ton autoritar:

– Unde ai fost, miss Reed?

Neânțelegând care era problema, se bâlbâi:

– În bucătărie, sir.

– De ce n-ai văzut ce s-a întâmplat la dormitoare?

Nat își înăbuși un căscat.

Unul din băieți, Saunders, care nu contractase gripa, era somnambul. De obicei, ferestrele dormitorului lui erau mereu închise și ea le verifica seara.

Cu o zi înainte, directorul observase că geamul de la dormitorul lui era spart. O trimisese să-l aducă pe unul dintre mecanicii școlii, pe Long, să-l înlocuiască. Dar ea uitase, fiind prea ocupată cu celelalte probleme. Iar în noaptea trecută

Saunders se urcase pe geam vrând probabil, să sară de acolo; din fericire, Friern făcea o plimbare în grădină și-l văzuse. Fugise pe scări cu Nat Randall și-l prinseseră la timp.

Directorul o privi nemulțumit pe Lucie.

– Consecințele puteau fi foarte grave, miss Reed. Sunt convins că nu l-ai adus pe omul acela să înlocuiască geamul.

Lucie era conștientă că greșise uitând cu desăvârșire de geamul din dormitorul lui Saunders. Vru să spună ceva, să se scuze, dar nu mai apucă, pentru că Nat vorbi în locul ei.

– Domnule director, miss Reed nu are nici o vină; m-a rugat pe mine să vorbesc cu mecanicul, dar am uitat.

Directorul îl privi surprins, apoi își drese glasul:

– Asta schimbă lucrurile, domnule Randall, dar tot nu înțeleg de ce intendenta n-a observat că geamul n-a fost înlocuit seara la culcare.

Nat interveni din nou:

– Era convinsă că m-am ocupat eu de această problemă. I-am oferit ajutorul pentru că era extrem de ocupată, iar seara cu draperiie trase n-a mai avut cum să vadă.

– Bine, o s-o scuz de data asta, bombăni directorul. Apoi i se adresă Luciei: l-am dus pe Saunders în camera de oaspeți până se repară fereastra.

– Vă mulțumesc pentru înțelegere, sir, zise Lucie și plecă.

Dar se auzi strigată de Nat. Se întoarse spre el cu un zâmbet de mulțumire.

– Nat, îți sunt recunoscătoare. De ce m-ai ajutat?

– N-am vrut să intri în atenția directorului, nu este bine. Oricum, ai prea multe pe cap. Și apoi, și eu pot fi bun atunci

când vreau. N-aș suporta s-o văd pe micuța mea Santa Lucia suferind, dacă stă în puterea mea s-o salvez. Iar acum, noapte bună. Odihnește-te, arăți obosită. Noapte bună, Luce.

Ea rămase descumpănită realizând că greșise în privința lui Nat. De ce încercase să-l scoată din viața ei?

***

Epidemia de gripă trecu. Mai erau doar patru săptămâni până la sfârșitul trimestrului.

Iulie a fost o lună foarte ploioasă. Multe meciuri și întreceri sportive au fost anulate din cauza ploii. Lucie se simțea foarte obosită și abia aștepta să se termine trimestrul, dar încerca să nu lase să se vadă că nu avea o stare prea bună. Stella Friern nu-și revenise încă de pe urma gripei și era mereu ursuză și nemulțumită. Nici cu fiica ei nu se înțelegea prea bine și personalul începuse să observe că nu-și mai adresau decât scurte replici și imediat începeau să ridice glasul. Numai directorul mai reușea să fie prietenos, dar și el părea obosit și palid. Fusese un trimestru greu, care-i solicitase pe toți.

Wynters, care era mândria școlii, se îmbolnăvi de apendicită chiar în ziua concursului de înot și ambulanța chemată în grabă de Lucie, îl duse repede la spital.

Lucie nu mai avea timp pentru problemele personale.

Într-o dimineață, găsi un bilet pe care nu se mai aștepta să-l găsească. Îl luă cu mâinile tremurânde și citi rândurile care fuseseră scrise de Nat în grabă.

„Sper că ești liberă după-amiază.

Te voi duce la Hove."

N.

Mușcându-și buzele, puse biletul în buzunar și porni spre coridor. Nat voia s-o vadă, să fie singur cu ea! De când vorbise ultima oară cu el, sentimentele ei pentru Nat erau haotice, iar Barbie continua să fie o amenințare. Dar nu cunoștea poziția lui.

Olifant își schimbase mult atitudinea și ea considera că este mica ei victorie. Directorul își schimbase și el atitudinea față de ea, mulțumindu-i pentru eforturile depuse. Tatăl lui Olifant, care fusese informat că băiatul său nu va mai fi exmatriculat, veni la școală cu o cutie mare de bomboane de ciocolată pentru Lucie, despre care aflase că fusese cea care-l schimbase pe fiul lui. Lucie protestase, refuzând bomboanele, dar directorul insistase:

– Meriți fiecare bomboană, miss Reed. Ai făcut mult pentru școala asta...

– Mă bucur că nu voi fi și eu exmatriculată....

Porni fericită spre locul întâlnirii. Nat o aștepta. Lucie duse cutia cu bomboane copiilor lui Maggie. Nu purta pălărie, avea părul despletit, și-i încadra frumos figura de copil. Rochia mulată pe trup îi punea în evidență talia mai subțire ca altă dată, lucru pe care-l observă și Nat.

– Ești foarte slabă, Luce, te-a epuizat munca în școala asta.

– Nu mă simt rău...

– Cu toții am fost afectați de gripa asta...

– Da, abia aștept vacanța. Inima îi bătea puternic simțindu-l pe Nat atât de aproape. Cât își dorea ca Nat să-i vorbească, să-i spună ce avea de gând cu ea! Nici el nu era prea bine dispus.

Pe drum discutară probleme generale, iar când Lucie îl întrebă unde avea să-și petreacă vacanța, el îi spuse că nu-și făcuse planuri, dar familia Friern îl invitase să petreacă două săptămâni la o cabană pe care o aveau în Vals les Bains.

– Ce mult se va bucura Barbara! exclamă Lucie înainte de a-și da seama că făcuse o gafă, dar văzând privirea cruntă pe care i-o aruncă Nat nu mai îndrăzni să scoată o vorbă.

După câteva clipe de tăcere, el o invită să ia o țigară.

Lucie refuză. El o privi lung.

– Luce, nu știu dacă ai fost conștientă la ce te-ai angajat când ai acceptat slujba asta la Keynwood. Ai făcut treabă bună, ți-ai dovedit eficiența aici, găsești câte un sfat și o vorbă bună pentru fiecare. Mie-mi poți spune ceva?

– Nu pot împărtăși din înțelepciunea mea marelui Nat Randall, zise ea.

– Te-ai mai văzut cu Geoff Mallow? Sunteți prieteni? Sau consideri că nu am dreptul să-ți pun întrebarea asta?

– Poți întreba ce dorești, Nat. Nu sunt iubita lui, dacă asta te interesează.

– Nici măcar a mea?

Ea privi încă o dată în ochii aceia frumoși care o fermecaseră și dintr-o dată se înfurie. Era imposibil ca Nat să se abțină să nu-și exercite farmecele asupra ei!

Îi strecură printre dinți:

– Nu, nici măcar a ta.

– Ai dreptate, răspunse el, la ce bun? Luce, nu-mi vorbi astfel astăzi. Marele Nat Randall, cum spui tu, nu este mai mult decât un puști confuz, dacă vrei să afli adevărul.

– Nu cred. Am sperat că ai răspunsuri la toate întrebările.

– Nu și la asta.

– La ce te referi?

– La problema mea specială, domnișoară intendentă...

– M-ai invitat să-mi dezvălui un secret?

– Nu este chiar un secret, râse Nat.

Lucie încercă să se controleze.

– Bine, nu mi le spune, dar lasă-mă să ghicesc. Ești îndrăgostit, iar eu voi fi prima care va afla numele soției tale.

Nat se întoarse spre ea, uluit. Îi văzu încă o dată ochii adânci, cu genele incredibil de lungi, gura cu contururi generoase. Era conștient că bărbatul poate avea nenumărate aventuri cu multe femei dar o dată și o dată clipa adevărului trebuie să vină. Iar acea clipă venise pentru el. Când se autonumise puști confuz, nu greșise cu mult.

Nu știa ce voia să facă. O iubea pe Luce, destul de mult. Fata asta îl impresionase, îi intrase în suflet. Dar din nefericire exista Barbara.

Cu o seară în urmă, petrecuse câteva ore destul de neplăcute cu ea. Fusese invitat de familia Friern să urmărească împreună un meci de fotbal. Apoi părinții se retrăseseră, iar Barbie insistase ca el să mai rămână și deschisese o discuție incomodă pentru el. Începuseră de la vacanța de vară.

– Te rog, promite-mi că vei veni cu noi în vacanță, Nat.

Barbara, care arăta foarte bine, era îmbrăcată într-o rochie de jerse, mulat pe corp, cu o eșarfă care-i punea în valoare părul roșu. Era parfumată cu Je Revien și atrăgătoare ca de

obicei. Era evident că se îndrăgostise de el și făcea orice pentru a-l atrage. Nat ar fi vrut să finalizeze relația lor dar de fiecare dată, fără să știe din ce motiv, îi apărea în fața ochilor figura lui Lucie. De aceea încercase să se eschiveze invitației.

– Nat, de ce nu vrei să admiți că ne iubim? Cât vom mai continua așa? Știi că părinții mei te plac...

Nat simți ca un lasou care i se strângea în jurul gâtului de fapt așa simțea întotdeauna când vreo femeie îi amenința independența. Reușise totuși s-o stăvilească pe Barbie:

– Barbara, de ce te grăbești? Avem o relație frumoasă, ne înțelegem bine... să nu stricăm lucrurile. N-ar fi bine, mai ales că suntem într-o școală.

Dar Barbara explodă:

– Nat, eu te iubesc! Știi asta și nu de acum. Și tu mă iubești, nu? Ce mai așteptăm?

Vorbele ei erau tentante, fără îndoială. Cu toate acestea, el o vedea cu ochii minții pe Lucie, cu figura ei gravă. Ar fi fost atât de ușor s-o prindă în brațe pe Barbara, să se lase purtat de pasiune, să se însoare.

Ea îl prinse după gât.

– Nat, vreau ca vacanța din Alpi să fie logodna noastră. Înseamnă foarte mult pentru mine. Cred că și pentru viitorul tău. Ce zici?

Capitolul 8

Nat, care era în esență o persoană onorabilă, consideră că venise momentul să-i vorbească sincer, riscând chiar s-o înfurie.

Se eliberă de mâinile ei și o privi cu seriozitate, fără acea lucire ghiduș pe care o avea de obicei în priviri.

– Draga mea, sunt mai mult decât onorat.

– Nat, nu mai fi atât de formal! Știi bine ce simt pentru tine!

– Da, știu, încuviință el.

– Nat, ce este cu tine? De ce te porți astfel?

– Vreau să fac ceea ce trebuie.

– Parcă nu ești tu! Nu mă așteptam ca dialogul să decurgă astfel.

– Dialog?Se presupune că am un rol într-o piesă scrisă de tine?

– Nat, de ce te porți așa?

El se îndreptase spre șemineul de care se sprijini. Ce neinteresant este acest obiect pe timpul verii... gândi el, auzind-o pe Barbara spunând:

– Nat, să nu mai pierdem vremea. Te-am speriat oferindu-ți inima și mâna mea? Crezi că nu este cuviincios?

El se întoarse zâmbindu-i.

– Barbie! Nu crezi că discuția noastră a denaturat? Știi foarte bine că nu cred nimic rău despre tine. Îți sunt mai mult decât recunoscător pentru ofertă, dacă mă exprim corect. În zilele noastre, o femeie nu mai trebuie să aștepte ca bărbatul să facă primul pas. Dar eu nu sunt pregătit să mă leg de cineva.

– Asta înseamnă că nu mă iubești!

– Nu prea știu, zise el cu sinceritate.

Barbie își mușcă buzele.

– Mi-ai spus adesea că nu vrei să te căsătorești, dar alteori ai afirmat că este timpul să te decizi... Știi că tata îți va oferi parteneriatul la Keynwood...

– Nu mi s-a spus oficial, Barbie, dar sunt flatat...

– Flatat? Nu ești genul de bărbat care să fie ușor de flatat. Cred că încerci să-mi spui altceva, Nat. Poate te interesează altcineva. Nu sunt singura din viața ta.

– Dar nici n-am afirmat asta vreodată!

Barbie roși de furie și începu să tremure.

– Ei bine, este vorba despre altă femeie?

– Nu sunt obligat să-ți răspund la întrebare!

– Asta înseamnă că există și știu și cine este!

Nat ridică o mână în sus, semn că trebuia să ia o hotărâre. Decise să fie mai puternic ca Barbara, altfel se întâmpla ceva rău. Barbara avea de gând să menționeze numele Luciei. Era

sigur de asta. Dar nu trebuia lăsată nici să-l pronunțe. Se spusese deja prea mult. Cu o mișcare rapidă, prinse mâinile Barbarei.

– Te rog, Barbie, liniștește-te. Nu mai spune nimic. Nu vreau să mai pronunțăm și alte nume. Este discuția noastră și problema noastră. Te rog să nu mai implicăm pe nimeni.

– Dar nu poți nega....

Nat o întrerupse:

– Nu neg nimic, dar nici nu vreau să-mi mai pui întrebări. Ai făcut o propunere de logodnă, iar eu ți-am răspuns că nu sunt pregătit pentru asta.

– Nu vei fi niciodată, suspină Barbie.

– De ce vrei să spunem lucruri pe care să le regretăm mâine?

– Mi-ai spus foarte clar că nu ești îndrăgostit de mine, scânci ea.

– Nu încerc decât să te fac să înțelegi că nu dau nici un răspuns în seara asta. Căsătoria este un lucru foarte serios. Este pentru totdeauna. Nu sunt pregătit să intru într-o biserică să spun da, apoi să ajung imediat la divorț. Poate ți se pare ciudat că mai cred în instituția căsătoriei...

– Cine spune că eu nu cred? suspină Barbara.

– Sunt convins că și tu crezi și tocmai de aceea nu vreau să ne grăbim. Eu am nevoie de timp să mă asigur că ești cea pe care o voi alege. N-aș fi un soț bun dacă n-aș fi convins că ești cea potrivită. Știu că-ți datorez multe. Vom relua această discuție la sfârșitul trimestrului.

– Dacă așa vrei, zise ea cu ochii în jos.

– Draga mea, Barbara, sunt un om obișnuit...

– Ei bine, eu nu sunt o femeie obișnuită. Și nici nu vreau să mă simt comparată cu alta. Cum crezi că pot gândi despre această rivală?

– Aceasta există doar în mintea ta, Barbie. Nu mă grăbesc să mă însor cu nimeni. Trebuie să fiu lăsat să aleg.

Barbara începu să înțeleagă că era înfrântă, pe moment. Deodată, se apropie și se lipi de el provocator, sărutându-l.

– Știu că nu sunt perfectă, Nat, dar îmi pasă de tine. Amintește-ți asta!

Ducându-se la culcare, Nat deveni brusc conștient că Barbara știa foarte bine că Lucie Reed îi era mai mult decât prietenă. Al ei era numele nerostit.

Era conștient că nu va putea trece toată viața din femeie în femeie.

Lucie, care-l privea tăcută, îl întrebă deodată:

– Nat, care este secretul tău?

Nat realiză că era pe cale să-i relateze discuția cu Barbara, lucru care trebuia evitat.

– Nu este adevărat, Luce, nu am nici un secret.

– Asta înseamnă că nu ești îndrăgostit?

– Nu, răspunse el scurt.

Lucie își spuse că ar fi trebuit să fie bucuroasă de ceea ce auzise. Dar dacă Nat nu era îndrăgostit de Barbara Friern, nici de ea nu era...

– Ai probleme, Nat?

– De ce mă întrebi?

– Pentru că te cunosc bine și știu că ești tulburat.

– Poate, admise el.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Da, răspunzându-mi la următoarea întrebare: crezi că la Keynwood am mediul care mă interesează? Crezi c-ar trebui să continuu să predau în Anglia? Sau să las totul și să plec? M-aș putea duce în vreo colonie....

Lucie se încruntă. Rămase cu privirea ațintită asupra minunatului peisaj pe care-l traversau. Păcat că acest bărbat nu era într-o dispoziție prea bună pentru a se putea bucura împreună. Poate că pe asta mizase și Mallow. El punea natura înaintea a orice, iar florile și animalele erau hobbyul lui. Era fericit.

Cândva, ea credea că este bine ca omul să citească mult, să poarte discuții filosofice, să aducă argumente intelectuale, să progreseze. Dar acum nu mai era sigură de asta. Nat trăia prea mult prin cărțile sale. Asta ducea la complexe. Plăcerile simple erau ceea ce-i trebuia unui bărbat!

Dar cine era ea să-i dea sfaturi lui Nat Randall!

– La ce te gândești, Lucie? Dau un ban pentru gândurile tale...

– Nu știu ce să spun, Nat. Nu te văd rupt de Keynwood și de predare, de modul de viață englezesc... Nu cred că te poți adapta la stilul colonial.

– De fapt, nu știu ce-mi doresc de la viață, asta este mai grav, Luce.

Ea îl privi lung, apoi îndrăzni:

– Cu Barbara Friern ai discutat?

Observă că Nat roșise.

– De ce mă întrebi?

– Pentru că sunteți prieteni...

– Da, este adevărat că discutăm mult și suntem prieteni, admise el.

– Și atunci, de ce n-o întrebi ce este mai bine să faci?

Nat o privi, realizând că Lucie nu era conștientă că punea degetul pe rană.

– Ți-am cerut ție părerea, Luce. Ce crezi?

– Părerea mea are importanță pentru tine?

– Da, are. A avut întotdeauna.

Inima ei începu să bată mai tare. Încercă să întoarcă încet capul pentru ca Nat să nu observe că roșise.

– Nimeni nu-ți poate spune ce trebuie să faci. Iar eu sunt cel mai puțin indicată.

– De ce spui asta, Luce?

Era momentul în care ar fi putut să-i spună foarte ușor: pentru că te iubesc foarte mult. N-aș suporta să știu că pleci departe fără să mă iei cu tine. N-aș suporta să te mai pierd o dată.

Dar nu zise nimic, ci doar strânse din buze. Avea sentimentul că lupta care se dădea în sufletul lui se mai dăduse între el și Barbie. Iar ea nu putea decât să respecte decizia lui, oricare ar fi fost ea. Problema mea este că nu pot concura pentru nici un bărbat. Nu sunt destul de dură pentru asta. Acum n-aș vrea decât să fug cât mai departe de aici, se gândea ea.

– Văd că nu poți să-mi dai nici un sfat, Luce.

Lucie profită de ocazie pentru a-i răspunde mai înțepată.

– Sunt convinsă că domnului Friern nu i-ar conveni să părăsești Keynwood. Acum, dacă nu te superi, Nat, aș vrea să plec.

– Unde, Luce? Am crezut c-o să vii cu mine.

– La Maggie?

– Te așteaptă?

– Da.

Fără o vorbă, Nat dădu drumul motorului. Lucie se simțea frustrată. Nici unul nu mai scoase o vorbă până ajunseră la Brighton. Ea ar fi avut atâtea de spus, dar nu îndrăznea. Nat nu era într-o stare de spirit prea bună. Iar pentru că el nu suporta să nu aibă mintea clară, așa cum trebuia s-o aibă un bărbat, acum se simțea îngrozitor că nu putea să-și adune gândurile, să-și asume responsabilitatea, așa cum ar fi făcut un bărbat adevărat. Sperase la început că nu va fi cazul să-și împovăreze mintea și cu această tânără, aflată acum cu el în mașină, dar lucrurile evoluaseră într-o direcție diferită.

Situația era tot mai grea pentru Nat. De aceea, când ajunseră în fața casei lui Maggie, refuză să urce.

– Te las aici, Luce, spuse el. Eu trebuie să ajung la vărul meu, la Rottingham.

Lucie îi arătă foarte deschis că era dezamăgită, ziua nu se desfășurase așa cum și-ar fi dorit ea. Plănuise o discuție plăcută cu sora ei și cu Nat, apoi măcar o oră singură cu el. Dar după cum evoluaseră lucrurile până în acest moment, nu

mai existau condițiile pentru asta. Nat îi făcuse destăinuiri parțiale, dar nu dovedise sinceritate. Acum, ea nu mai înțelegea de ce o mai invitase.

– Îți mulțumesc foarte mult pentru că m-ai adus până aici, Nat. Regret că nu vrei să mai stai.

– Aș putea veni să te iau de aici la întoarcere, se oferi el.

– Nu vreau să te deranjezi, pentru că pot lua autobuzul. Nu știu cât voi sta la sora mea.

Ar fi fost foarte simplu acum să insiste s-o conducă înapoi la Keynwood, sau s-o facă să renunțe la discuția cu Maggie. Își dorea compania ei, șarmul ei, adorarea din ochii ei. Dar acum, nu-și dorea compania nici unei femei. Trebuia să se pună singur de acord cu lumea.

– Nu mă lua în serios Luce, știi că sunt un tip dificil. Mulțumesc pentru tot.

Lucie rămase privindu-l cu durere în suflet. Soarele și lacrimile o împiedicau să mai vadă clar. Îi era destinat să fie nefericită cu sau fără Nat. Își șterse ochii înainte de a intra în casă la Maggie.

– A venit mătușa Lucie! exclamă Angela.

Lucie dădu cutia de ciocolată copiilor lui Maggie și-i lăsă se se desfete, în timp ce ea se duse la bucătărie unde se afla sora ei. Maggie, ca de obicei, gătea, călca sau spăla pentru familia ei. Ce viață! Dragul ei soț era plecat, ca de obicei. Încercă să-și imagineze cum ar fi dacă asta ar fi casa ei, copiii ei cu Nat.

Dar ideea i se păru imposibilă și începu să râdă. Încă mai râdea când apăru Maggie.

– Bună, Lucie, constat că ești într-o formă extraordinară! Ai venit cu autobuzul?

– Nu, m-a adus Nat, apoi a plecat spre rudele lui.

– Cum îți merge, Lucie?

– Bine, foarte bine, zise ea apoi se întoarse spre chiuvetă pentru a nu se vedea că lacrimile îi împăienjeniseră ochii.

***

De ziua Tatălui, vremea a fost foarte frumoasă. Pentru Lucie, a fost o zi mai plină ca oricare alta. Băieții din școală, curat îmbrăcați, cu frezele bine făcute, abia așteptau să intre pe terenul de crichet, sau se plimbau cu părinții lor.

Florile lui Mallow arătau mai frumos ca oricând. Fazanii străbăteau țarcul cu țipetele lor ciudate care atrăgeau atenția.

Berryl, căreia nu-i păsa de căldură, o hăituia pe Lucie, care le ajuta pe Anna și Herta să ducă mâncarea pe mesele lungi întinse în grădină.

– L-ați văzut pe Nat? Îl caută directorul.

Lucie răspunse că nu l-a văzut. Era îmbrăcată într-o uniformă albă, apretată, se machiase discret. Cu toate acestea, era foarte nefericită. Nu-l văzuse pe Nat de la micul dejun. Nu mai discutase cu el din acea după-amiază când o condusese acasă. Nu mai știa în ce stare sufletească se află. Nu scăpa nici o ocazie să-l cerceteze din priviri, oricând avea ocazia, întrebându-se cum evolua relația lui cu Barbara Friern.

Se întreba dacă Nat îi va mai scrie vreodată un bilet, invitând-o să se întâlnească. Situația incertă o consuma și slăbise foarte mult. Nu mai putea mânca, nici dormi bine. Se simțea foarte singură.

Dick sosise acasă, așa că el și Maggie nu aveau ochi decât unul pentru celălalt. Cu o duminică în urmă, fusese la ei, simțind că nu mai era loc și pentru ea. Maggie spusese:

– Draga noastră Lucie este angajată într-o vânătoare de bărbați. De acum, mă aștept să vină oricând acasă cu inelul de logodnă pe deget.

Lucie primi cuvintele surorii sale ca pe un cuțit răsucit în inimă. Așa-zisa vânătoare nu fusese încununată de succes în cazul ei.

Cu mult înainte de Ziua Tatălui, Lucie se hotărâse să-l informeze pe directorul școlii că nu se mai întorcea în trimestrul doi.

Nat apăru imediat ce ea începu să așeze mesele în sală. El discuta cu sir Mark Finch.

– Bună, Luce, îi spuse el în treacăt.

Dar sir Finch o opri.

– Voiam să vă vorbesc. Cum vi se pare fiul meu? S-a integrat?

– Este un copil foarte bun și a făcut eforturi pentru a se adapta. Nu mai pare să tânjească după casă.

– Vă sunt recunoscător că v-ați ocupat de el. V-a menționat în fiecare scrisoare pe care mi-a trimis-o. Apoi i se adresă lui Nat: credeți că directorul școlii ar avea de obiectat ca miss Reed să ne facă o vizită?

– Sunt convins că nu va avea nimic împotrivă.

– Atunci, considerați-vă invitată, miss.

Lucie îl privi pe Nat, pentru a vedea ce reacție are, dar acesta o evita.

– Vă mulțumesc pentru invitație, sir Finch, abia aștept să vin!

Privindu-l pe Nat, Lucie observă că se schimbase la față.

– Ce este, Nat?

– Nimic, sau totul, zise el cu jumătate de gură.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Nimic din ceea ce poate face o intendentă...

– Am greșit cu ceva?

El se mai îmblânzi.

– Tu nu faci greșeli niciodată, micuță Luce. Eu sunt cel care face gafe și vorbește aiurea. Nu-ți mai face probleme pentru mine, ci bucură-te de această zi frumoasă și de atenția lui sir Finch, care s-a îndrăgostit de tine. Ce noroc! L-a părăsit nevasta și are nevoie de consolare. Iar fiul lui este îndrăgostit de tine... Ai putea deveni a doua lady Finch, Santa Lucia... Apoi se scuză: iartă-mă, n-am vrut să te jignesc... dar cred că din cauza căldurii nu mai gândesc rațional.

– Cred că ți-am complicat situația venind la această școală, zise ea dintr-o dată, simțind că lacrimile încep să-i curgă nestăvilit. Dar voi demisiona chiar acum, așa că nu mă mai considera un impediment.

Nat fu șocat.

– Nu trebuie să faci asta, Luce. Păstrează-ți slujba, dacă te satisface. Eu voi demisiona.

Ea trase aer în piept nevenindu-i să creadă.

– Nat, vrei să pleci de la Keynwood?

– Exact.

– Și crezi că Friern îți va accepta demisia? Ești mâna lui dreaptă.

– Nimeni nu este indispensabil, așa se spune, zise Nat. Chiar dacă sunt acum mâna lui dreaptă, mai există și stânga...

Lucie începu:

– Este din cauza.... dar Nat o opri.

– Nu-mi cere explicații, Luce. Indiferent din ce motiv părăsesc Keynwood nu vreau să-l fac public.

Lucie simți că lacrimile încep să-i împânzească ochii și nu reușea să le stăvilească. Tremura de ciudă.

– Ești o scumpă, Lucie. Nu lăsa pe nimeni să te afecteze.

– Nu știu ce vrei să spui...

– Cred că nici eu nu prea știu... începu el. Știu doar că nu vreau să te știu implicată în această afacere murdară...

– Dar sunt, știu că sunt!

– Nu fi prea sigură, Lucie. De fapt, singurul vinovat sunt eu, care nu sunt sigur de nimic și tocmai de asta vreau să plec.

– Asta înseamnă că voi pierde prietenia ta, Nat?

– Nu, dacă vrei să-ți fiu prieten în continuare, voi face tot posibilul și voi rămâne astfel pentru totdeauna.

– Chiar dacă vei pune cel puțin o mie de mile distanță între noi? Doar pleci în colonii!

– Nu neapărat, Luce. Draga mea, ești atât de copil și te iubesc într-un mod unic, ciudat, chiar așa cum n-am mai iubit pe nimeni. Asta ai vrut să auzi de la mine?

– O, Nat, Nat, repetă ea.

Nat realiză dintr-o dată că o iubea pe ființa din fața lui. Nu i-ar fi fost prea greu s-o prindă în brațe, să șteargă toate îndoielile, să pună capăt încordării, spunându-i că doar ea este iubita lui, că nu mai exista nici o alta în afara ei. Dar nu putea. Umbra Barbarei Frien plana asupra lor și lua toată lumina și strălucirea micuței Lucie. Dacă nu era atent, umbra Barbarei putea să-i învingă chiar și lui rezistența, făcându-l să renunțe la plecare, să rămână aici, cu ea.

În acest moment nu simțea că este cazul să se însoare cu nici una din ele. Iar dacă exista o cheie la inima lui, era în posesia Luciei. Nu credea în dragoste și în veșnicia ei.

– Oricum, să punem capăt la toate acestea, murmură el o clipă în care apăru Joanna Parish.

– Lucie, te simți bine? Arăți de parcă ai fi văzut o nălucă...

– Nu, n-am văzut nici o nălucă, dar mă simt de parcă aș fi eu una... am o durere îngrozitoare de cap.

– Ai avut o zi grea, zise Joanna cu simpatie și înțelegere. Ea o privi lung. Surprinsese discuția dintre micuța intendentă și Nat.

– Asta este! Unul dintre șiretlicurile bătrânului Nat! Nu se dezminte niciodată!

Joanna era singura dintre femeile din școală care rămăsese insensibilă la farmecele lui Nat, pe care-l considera un afemeiat și un egoist. Iar biata Lucie, o gâsculiță care-i căzuse prea ușor în plasă.

***

Luciei îi răsunau în urechi vorbele lui Nat:

– Te iubesc... îi spusese asta, nu putea nega, dar i-o spusese în felul lui caracteristic... Dar nu așa voia ea să fie iubită. Era consumată de pasiune pentru acest bărbat, iar declarația lui de dragoste o pusese din nou pe jar. Venise pentru el la Keynwood, iar venirea ei îl făcuse pe el să plece... Ea sau poate Babara, sau amândouă...

La masă, o fixă pe Barbara. I se păru trasă la față. Simți c-o urăște. Cred că-mi pierd mințile, își spuse Lucie.

Dar Stella Friern reuși s-o readucă la realitate.

– Miss Reed, știi că micul Finch a avut temperatură? Te-ai dus la el? I-ai pus termometrul?

– Nu, doamnă Friern. Când am fost să-i spun noapte bună, nu avea temperatură.

– Tatăl lui este foarte mulțumit de evoluția lui în această școală.

Mallow, care apăruse între timp, intră în discuție.

– Ați aflat că miss Reed a fost invitata de sir Finch la moșia sa?

– Adevărat? exclamă Stella Friern.

Interveni și Barbara:

– Nu-mi spune că sir Finch a făcut pasiune pentru ea!

Directorul începu să râdă:

– De ce nu?

Lucie era roșie ca sfecla și nu scotea o vorbă. Situația devenise ridicolă. Dar Nat vorbi:

– Cred c-ar trebui să se ducă, apoi să ne comunice impresiile. O invidiez că va merge cu un Rolls.

– N-am nici cea mai vagă intenție de a mă duce acasă la sir Finch, așa că nu văd de ce trebuie să discutați atâta... ieși din sala de mese înainte ca vreunul din cei prezenți să mai facă vreo remarcă.

Barbara exclamă:

– N-am știut că miss Reed nu are simțul umorului!

– Sir Finch nu este divorțat încă! sublinie Stella Friern.

– Nu credeți că discuția a alunecat pe un plan nereal? Biata fată a primit doar o invitație de a-i vizita casa, nimic altceva, zise Nat brusc. Ce legătură are cu divorțul lui sir Finch?

– Sigur că nu are. Nu s-ar uita el la o insipidă ca asta!

Nat se întoarse și o privi lung și insistent. Observă dintr-o dată că Barbara avea un suflet meschin și simți dintr-o dată c-o detestă.

– Nu ai dreptate, Barbie. Intendenta nu este o femeie strălucitoare, dar este foarte plăcută, dulce...

– Este adevărat că bărbații văd la femei lucruri pe care cele de același sex nu le observă...

Directorul, aprinzându-și țigara și gândindu-se la cu totul altceva, reveni brusc la discuția care se purta referitor la intendentă. El vru să facă o observație plină de umor.

– Uite ce este, Nat. Noi știm cu toții ce cuceritor ești! Îți plac femeile cu ochelari!

– Să-ți fie rușine, Hugh! sări Stella Friern.

Directorul începu să râdă. Barbara părăsi masa.

– Nu cred că ai făcut o observație pertinentă, tată. Fetele cu ochelari sunt scutite de insistența bărbaților, pentru că nu sunt luate în seamă, de obicei.

Domnul Friern schimbă subiectul. Imediat, reluă discuția dspre viitorul școlii Keynwood.

– Cred că dacă o ținem tot așa vom ajunge curând din urmă Warnborough.

Nat lupta ca de obicei, cu mintea sa torturată de tot felul de gânduri. Nu răspunse pe moment, dar directorul insistă că școala trebuia să se extindă. Iar el avea nevoie de un partener. Îl invită pe Nat în biroul său, la un pahar de porto.

Nat simțea nevoia să-și extindă viața, ideile, să afle un mediu nou. Dar ochii mari ai Luciei îl urmăreau pretutindeni.

– Hugh, cred că știi cât îți prețuiesc prietenia, începu el.

– Și eu te stimez, dragul meu. De asta voiam să-ți propun o afacere concretă la Keynwood.

Dar Nat începuse să străbată biroul directorului, cu pași mari, ca un animal prins în cușcă. Știa că vorbele pe care urma să le audă Hugh Friern îi vor aduce multă tristețe în suflet. Dar el trebuia să facă ceva în privința Barbarei.

– Am lăsat să treacă prea mult timp... începu el. Toată lumea mă condamnă. Trebuia să-mi adun gândurile cu mult timp în urmă și s-o abordez cu onestitate.

– Ce este cu tine, Nat? Ce te frământă? îl întrebă Friern.

– Multe... recunoscu el.

– Ei bine, să discutăm despre viitorul tău. Cred că tot ce-ți voi spune acum, te va ajuta să rezolvi situația. Viitorul școlii

Keynwood stă nu doar în mâinile mele, ci și în ale tale. Te cunosc de mulți ani și te-am observat destul de bine; ești un dascăl bun, te înțelegi cu părinții... ce-ai zice să-mi fii partener, Nat?

Nat știa că i se pregătea acest lucru. Dar vorbele lui Friern îl făcură să roșească și să-și piardă cumpătul. Deodată, simți că nu mai are aer.

– N-o să-ți placă ce vei auzi, Hugh. Dar trebuie spus. Mi-ai făcut o ofertă minunată și o apreciez din toată inima, dar mă tem că te voi refuza.

– Dumnezeule, ce tot spui, Nat? De ce?

– Din multe motive, care sunt prea complicate pentru a le explica.

– Încearcă, totuși. Dar cu Barbara cum rămâne? Eu și Stella am crezut că...

Dar Nat îl întrerupse:

– Barbara este una din probleme, Hugh.

Friern făcu ochii mari. Începu să râdă, pentru că nu înțelesese nimic din ce-i spunea Nat.

– Te rog să nu te jenezi. Eu și Stella știm exact cum stau lucrurile între voi.

– Te înșeli, Hugh. Tu și Stella nici nu aveți idee cum stau lucrurile cu adevărat.

– Nat, hai să dăm cărțile pe față. Barbie te iubește. Și n-ar fi bine să te însori cu ea? Ca ginerele meu, ai dreptul să-mi fii partener. Vom fi în familie.

– Într-adevăr n-ar fi nimic mai bun ... dacă aș iubi-o pe Barbara.

– Și nu...

– Mă tem că nu...

Hugh Friern deveni stacojiu.

– Îmi pare rău... sunt surprins... eu și Stella eram convinși că...

– Da, știu că ați fost, zise Nat. Dar Barbie crede că tu...

– Nu, sir, nu crede asta, îl întrerupse Nat. A știut dintotdeauna că nu sunt bărbat apt pentru căsătorie.

– Dragul meu, dar și tu trebuie să te „așezi" într-o zi. Toți trebuie s-o facem. Mai ales în meseria noastră pentru a promova este esențial. Ca să nu mai vorbim despre postul de director, pentru care trebuie să fii însurat.

– Dacă aș avea sentimente pentru Barbara ar fi perfect.

Friern părea neajutorat, neștiind ce să-i spună. Părea dezamăgit.

– Barbie știe cum gândești?

– Mai mult sau mai puțin.

– Dar ea încă mai crede că... aseară mi-a spus...

Nat îl întrerupse.

– Intenționez să vorbesc imediat cu ea, s-o fac să înțeleagă că nu pot... nu vreau să mă însor cu ea...

– O, dragul meu, exclamă Friern, ce lovitură!

– Îmi pare rău, Hugh, dacă ai crezut că oferta ta mă va face fericit...

– Încerc să te înțeleg, dar voi tinerii de azi aveți feluri ciudate de a lega prietenii... care nu duc nicăieri...Va fi totuși o lovitură pentru Barbara.

– Încă o dată, îmi pare rău pentru ea. O admir foarte mult, dar nu vreau să mă însor cu ea.

– Ai pe altcineva? întrebă Friern.

– Nu, răspunse Nat cu fermitate.

În mintea lui Hugh apărură chipurile a multe femei printre care și al Luciei Reed.

Ce putea face? El îl plăcea mult pe Nat, în pofida defectelor lui. La fel și Stella, îl dorea ca ginere. De aceea fu și mai descumpănit când Nat îi spuse că voia să demisioneze.

– Unde vrei să pleci? Vrei să lucrezi într-o școală mai bună?

– Cred că voi părăsi Anglia, domnule.

Friern se ridică în picioare.

– Știi ce, Nat? N-o să iau discuția asta în serios. Cred că ești în toane proaste, dar vei depăși starea asta. Barbie va trebui să înțeleagă că sunteți și veți rămâne doar prieteni. În seara asta nu mai discutăm. Ce-ar fi să-ți iei câteva zile libere? Poate ești obosit. Între timp, eu voi discuta cu Barbara.

– Nu, mulțumesc, dar va trebui să fac eu asta; este problema mea.

– Nu știu, Nat, simt că ești dat peste cap, dar nu știu din ce motiv. Amintește-ți că este nevoie de tine aici.

– Ați fost extrem de bun cu mine, sir, dar nu-mi voi schimba hotărârea.

Nat părăsi biroul directorial. O văzu pe Barbara în grădină, dar o evită. Nu mai rezista la o altă discuție de acest gen acum. Un singur lucru îi era clar: simțea nevoia să fie cinstit cu el însuși.

Era o seară frumoasă, liniștită. Se duse spre garaj, vrând să plece în afara școlii, să fie singur.

În dormitor, familia Friern discuta problema lui Nat.

– Sunt șocată și furioasă. Nat s-a purtat abominabil cu Barbie, decise Stella.

– Draga mea, a încercat să fie foarte cinstit cu mine în seara asta, să nu-l condamnăm.

– Dar n-a fost cinstit cu Barbie.

– Mi-a spus c-a prevenit-o mereu că nu este pregătit să se însoare.

Stella însă sări ca o tigroaică în apărarea fiicei sale.

– O să discut eu cu domnul Nat mâine și voi rezolva problema, îl informă ea.

– Draga mea, te rog să nu te amesteci.

– Nu mă interesează rugămințile tale, Hugh, voi face ceea ce cred eu.

Friern ridică din umeri. Avusese prea multe probleme în ultima vreme și nu voia să se certe și cu Stella. Iar când ea voia ceva, nimeni nu-i ținea piept.

Dar mai apoi, Stella declară că accepta să nu-l abordeze pe Nat, iar Barbie primi o inivitație să stea câteva zile la Geneva.

Capitolul 9

Ziua următoare, Lucie nu-l văzu decât ocazional pe Nat și nu avu ocazia să stea de vorbă cu el. Suferea, neștiind ce se petrece și inima i se strângea la gândul că poate nu va mai avea ocazia să-l întâlnească în afara Keynwoodului.

Ceva se întâmplase cu Barbara, asta era clar, pentru că aceasta dispăruse brusc.

Stella anunță că fiica sa plecase la Geneva cu probleme ce nu sufereau amânare și va rămâne acolo o săptămână. În acest timp, va veni o prietenă a Barbarei să preia munca de secretariat, pe care o făcea aceasta de obicei.

Lucie ar fi trebuit să se simtă bine, știind că rivala ei dispăruse. Presupuse că Barbara descoperise că unele lucruri nu stăteau chiar așa cum ar fi vrut ea în privința lui Nat și de aceea se depărtase de aceste locuri o vreme.

Lucie nu se simți triumfătoare pentru că nici ea nu se bucura de dragostea bărbatului iubit.

Se gândea chiar că i-ar fi plăcut să aibă prieteni ca Barbie, să plece undeva, departe, măcar câteva zile. Nu se putea consola decât cu gândul că Nat recunoscuse c-o iubea, deși nu făcea acest lucru cum ar fi vrut ea.

În săptămâna care urmă Zilei Tatălui, Martha se întoarse din Malta. Îi scrise Luciei, rugând-o să-i telefoneze la apartamentul pe care-l închiriaseră în Eaton Square.

După ce ascultă veștile Marthei, Lucie începu să-și verse necazul. Îi spuse acesteia tot ce se întâmplase. Martha o sfătui:

– Nu renunța acum, Lucie!

– Mă recunosc înfrântă, deja. Nat nu vrea să se însoare nici cu mine, nici cu Barbie.

– Nu cred. Simt că tu ai câștigat partida. Barbara a șters-o chiar și pentru o săptămână. Cunosc genul acesta de femeie.

– Pe mine situația asta nu mă ajută cu nimic. Nat vrea să părăsească și el Keynwood.

– Și ce dacă? Important este să-l părăsească împreună cu tine.

– O Martha! exclamă Lucie. Era sufocant de cald în cabina telefonică. Își trecu palma peste fruntea plină de broboane. Nat nu mă iubește.

– Sunt convinsă că lucrurile se vor schimba dacă o să insiști.

– Martha, eu nu sunt ca tine, n-am nici curajul nici perseverența ta.

– Ba le ai și o să le și dovedești. Sunt convinsă că acest Nat este îndrăgostit de tine, numai că nu vrea s-o spună. Continuă să fii bună și drăguță cu el și vei vedea.

Lucie, simțindu-se mai bine, începu să râdă și să discute normal cu prietena sa.

Martha o mai sfătui să-l facă pe Nat s-o vadă ca pe o femeie atrăgătoare, să-l facă gelos. De ce n-ar începe o relație cu Geoff Mallow?

Dar Lucie nu putea face asta. Geoff o lăsase să înțeleagă că este ceva mai mult decât atașat de ea. Dar nu-l putea încuraja. Suferise ea însăși destul, nu voia să-l facă să spere.

Dar se decise în schimb să accepte invitația lui sir Finch. Poate asta i-ar da o temă de gândire lui Nat. Așa că, imediat ce primi invitația de la sir Finch se și duse la Stella să se învoiască.

– Sigur că trebuie să te duci, replică Stella cu amărăciune.

Când Rollsul trase în fața școlii, Nat se afla prin preajmă. O văzu pe Lucie ducându-l pe micul Finch de mână, și nu putu să nu recunoască frumusețea ei; era îmbrăcată într-o rochie albastru deschis, purta o jachetă și pălărioară albă. Nu mai purta ochelari și era mai frumoasă ca oricând.

– Arăți minunat, Luce, îi șopti Nat trecând pe lângă ea.

– Tu ce mai faci, Nat? N-am mai avut ocazia să stăm de vorbă în ultimul timp.

Nat n-avea chef să-i spună cum era viața sa. Mult prea complicată. Scena pe care o avusese cu Barbara înainte de plecarea ei fusese departe de a fi una fericită, iar acum exista o oarecare stare de tensiune între el și director; ca să nu mai vorbim de Stella, care-l privea cu alți ochi.

O mai privi o dată pe Lucie; era atât de tânără și frumoasă! Își dori ca lucrurile să fi stat altfel, să se poată elibera de toate inhibițiile care-l țineau departe de Lucie și de dragoste.

Începuse să regrete toată viața de până atunci.

– Am vrut să-ți vorbesc, Luce, dar te rog să mă crezi că este mai bine să stau departe de tine.

– De ce, Nat? Dar nu mai apucă să audă răspunsul pentru că el o grăbi:

– Du-te, Luce, vine Stella.

– Promite-mi atunci că vom sta de vorbă cândva.

– Bine, promit.

Mi-am dat toată viața peste cap, se gândi Nat, nu mai văd pădurea din cauza uscăturilor. Ar fi cel mai bine să-mi iau rămas bun de la Lucie și să părăsesc mai repede Keynwood.

***

Familia Friern plecă la niște prieteni în seara aceea, la Worthing.

Nat, Geoff, Berryl și Lucie rămaseră să cineze la Keynwood. Lucie era mai dezinvoltă ca de obicei, vorbea tot timpul, ochii îi străluceau, în timp ce le povestea cum petrecuse la sir Finch.

– Nu ne așteptam să te întorci atât de repede, Lucie, începu Geoff. Parcă erai liberă!

– De fapt, trebuia să rămân la sora mea în seara asta, dar pentru că a început să plouă înainte de a pleca de la sir Finch, m-am hotărât să vin direct aici.

Nat nu întrebă nimic, nici măcar nu ridică fața din farfurie. Nu părea să aibă poftă de mâncare, dar nici nu pierdea vreo vorbă a Luciei. Nu înțelegea ce mesaj voia să-i transmită prin tot ce spunea, dar parcă pronunțase de prea multe ori numele lui Mark Finch. Era un bărbat încântător, avea un conac de vis, tablouri....

Iar micul Finch îi spusese tatălui său:

– Aș vrea ca miss Reed să stea aici cu noi, tată.

Mark Finch începuse să râdă.

– Nu sunt sigur că nu-mi doresc și eu același lucru, băiete.

Lucie nu acceptase cuvintele lui chiar ca pe un compliment, dar oricum o făcuseră să se simtă mai bine, să se știe dorită. Sir Finch îi acordase toată atenția, dar pe drumul de întoarcere nu la el se gândea, ci la Nat. Numai la el.

Era conștientă de tăcerea și de starea lui de deprimare. Dar la un moment dat, el zise:

– Acești indivizi ca Finch au tot ce le trebuie. Trebuie să fie plăcut în zilele noastre să-ți poți permite să irosești averea familiei fără să te străduiești prea mult.

– Nu vorbi așa, Nat. Tu ești îndrăgostit de munca ta, ești născut să fii profesor.

– Și nu uita, interveni Lucie, că sir Mark nu are chiar totul. Poate că este întristat de pierderea mamei lui Jeremy.

– De unde știi că n-a făcut totul ca să scape de ea? zise Nat.

– Ești un cinic, Nat!

El ridică indiferent din umeri.

– Ce zici, facem o plimbare, Lucie? o invită Geoff.

– Da, cu multă bucurie.

Porniră spre grădina care răspândea mirosuri extraordinare în seara aceasta. Se lăsase răcoarea. Geoff venise de fapt să ridice capetele florilor de geranium, pe care le legă apoi sprijinindu-le de niște suporți.

– Lucie, care este floarea ta preferată?

– Liliacul.

– Convallaria Magalia, zise el, este foarte frumos. Are nevoie de pământ bine fertilizat.

El continuă să-i vorbească despre cultivarea liliacului, oferindu-se să facă o expoziție floral în iunie.

– Dar nu cred că voi mai fi aici, Geoff.

Se lăsă tăcere. Geoff era dezamăgit.

– Nu-mi spune că vei renunța la slujbă! Nu te simți bine aici?

– Nu, recunoscu ea. Mai precis, îmi place școala, dar mai este ceva.... personal...

Geoff știa că Lucie suferă dintr-o dragoste neîmpărtășită. Și nu o dată bănuise că era vorba de Nat Randall. Acum se convinse că el era cauza nefericirii Luciei.

– Uite ce este, Lucie, eu țin foarte mult la tine. Este vorba de Randall, nu?

Ea păli.

– Am crezut că nu știe nimeni...

– Despre ceilalți nu știu, dar eu am ghicit de mult. Dar nu știu dacă Randall realizează ce norocos este. Aș fi vrut să fiu în locul lui.

– Oh! exclamă Lucie.

– Așa este în viață, draga mea. B îl iubește pe C iar C pe A și așa mai departe. Pe mine, continuă să mă consideri un frate mai mare, atâta tot.

– Ești un om extraordinar, Geoff!

– Numai dacă n-ai fi fost îndrăgostită de Randall! De când a început? Știi sigur că nu simte nimic pentru tine?

În clipa aceea apăru Berryl, cam răvășită.

– Am vești proaste, zise ea dintr-o suflare.

– Ce vești? Despre cine?

– Directorul. Nat fusese sunat de la cabinetul unui medic din Cowfold; se pare că Hugh și Stella Friern, întorcându-se dintr-o vizită intraseră cu mașina într-un copac, iar directorul fusese rănit. Îl duseseră la spital să-i pună niște copci la cap. Nu știu cum ne vom descurca fără el, mai ales că este perioada examenelor. Nat, va trebui să preia comanda aici.

– Da, el este cel mai indicat, zise Geoff. S-a mai descurcat foarte bine și acum doi ani când a lipsit Hugh.

– Am mai auzit că Nat vrea să plece de la Keynwood, adăugă Berryl.

Geoff se uită la Lucie și citi durerea din ochii ei.

***

La Keynwood, atmosfera era cam deprimantă.

Hugh Friern era încă în spital, doar Stella se întorsese și se apucase serios de treabă.

Nat preluase toate problemele directoriale din mers.

Pe umerii Luciei căzură multe probleme, pe lângă cele administrative, dar reuși să se achite onorabil, sub directa supraveghere a Stellei Friern. Cu această ocazie, chiar și Stella începu să remarce calitățile ei. Stela, de altfel, nu uita bunătatea Luciei în seara în care Nat o adusese de la Cowfold.

Lucie îi încălzise patul cu buiote, îi pregătise lapte cald și niște brandy. O dusese direct la pat fără prea multe discuții și-i dăduse niște calmante ușoare.

– N-a fost vina lui Hugh... repeta Stella.

– Cu toții suntem convinși că domnul Friern n-a fost vinovat, o liniști Lucie. Știm că este un conducător prudent. Oricum, trebuie să mulțumim Domnului că n-a fost un accident serios.

Stella răspunse din vârful patului.

– Sunt sigură că Hugh este foarte afectat că lipsește tocmai acum din școală.

– Vă rog să nu vă faceți probleme, zise Lucie. În ceea ce mă privește, mă voi achita de toate sarcinile .

Privind-o, Stella Friern își spuse că în mod cert fiica sa se înșelase mult în privința acestei tinere.

Întoarcerea Barbarei de la Geneva nu schimbă deloc starea de la Keynwood. Imediat ce sosi acasă stârni numai probleme și animozități. Se duse la spital să-și viziteze tatăl, unde făcu demonstrații ieftine de dragoste filială. Dar era doar furioasă că Nat Randall o refuzase. Îl evită, la fel și pe Lucie.

În ziua în care directorul veni de la spital, copiii îi făcură o surpriză, ascunzându-se în tufișurile de la poartă, de unde apărură brusc, purtând steaguri albe.

La intrarea școlii, puseseră o pancartă pe care scria

„Bine ați venit acasă, domnule director!“

Hugh Friern coborî din mașină abia ascunzându-și emoția. Era bandajat la cap și se sprijinea de brațul lui Nat. Le spuse copiilor:

– Vă mulțumesc, băieți. Nu m-am așteptat la o primire atât de călduroasă. Bine că a fost numai atât și m-am întors la voi bandajat ca Omul Invizibil.

Băieții începură să râdă și-l aplaudară.

Lucie îl întâlni pe Nat; era prima oară după șapte zile când îi putea vorbi.

– Cred că ești fericit că s-a întors directorul, zise ea.

– Da, și-a reluat locul și totul se desfășoară normal. Iar prezența copiilor îl va ajuta să se refacă mai repede.

– Nat, zise Lucie, am auzit că vrei să părăsești Keynwood.

– Ce repede circulă veștile pe aici! exclamă el. Cred că voi pleca în vacanța de Crăciun.

– În privința mea, să nu-ți faci probleme, Nat. Voi pleca înainte, cred ...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lucie, nu vreau să-ți stric planurile și să-ți dau viața peste cap. Stella Friern a început să te vadă cu alți ochi în ultimele zile. Nu are rost să pleci. Lucie, aș vrea să avem o oră liberă, să stăm de vorbă, dar deocamdată este imposibil.

– Ai dori asta, Nat?

– Acum nu sunt sigur ce vreau, Lucie. Sunt clipe în care cred c-ar fi fost bine să nu ne fi cunoscut. Altele, în care nu știu ce voi face fără tine.

Ea îl privea fără să scoată o vorbă. El continuă:

– Desigur, va veni și clipa în care îți voi putea cere să ne întâlnim undeva, dar mă tem că vei fi pe drum, în Rolls cu baronetul tău...

Nat era gelos? Lucie începu să râdă.

– Oricărei fete i-ar fi greu să refuze drumul cu o astfel de mașină....

Nat se întoarse, și fără o vorbă, intră în cabinetul directorului.

Ea rămase privind în urma lui, dar apoi inima începu să-i bată mai tare de bucurie, de speranță. Se lovi de Barbara Friern, cu care nu schimbase decât saluturi formale.

– Miss Reed o abordă aceasta, aș vrea să stăm de vorbă în camera mea, dacă nu te deranjează.

– Sigur că nu! exclamă Lucie, urmând-o pe Barbara în frumoasa ei încăpere. Observă imediat că fotografia lui Nat nu se mai afla acolo.

Barbara Friern începu s-o studieze.

– Oare să fie adevărat că Nat Randall este interesat de tine?

– Nu înțeleg unde vrei să ajungi, începu Lucie.

– Ba știi foarte bine. Nat este cel pe care ni-l disputăm. Parcă te-ai uitat direct la locul în care se afla fotografia lui Nat.

Barbie începu să străbată încăperea cu pași mari. Lucrurile mergeau foarte bine până ai venit la Keynwood. Nat se îndrăgostise de mine. Toată lumea se aștepta ca tata să-i ofere parteneriatul la Keynwood. Dar ai venit tu și ai stricat totul.

– Stai puțin, Barbara... începu Lucie.

– Așteaptă să termin ce am de spus. Ai venit aici cu iluzii deșarte, dacă pot să spun asta. N-a știut nimeni la început că erai atât de intimă cu Nat Randall și de aceea ai fost acceptată aici.

Lucie, care roșise, continua să-și sfideze adversara, inima bătându-i să-i spargă pieptul.

– Nu eram intimi.

– Dar aveați o relație, o acuză Barbara, iar tu ai venit să fii mai aproape de el, să nu-l scapi din vedere. Este posibil ca Nat să fi jucat un joc dublu chiar când făcea dragoste cu mine. Da, ai auzit bine, când făcea dragoste cu mine.

Lucie trase aer adânc. Nu mai suporta insultele și insinuările Barbarei, dar nici gelozia care o măcina.

– Spui lucruri nereale, pe care nu le crezi nici tu, o opri Lucie. Nat n-a știut că aplic pentru această slujbă și nici n-am avut relații intime. Trebuie să recunosc că am ținut întotdeauna la el și n-am știut de relația voastră. Cel puțin nu până am sosit la Keynwood.

– Așadar, recunoști că ai aflat imediat ce ai venit aici?

– Am observat că-ți place Nat.

– Cum îndrăznești să spui asta! Nu numai eu îl plăceam! Totul mergea foarte bine între noi până ai apărut tu.

– Îmi pare rău, Barbara, dar dacă Nat te-ar fi iubit, nimeni nu l-ar fi putut opri să se căsătorească. Îl cunosc destul de bine ca să știu asta.

– Așadar, insiști că Nat n-a vrut să se însoare cu mine, șuieră Barbara.

– Aș prefera să nu continuăm discuția asta. Nu duce la nimic bun. Te comporți de parcă eu ți l-aș fi luat pe Nat. Nu este așa. Nat nu-mi aparține, după cum nu-ți aparține nici ție.

– Lucie, nu-i vei face nici un bine lui Nat continuând să te ții de capul lui. Îi periclitezi cariera. Ai fi foarte bine dacă ai pleca de aici la sfârșitul trimestrului.

Capitolul 10

– Crezi că Nat s-ar întoarce la tine dacă aș dispărea?

Barbara începu să clipească des. Nu putea să uite lucrurile dure, chiar urâte, pe care i le spusese Nat, în clipa în care făcuse eforturi disperate să-l rețină:

– Oscar Wilde spunea că bărbatul curajos ucide dragostea cu sabia, în timp ce lașul cu un sărut. Dacă aș proceda astfel, m-aș simți mai târziu ca un laș. Câteva sărutări nu sunt de ajuns pentru o căsnicie, iar eu nu am de gând să mă comport ca un laș doar pentru a câștiga parteneriatul cu tatăl tău. Nu vreau să mă însor cu tine, Barbara.

Cu voce tare, Barbara spuse numai atât:

– Știu că Nat s-ar întoarce la mine dacă ai dispărea.

Lucie își mușcă buzele.

– Foarte bine, zise ea. Vom lăsa totul la latitudinea lui Nat. Mai sunt doar două săptămâni până la sfârșitul trimestrului; el

este foarte ocupat acum, ținând locul directorului, și cred că nu are chef să fie implicat emoțional. Ceea ce va alege după aceea, este problema lui.

– Se va întoarce la mine, oricum.

Lucie îi evită privirea. Își aminti vorbele Marthei:

– Nu te lăsa învinsă de această Barbara. Este impertinentă, dar nu are calitățile tale, Lucie. N-o face pe eroina pentru că nu are rost! Ai venit la Keynwood pentru Nat. Dacă pleci acum, nu-l vei mai avea vreodată.

Avu nevoie de tot curajul ca să se confrunte cu Barbara.

– Știi ce, „Barbie"? Dacă Nat voia să se căsătorească, te-ar fi cerut de mult.Venirea mea aici i-a confirmat faptul că nu te vrea ca soție. Ce gândește despre mine este problema lui. El poate alege între noi două. Eu nu voi interveni în vreun fel, dar nici nu voi capitula. M-am achitat bine de slujba mea așa că nu văd de ce ar trebui să părăsesc terenul ca o lașă. Lucie părăsi încăperea cu capul sus, spunându-și: „O, Nat, nu-mi pasă de ce spune lumea, te iubesc. Cred că și tu simți la fel pentru mine. Nu voi renunța la speranță până la moarte!"

Pe scări se auzi strigată de Berryl:

– Dacă o să continui tot așa o să-ți pierzi drăgălășenia, Lucie.

– Nu-mi pasă, răspunse ea.

– Cu câtva timp în urmă eram la fel ca tine, dar între timp am învățat că nu trebuie să pui totul la suflet. Te văd cam furioasă. Ce se întâmplă cu tine, draga mea? Spune-i totul lui Berryl...

Lucie izbucni în plâns.

– O, Berryl, mă simt mizerabil...

– Ce este cu tine, draga mea copilă... vino în camera mea să vorbim...

Și astfel, Lucie îi spuse tot adevărul lui Berryl.

– Ce crezi Berryl, ar trebui să demisionez ?

Berryl ascultase povestirea ei într-o liniște deplină. Ce auzise, n-o mirase câtuși de puțin. Și ea observase că micuța intendentă avea o slăbiciune pentru Nat Randall. Știa și ea, ca toată lumea de la Keynwood, că Barbara Friern era înnebunită după Nat.

– Să nu-ți faci iluzii că Barbie îl iubește. Ființa asta se iubește doar pe sine. De fapt, ea a încercat să-l seducă și pe Geoff, poate nu știi...

– Mă urăște, Berryl, dacă nu plec de bunăvoie, va face scandal.

– Poate, dar nu va rezolva nimic cu asta. Lumea de aici te place și te apreciază, Lucie. Elevii la fel.

– Dar Nat nu mă iubește mai mult ca pe ea....

– Eu n-aș fi atât de sigură. Îl cunosc pe Nat. Este un afemeiat notoriu, dar nu este un om rău. Cred că realizează că ai putea fi soția potrivită pentru el. Tu îi conferi stabilitate, îl înțelegi, îi ești credincioasă.

– Dar toate astea nu sunt de-ajuns, Berryl, draga mea.

– Capul sus, Lucie.

– Ție îți place Nat? o întrebă Lucie dintr-o dată.

– Cui nu i-ar plăcea? Este un bărbat foarte atrăgător. Dar asta nu înseamnă că și el mă consideră la fel. Lucie draga mea, să știi că te poți baza pe mine. Nu voi spune nici o vorbă nimănui despre tine și Nat.

Lucie se simți mai bine, pentru că prietenia lui Berryl reușise să-i readucă încrederea în sine. Se întoarse la treburile ei și munci până la epuizare, așteptându-se ca în orice clipă Stella Friern s-o cheme la ordine, să-i ceară să plece.

Seara, la cină, Nat nu părea în apele sale. Era preocupat de sănătatea directorului și de problemele școlii. Abia dacă o privi o dată.

Stella Friern le spuse că soțul ei putea fi considerat apt de muncă în două trei săptămâni, în cel mai bun caz.

Zilele următoare trecură fără evenimente. Începură examenele.

Pentru Lucie, era uimitor să descopere că, deși locuia sub același acoperiș cu Nat, nici nu apuca să-l vadă. Dar se apropia vacanța....

Într-o seară, la cină, observă că Nat era foarte obosit, palid, părea epuizat, pentru că trebuia să țină și locul directorului. Trecuseră douăsprezece zile de la accident, iar Hugh Friern nu-și revenise așa cum se așteptau cu toții.

Noaptea, Lucie vărsa lacrimi amare până adormea epuizată. Abia aștepta vacanța să plece, să uite de tot.

Permisia lui Dick era pe sfârșite, iar guvernanta copiilor lui Maggie anunțase că vrea să plece, așa că aceasta se afla din nou în dificultate. Ce putea face Lucie decât să se întoarcă în casa surorii sale, să-i fie de ajutor? Perspectiva nu era prea grozavă...

Veni și ziua despărțirii. Școala răsuna de vocile entuziaste ale copiilor, care plecau acasă în vacanța mare.

Lucie se trezise într-o stare foarte ciudată. Într-un fel, se simțea mai bine pentru că pleca și nu-l va mai vedea pe Nat. De fapt de la ultima discuție, el nu făcuse nimic pentru a o face să înțeleagă că avea un loc special în inima lui. Era doar un prieten. Avea o atitudine prietenoasă față de ea, dar atât.

Ea se bucura că va scăpa de Barbie Friern.

Își luă rămas bun de la copiii care plecau acasă, cu aceeași formulă:

– Ne vedem la toamnă...

Copiii îi mulțumeau pentru ce făcuse pentru ei și abia așteptau s-o revadă la începutul anului.

Dar oare va mai fi aici? se întrebă Lucie. Era greu de răspuns la întrebarea asta. Voia să ajungă o dată acasă la Maggie, să discute cu ea. Poate fiind departe de Nat va vedea lucrurile altfel.

Apăru și Hugh Friern palid, încă nerestabilit după accident, dar oricum, în picioare. Fu foarte afectuos când își luă rămas bun de la ea.

– Miss Reed, te așteptăm pe 20 septembrie, îi spuse el în încheiere.

– O să-ți simt lipsa, micuță Lucie, îi spusese Berryl. Voi face excursia în Scandinavia și-ți voi da telefon la întoarcere.

– Mulțumesc pentru bunătatea ta, Berryl, îi spuse Lucie, abia aștept să primesc vești de la tine!

Berryl o întrebă abia șoptind:

– Ai vreo veste?

Lucie păli și clătină din cap.

– Cred că s-a terminat totul.

Sir Mark Finch ceru să-i vorbească. Ceru directorului permisiunea să discute cu ea în cabinetul lui. Baronetul avea o idee grozavă.Voia să-și ducă fiul la Falmouth, pentru trei săptămâni, fiind amândoi pasionați de navigație. Urma o vacanță de vis pentru micul Mark, dar avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, pentru că nu se putea descurca singur. O invita astfel de Lucie să-i însoțească.

– Desigur, cu un salariu foarte bun, adăugă el cu un zâmbet. Te rog, miss Reed, acceptă, ar fi grozav să vii cu noi!

Lucie lupta cu propriile-i sentimente. O, numai dacă l-ar putea uita pe Nat și să accepte invitația! Ce vacanță grozavă ar avea! Numai gândul la Nat o oprea. Îi spuse baronetului că avea probleme cu nepoții și ceru timp de gândire.

– Ai numărul meu de la Londra, zise acesta. Te rog să mă suni, să-mi comunici.

Plecară și ultimii copii, iar școala părea părăsită.

Lucie intră în cancelarie amintindu-și prima zi când sosise aici și felul rece în care o primise Nat. Unde se afla el oare? Își dorea cu disperare să-l vadă, să-și ia rămas bun de la el. Cercetă toată școala în căutarea lui și după toate încercările o cuprinse disperarea. Nu cumva Nat plecase fără a-și lua rămas bun? Era singura posibilitate.

Disperată, își făcu repede bagajul și comandă un taxi care s-o ducă la Hove.

Atunci apăru Geoffrey Mallow.

– A, Lucie, bine că te văd, te-am căutat peste tot! exclamă el. Aș fi putut să te duc eu până la Hove!

Numai dacă aș fi vrut să-l văd pe Geoff cu atâta disperare cu care îl doresc pe Nat! se gândi Lucie. Cu voce tare spuse doar:

– Mulțumesc, Geoff, dar am comandat deja taxiul.

– Ne mai vedem pe timpul vacanței? o întrebă el.

– Te voi primi cu mare plăcere dacă vei veni acasă la sora mea.

Geoff o privi lung, apoi, după o ezitare, își luă inima în dinți și-i spuse:

– Lucie, am fost cu toții foarte ocupați în ultimul timp; aș vrea să te întreb, te mai întorci după vacanță?

– Cred că ... da, răspunse ea deși nu sunt sigură. Pe Nat l-ai văzut?

– Da. Nu și-a luat rămas bun de la tine? A plecat acum o oră.

Lucie simți că nu-i mai bate inima.

– De ce se grăbea așa?

– Nu știu. A primit un telefon care l-a pus pe jar și se grăbea să prindă un avion spre Paris. Geoff continuă să vorbească, dar ea nu-l mai asculta. Nat plecase fără a-și lua rămas bun de la ea.

Geoff observă privirea ei și se întrebă ce putea face.

– La revedere, Geoff, zise ea brusc, trebuie să plec imediat.

După plecarea ei Geoff își spuse că făcuse o prostie, neavând curajul să-i ceară mâna. O plăcea destul de mult pentru a renunța la burlăcie pentru ea. Apoi își spuse că poate

era mai bine așa. Lucie ar fi fost o soție minunată fără îndoială, în timp ce de el nu era prea sigur. Poate unii bărbați sunt făcuți să rămână burlaci.

Lucie urcă în taxi cu lacrimi în ochi și regret în suflet, gândindu-se: o, ar fi trebuit să-și ia rămas-bun de la mine... măcar să-mi fi spus că pleacă...

Ajunsă acasă la Maggie fu primită cu entuziasm de toată lumea dar mai ales de copii.

– Pari tristă și obosită, Lucie, remarcă Maggie. Eu abia te așteptam, mai ales acum după plecarea lui Dick.

Lucie urcă în camera ei să despacheteze. Va sta aici în următoarele opt săptămâni, dacă nu accepta invitația lui sir Finch. Dar de ce să n-o accepte? Cine ar fi refuzat-o? Va petrece vacanța în condiții minunate, se va bucura de odihnă, soare, companie plăcută...

Trecu astfel prima săptămână din vacanță.

Începu să se simtă ca și cum n-ar fi plecat niciodată din casa lui Maggie; o ajuta cu casa, cu copii.

Iar pentru că în această zi de vineri vremea era foarte frumoasă, hotărî să-i ducă pe cei mici la Rottingdean, să organizeze un picnic pe plajă. Maggie se întâlnea cu o fostă prietenă, făcea cumpărături; avea o zi liberă, lucru care nu i se mai întâmplase de multă vreme.

Lucie, care o văzuse că este la capătul puterilor, mai ales acum când plecase și guvernanta, renunță la deplasarea cu sir Finch. Nu suporta gândul ca Maggie să se chinuie cu cei doi copiii, iar ea să se distreze pe iahtul lui sir Finch.

– A fi bine dacă ai putea să ți-l scoți din minte pe acest Randall, care ți-a întunecat pentru a doua oară viața.

– Nu este vina lui, Maggie, de data asta. Este vina mea, eu m-am dus după el. Am mai făcut o greșeală pe care sper să n-o mai repet.

Dimineața, se trezise cu o durere puternică de cap. Angela începu să țipe pentru că fratele ei o trăsese de păr, apoi Tim își exprimă nemulțumirea față de programul zilei și o făcu destul de vehement.

Încercă printre picături să închidă ochii o clipă și să se gândească la Nat. Deodată, auzi o voce cunoscută și dragă ei:

– Luce!

Desigur, nu răspunse pentru că avu impresia că nu este aievea.

– Santa Lucia!

De data asta, deschise ochii mari. Sări în picioare, cu inima bătând puternic. Nat era aici. Nu era un vis. Nat se afla în fața ei. O privea cu căldură în ochii lui frumoși.

– Ai văzut că te-am găsit?

Ea își îndepărtă o șuviță rebelă de pe frunte printr-un gest reflex, apoi își scoase ochelarii.

– Nat de unde ai apărut?

– Am venit de la Paris cu avionul până la Londra, iar de acolo cu mașina.

Lucie nu-și putea crede ochilor.

– Te rog, Luce, stai o clipă aici lângă mine să-mi trag sufletul, apoi vom merge undeva, într-un loc răcoros.

– Dar trebuie să iau și copiii, îi aminti ea.

– Vom merge să luăm prânzul cu toții. Acum, lăsă-mă să-ți relatez faptele.

– De ce ai dispărut fără să-ți iei măcar rămas bun de la mine?

– Am încercat să te găsesc, dar nu aveam decât cinci minute la dispoziție, pentru că pleca avionul.

– Dar de ce...

El o întrerupse. Îi spuse că va primi toate informațiile dacă nu va mai pune întrebări.

Nat primise un telefon de la Paris chiar în ziua în care se terminase școala. Unchiul său, Henry, se afla acolo pentru a se căsători. Dar nu mai apucase să încheie căsătoria pentru că fusese găsit mort în patul său, din cauza unui atac de cord, iar tânăra cu care trebuia să se însoare, care știa că Nat este singura lui rudă, îl sunase imediat. Îi trebuise o săptămână să rezolve toate afacerile unchiului său pentru a se putea întoarce. Moștenise de la acesta o sumă destul de frumușică.

– Neșansa logodnicei a fost norocul meu, încheie el zâmbind. Acum am capitalul pe care mi-l doream și pot începe o viață nouă. Am venit aici direct de la aeroport, temându-mă că ai plecat cu sir nu știu cum ...

– Ți-a fost teamă, Nat? Ție?

– Da, teamă, repetă el.

– De ce?

– Pentru că nu voiam să intri în relații cu acel nobil. Sunt convins că sir Finch, parcă așa îl cheamă, se și vedea însurat a doua oară.

– Și? întrebă ea.

– Lucie, nu spune asta! Știi ce simt pentru tine! Ți-am mai spus.

– Mi-ai spus că mă iubești în felul tău ciudat, Nat, nu altceva.

– Va trebui să mă asculți cu atenție, Luce. Imediat ce am ajuns la Paris am avut timp să-mi sortez gândurile. Am înțeles atunci că te iubesc cu adevărat.

– Și Barbara Friern?

– Nu are rost să mai vorbim de ea; este de domeniul trecutului.

Lucie nu mai zise nimic. Nat privi figura ei dragă cu tandrețe, realizând că acum era sigur c-o iubea, că nu putea trăi fără ea. Aceasta tânără deținea un loc anume în inima lui, care nu mai fusese ocupat de nimeni altcineva până acum.

– Santa Lucia, draga mea, poate ești o sfântă, iar eu diavolul. Poate că suntem o pereche ciudată. Dar am putea avea și un succes teribil împreună. Vreau să ne căsătorim. Am aranjat totul, iubita mea. Va trebui să mă mai întorc la Keynwood, să nu-l las singur pe Hugh; dar un singur trimestru. Dacă nu te va vrea acolo, va trebui să ne piardă pe unul din noi. Ne vom căsători de Crăciun și vom avea o lună de miere frumoasă pe continent, cu banii unchiului Henry. Voi deschide apoi o școală și tu vei fi soția directorului și nu intendenta, iar copiii te vor adora, sunt sigur. Luce, am știut că tu vei fi soția mea, am simțit asta tot timpul, dar mi-a fost teamă de căsătorie. Nu știu cum am putut să mă port atât de urât cu tine. Cum ai continuat să mă iubești?

– Se pare că femeile te iubesc, Nat. Și nu sunt puține.

– Eu o vreau pe una singură. Pe tine, Luce.

– Nat... Nat... repeta ea copleșită.

– Vom merge la Roma în luna de miere. Luce, știi că ești cea mai frumoasă și mai scumpă intendentă care a existat vreodată? De acum va trebui să demisionezi de la Keynwood, să ai grijă doar de mine. Și sunt o persoană oribilă...

– Nat, nu ești așa! protestă Lucie.

– Ce repede uitați voi, femeile! murmură el. Mă faci să mă simt jenat. Dar te asigur Luce, că voi face totul să fim fericiți.

Lucie închise ochii când Nat o sărută.

Sfârșit